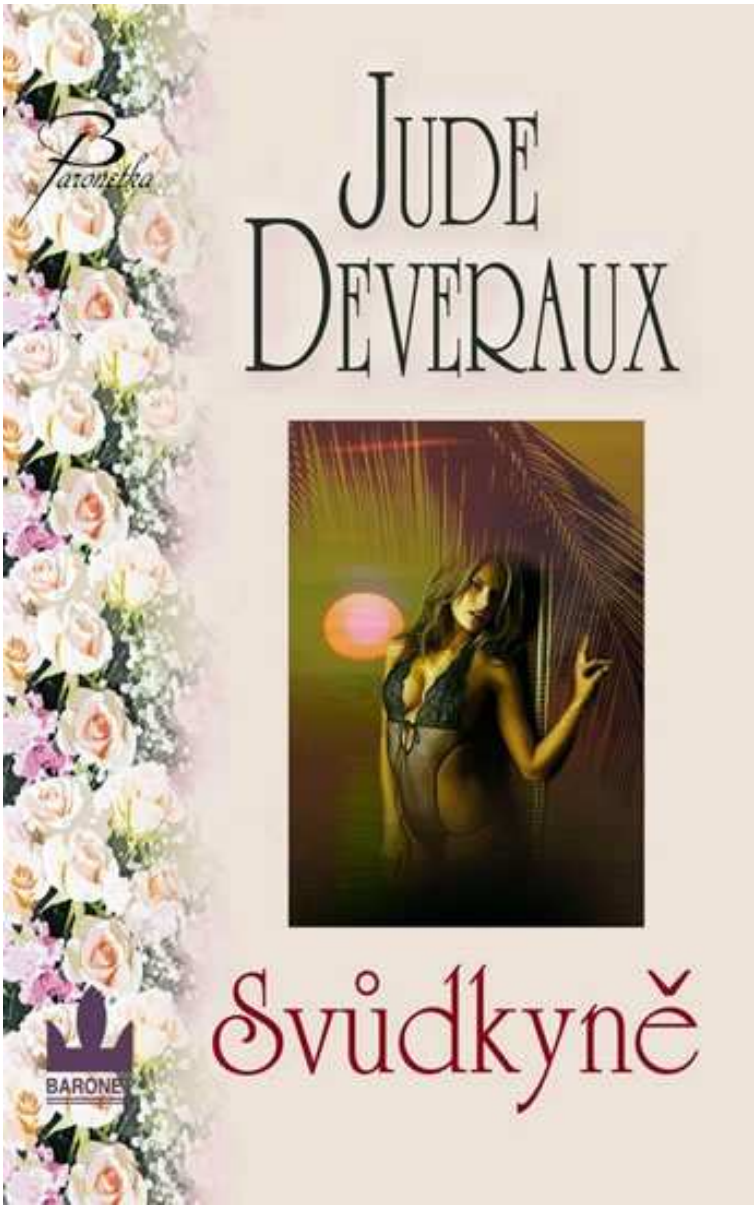

1

Přeložila:
PETRA NÁDVORNÍKOVÁ

Jude Deveraux: Svůdkyně
Vydání první.
Copyright © 1986 by Jude Deveraux Inc.
Published by arrangement with Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Široká 22, Praha 1
v roce 1997 jako svou 270. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu The Temptress vydaného nakladatelstvím
Pocket Books, a Divison of Simon & Schuster, Inc., New York,
v roce 1986.
Český překlad © 1997 Petra Nádvorníková.
Přebal a vazba © 1997 Richard Carrasco a Baronet.
Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a.s., Pasovská 55, Vimperk.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným **způsobem** rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET je ochranná známka, která je zapsána do rejstříku ochranných známek Úřadu průmyslového vlastnictví pod číslem zápisu 189296.

ISBN 80-7214-056-6

BARONET
Praha 1997

Jude Deveraux

Svůdkyně

3

Prolog

Z kanceláře Dela Mathisona vyšel vysoký štíhlý muž s černými vlasy a zavřel za sebou dveře. Na okamžik se zastavil a svaly v obličeji se mu napínaly, jako by hluboce přemýšlel o tom, co právě slyšel. O chvíli později zamířil z chodby do Mathisonova honosně zařízeného salonu.

V pokoji stál další muž; pohodlně se opíral o římsu prázdného krbu. Byl rovněž vysoký, ale působil upraveně, udržovaně, jako člověk, který strávil většinu života v pohodlných domech. Světlé vlasy měl pečlivě ostříhané a módní oblek mu dokonale padl.

„Aha," podotkl světlovlasý muž, „vy musíte být ten průvodce, kterého Del najal, aby mě odvedl k jeho dceři."

Ten druhý odpověděl pouze přikývnutím. Vypadal trochu nejistě a očima neustále zabíhal do rohů pokoje, jako by se v nich mohl někdo skrývat.

„Já jsem Asher Prescott," představil se blondýn. „Řekl vám Del něco o mé úloze při této cestě?"

„Ne," prohlásil druhý muž hlubokým, zastřeným hlasem.

Prescott vytáhl z krabice na krbové římse doutník, a než promluvil, zapálil si. „Delova dcera má jistý sklon… jak bych to řekl…" Zarazil se a rychle přejel svého společníka pohledem. „Prostě se neustále dostává do nějakých potíží. Posledních několik let jí Del dovolil dělat, co si zamane, a ona šla z jednoho průšvihu do druhého. Asi jste slyšel o té reportérce, co si říká Nola Dallasová." Na okamžik se odmlčel. „Ačkoli možná spíš ne."

Potáhl z doutníku a čekal, ale jeho společník nezareagoval. „Zkrátka, jejího otce to už unavuje a rozhodl se, že je čas, aby přišla k rozumu. Je teď někde severně odtud, na návštěvě u nějakých svých známých." Na okamžik se zatvářil znechuceně. „Chudák holka je přesvědčená, že Hugh Lanier, její hostitel, povzbuzuje indiány, aby vraždili misionáře. To

obvinění je naprosto směšné a Del má pravdu, že je nejvyšší čas, aby s tou hloupostí přestala.“

Prescott pozorně zkoumal druhého muže, který teď mlčky hleděl z okna. Del mu řekl, že je tento člověk dokáže provést jakoukoli částí Teritoria Washington. Del dokonce tvrdil, že ten muž ví, jak se dostat přes deštný prales – což byla oblast, kterou většina lidí považovala za zcela neprůchodnou.

„Plán,“ pokračoval Prescott, „je následující. Odvezeme Mathisonovu dceru z Lanierova domu, třeba i násilím, pokud to bude nutné, a přivedeme ji k otci. Máte nás provést deštným pralesem, abych mohl být se slečnou Mathisonovou nějaký čas o samotě. V době, kdy se vrátíme, s ní chci být zasnoubený.“

Tmavovlasý muž se obrátil a konečně na Prescotta pohlédl. „Nikdy žádnou ženu k ničemu nenutím.“

„Nutit ji?“ zalapal Prescott po dechu. „Je to osmadvacetiletá stará panna. Projezdila celý svět, když psala ty svoje hloupé srdceryvné příběhy pro noviny, a žádný muž ji nikdy nechtěl.“

„Ale vy ji zřejmě chcete.“

Prescott sevřel doutník mezi zuby. „Chci tohle,“ řekl a rozhlédl se po pokoji. „Del Mathison je bohatý a mocný muž a všechno, co má, zanechá téhleté ošklivé staropanenské dceři, která si myslí, že zachrání svět od všeho zla. Teď ale chci, aby bylo mezi námi dvěma od začátku jasno. Pomůžete mi, nebo půjdete proti mně?“

Jeho společník si dal s odpovědí na čas. „Je vaše, jestli vás bude chtít,“ řekl nakonec.

Prescott se s doutníkem v ústech usmál. „To víte, že mě bude chtít. Ve svém věku může být ráda, že o ni má vůbec někdo zájem.“

PRVNÍ KAPITOLA

Christiana Montgomeryová-Mathisonová strčila ruku do vany, aby zkontrolovala teplotu vody, a pak se začala svlékat. Po dni plném jízdy na koni a hodin stravených u psacího stolu bude příjemné se vykoupat. Dneska svou reportáž konečně dopsala a zítra se vydá na namáhavou cestu domů.

Když už byla úplně nahá, uvědomila si, že si s sebou nevzala župan, a zamířila k velkému šatníku s dvojitými dveřmi.

Jakmile však otevřela dveře na pravé straně, téměř se jí zastavilo srdce. Ve skříni stál cizí muž, který s rozšířenýma očima a otevřenými ústy zíral na Chrisino hezké, štíhlé, a naprosto odhalené tělo. Chris měla dobré reflexy, vypěstované lety novinářské práce. Prudce skříň zabouchla a otočila klíčem. Muž začal na dveře šatníku zevnitř bušit, ale potichu, zřejmě aby nepřilákal pozornost ostatních obyvatel domu. Chris vykročila k posteli, protože se chtěla zahalit alespoň přehozem, ale v tu chvíli se věci sběhly příliš rychle, než aby je dokázala ovlivnit.

Levá strana šatníku se za ní otevřela, ze skříně vystoupil další muž a sevřel ji v náručí dřív, než se stihla nadechnout nebo mu aspoň pohlédnout do tváře. Obličej měla zabořený do jeho hrudi, jednu ruku položil na její nahá ramena a druhá spočívala těsně nad křivkou zadečku.

„Kdo jste? Co chcete?“ zeptala se a zaskočilo ji, že ve svém hlase uslyšela strach. Ten muž byl velký a ona věděla, že nemá nejmenší naději na útěk. „Jestli potřebujete peníze…“ začala, ale on ji pouze objal ještě pevněji a Chris nechala větu nedokončenou.

Levou rukou ji začal hladit po vlasech, které jí splývaly do půli zad, jemně proplétal prsty mezi světlými prameny a Chris se i přes svůj strach začala trochu uvolňovat. Podařilo se jí otočit hlavu stranou, takže mohla snáze dýchat, dalšího pohybu se však neodvážila, neboť ten muž ji k sobě tiskl neuvěřitelně důvěrným způsobem.

„Pusťte mě odtud," zašeptal ten druhý, zavřený v šatníku.

Muž, který držel Chris v náručí, nedal nijak najevo, že by něco slyšel – pouze ji dál hladil po vlasech a druhou rukou klouzal stále níž, až na zadeček. Nikdy ji nikdo neobjímal nahou a dotyk té drsné, mozolnaté ruky byl podivně příjemný.

Trochu se vzchopila a začala se bránit, ale svíral ji pevně. Nechoval se tak, jako by jí chtěl ublížit, zdálo se však, že nemá v úmyslu ji v nejbližší době pustit.

„Kdo jste?" opakovala. „Řekněte mi, co chcete, a já se vám to pokusím sehnat. Peněz moc nemám, ale můj náramek je poměrně cenný. Jestli mě pustíte, tak vám ho přinesu." Když se opět pokusila vyprostit, jeho stisk ještě zesílil.

Bezmocně vydechla rozčilením, ale z nedostatku jiných možností se opřela o jeho tělo. „Jestli mě chcete znásilnit, upozorňuju vás, že se budu bránit tak, jak jste to ještě nikdy neviděl. Vezmu si něco z vaší kůže na oplátku za to, co chcete vzít mně." Pokusila se zaklonit hlavu a pohlédnout mu do tváře, ale nedovolil jí to. Řekla jsem něco špatně? přemítala v duchu. Co když právě laková slova mohou povzbudit nějakého… násilníka? Navzdory svému statečnému postoji se roztřásla a on ji sevřel v náručí způsobem, který by Chris za jiných okolností mohla považovat za ochranitelský.

„Přišli jsme od vašeho otce," řekl hlasem, z něhož Chris zamrazilo. Byl to velice hluboký, příjemně modulovaný hlas. „Jsme tu dva a přišli jsme vás odvést domů."

„Ano, už jsem se chystala jet domů. Nejdřív ale musím…"

„Pst," zašeptal a přitáhl ji k sobě, jako by byli milenci, důvěrně obeznámení se svými těly. „Musíte jet domů hned, ať chcete, nebo ne," řekl bez ohledu na její prohlášení. „S otcem si to můžete vysvětlit později, ale teď vás k němu odvedeme. Chápete to?"

„Ale já musím odevzdat svůj článek."

„Chris," přerušil ji a způsob, jakým vyslovil její jméno, ji přiměl, aby se mu znovu pokusila pohlédnout do tváře.

„Chris, musíte se vrátit ke svému otci. Teď vás pustím a chtěl bych, abyste se oblékla. Potom vysvobodím Prescotta ze šatníku. Sejdeme se venku u koní. Zabalte si jen to, co budete potřebovat na cestu. Pojedeme přes deštný prales a bude to pár dní trvat, takže si vezměte něco, co vás ochrání před deštěm, pokud něco takového vůbec máte.“

„Přes deštný prales? Ale tím se projet nedá!“

„Existuje cesta a já ji znám. Nelámejte si s tím tu svoji roztomilou hlavičku, jen se připravte na cestu.“

„Musím předat svůj článek Johnu Andersonovi,“ řekla Chris. Zdálo se, že nemá nijak naspěch, aby se dostala z jeho objetí. V průběhu posledních několika minut se její ruce ocitly na jeho bocích. Ne že by ho přímo objímala, ale také ho zrovna neodstrkovala.

„Kdo je John Anderson?“

„Můj přítel a vydavatel novin. To on přišel první s podezřením, že Hugh prodává indiánům pušky.“

Zabořil obličej do jejích vlasů a téměř by přísahala, že ji do nich políbil. „Promluvíme si o tom později, teď musíme jít. Už tak jsme se příliš zdrželi. Rychle se oblečte.“

Chris čekala, ale on ji stále držel, dlaní jí teď přejížděl po lopatkách. „Pustíte mě tedy?“

„Není vám zima?“

„Ne, vůbec mi není zima. Jen se mě právě chystají unést dva muži, které možná poslal a možná neposlal můj otec; ale jak otce znám, tak pravděpodobně poslal. Stojím tady, jak mě pánbůh stvořil, a pokouší se mě zadusit někdo, koho jsem v životě neviděla, natož abych mu byla představena. Mohl byste mě prosím pustit, abych si vzala něco na sebe?“

„Ano,“ odpověděl tím svým temným hlasem, ale stále ji nepouštěl.

Chris vyšel z hrdla zvuk, který byl napůl rozhněvaným výkřikem a napůl podrážděným zaječením.

„Jestli jí ublížíš, Tynane, budeš se zodpovídat mně,“ ozval se ze šatníku hlas druhého muže, který byl v posledních několika minutách překvapivě potichu.

Muž oslovený jako Tynan ji ještě chvilku držel, ale potom ji s hlubokým povzdechem konečně pustil a obrátil se k jejímu psacímu stolu.

Chris popadla cíp přehozu na posteli, nepotřebovala ho však, protože únosce k ní stál zády a obracel v prstech věci na

stole. S přehozem omotaným kolem těla zamířila k šatníku, otevřela levou část a vytáhla z ní čistý jezdecký oblek.

„Budu potřebovat nějaké věci ze stolu," podotkla k zádům muže. Z toho, co z něj viděla, mohla pouze usoudit, že je vysoký, má široká ramena, tmavé vlasy a jeho oblečení je úplně nové. Od pevných bot až po pistoli v pouzdře na boku, hnědou koženou vestu a modrou batistovou košili, všechno bylo zbrusu nové. Od chvíle, kdy ji pustil, neřekl ani slovo. Teď pouze ukročil stranou s pohledem upřeným na zeď, jako by se tam odehrávalo něco nesmírně zajímavého.

Chris vytáhla z jedné zásuvky spodní prádlo a přitom se mu stále marně pokoušela pohlédnout do tváře. Když ustoupila zpět do pokoje, aby se oblékla, mlčky se vrátil ke stolu. Ustrojila se co nejrychleji a tkaničky korzetu utahovala tak překotně, že je zauzlila a musela je zase pracně rozmotávat.

„V pořádku," řekla, když byla oblečená. Očekávala, že se k ní ten člověk obrátí.

Místo toho však zamířil k šatníku a odemkl ho. Ze skříně vystoupil vysoký světlovlasý muž, který od Chris nedokázal odtrhnout oči.

„Pomoz jí s balením. Počkám na vás venku," řekl Tynan, a než si Chris uvědomila, co chce udělat, vyklouzl oknem ven. Zůstala s tím druhým mužem sama.

Nastala chvilka rozpačitého ticha, ale pak k ní ten blondýn s úsměvem vykročil. Byl velice hezký, měl jasně modré veselé oči a úsměv, který mu nepochybně získal srdce mnoha žen.

„Jmenuji se Asher Prescott. Moc mě mrzí, k čemu tady došlo." Mávl rukou směrem k šatníku, ale nevypadal ani trochu provinile. Naopak, zdálo se, že je z nějakého důvodu velice spokojený. „Skutečně nás posílá váš otec a máme za úkol přivést vás za každých okolností k němu. Dělá si o vás velké starosti."

Mdle se na něj usmála. „To je mému otci celkem podobné. Půjdu s vámi, stejně jsem už chtěla odjet, potřebuju si jen zabalit pár věcí," prohlásila a prošla kolem pana Prescotta, aby posbírala toaletní potřeby rozházené po stole. Přitom si všimla, že jedním z předmětů, které Tynan předtím otáčel v prstech, bylo její příruční zrcátko. A když se do něj podívala, uvědomila si, že ji Tynan při oblékání celou dobu sledoval.

Pocítila náhlý záchvěv hněvu, ale pak se usmála, hodila zrcátko do látkové tašky, kterou vytáhla ze skříně, a nakonec

z pracovního stolu sebrala papíry se svým článkem o Hughu Lanierovi.

Po chvilce váhání se posadila ke stolu a napsala Hughovi krátký vzkaz, v němž vysvětlovala účel své návštěvy a důvody, které ji vedou k tomu, co se chystá udělat.

DRUHÁ KAPITOLA

Chris vyklouzla za Asherem Prescottem oknem ven, kde na ně ve stínu stromů čekali dva koně. „Slečno Mathisonová," začal pan Prescott, „mohu vám sdělit, jakým je pro mě potěšením…"

„Namlouvat si ji můžete později," ozval se za nimi hlas, který Chris okamžitě poznala. Muž seděl na koni dobře ukrytém mezi stromy. „Musíme se odtud rychle dostat, takže nasedejte."

Chris i Asher okamžitě bez námitek poslechli.

Chris s Asherem jeli bok po boku celou noc a celý příští den; mezi vysokými stromy, kolem indiánských vesnic i bělošských osad, kolem dřevorubeckých táborů a dřevařských pil. Drželi se od nich dál, směřovali vytrvale na jihovýchod a snažili se, aby je zahlédlo co nejméně lidí. Jeli po stezkách tak úzkých, že po nich museli koně vést. Tynan se neustále držel daleko před nimi, vedl je, hledal cestu, dával pozor na místa, kde bylo příliš mnoho lidí. Zastavili pouze jednou. Tynan tiše zapískal a pan Prescott zarazil Chrisina koně. Potom se jel podívat, co si Tynan přeje. Když se vrátil, oznámil jí, že se před nimi usadila k obědu parta dřevařů, takže si mohou odpočinout, dokud ti muži neodjedou.

Potom vytáhl ze sedlového vaku sušené maso a polní láhev a jeden plátek masa podal Chris.

Chris se opírala zády o kmen stromu, celá rozlámaná z vyčerpání a nedostatku spánku. „Myslím, že s tím vaším Tynanem bude něco v nepořádku," podotkla k Asherovi a zadívala se na něj zpod sklopených víček. Někdy člověk nejsnáze získal užitečné informace, když předstíral, že ho vůbec nezajímají. „Určitě je nějak zjizvený nebo zmrzačený, jinak by se nebál ukazovat obličej."

„Není to *můj* Tynan," ohradil se Asher dotčeně. „Pokud někomu patří, tak vašemu otci. Ten ho najal."

„Nevíte, proč jedeme přes deštný prales?" zkusila Chris jiný přístup. „Připadá mi to jako hrozná oklika."

„To je," souhlasil Asher a zadíval se do dálky.

Chris pracovala několik let jako reportérka, byla zvyklá dělat rozhovory s nejrůznějšími lidmi a měla dost praxe na to, aby poznala, když někdo lže. Tenhle muž možná tak úplně nelhal, ale rozhodněji neříkal celou pravdu.

Než se Chris vzmohla na další otázku, ozvalo se z lesa zapískání. Prescott vyskočil poslušně jako pejsek a začal balit.

„Řekněte mi, *vidí* občas někdo toho pana Tynana?" zeptala se Chris při nasedání.

Ashera otázka zjevně zaskočila. „Proč se o něj tak zajímáte?"

Chris sledovala, jak Asher ztěžka nasedá do sedla. Vypadalo to, jako by byl spíše zvyklý na pohodlné kolesky než na koňský hřbet. „Profesionální zvědavost. Nevíte, proč otec najal právě toho muže? Jakou má kvalifikaci k tomu, aby nás prováděl deštným pralesem?"

Když se Asher konečně vyškrábal na koně, pokrčil lhostejně rameny. „Myslím, že tady už někdy byl, ale je to divný pavouk. Nejspíš nemá moc rád lidi, v noci spí mimo tábor, nikdy nejezdí v blízkosti ostatních a nerad mluví. Když mu položíte zdvořilou otázku, prostě neodpoví. Taky bych rád věděl, kde k němu váš otec přišel."

„Jak znám svého otce, patrně byste nechtěl vědět ani polovinu toho, co vlastně provádí," zamumlala Chris potichu. Až se dostane domů, tak od ní otec o tomhle směšném únosu něco uslyší.

Při západu slunce znovu zaslechli zapískání a Asher dal Chris pokyn, aby zůstala stát. Zamířil mezi stromy a za okamžik se vrátil se dvěma svěžími koňmi.

„Nezmínil jste se mu, že bychom si třeba rádi odpočinuli?" zeptala se Chris, když nasedala na nového koně.

„To jsem samozřejmě udělal," opáčil Asher. Vypadal vyčerpaněji, než se cítila Chris, což jí jenom potvrdilo, že je asi mnohem méně zvyklý trávit dlouhé hodiny v sedle než ona. „Jenže musíme jet dál. Ty se chce dostat na kraj pralesa,

než rozbijeme tábor. Ale říkal, že až tam dojedeme, můžeme odpočívat celý den.“

„Tak Ty,“ zamumlala Chris pro sebe. Dalších několik hodin jízdy se v myšlenkách obírala tím záhadným mužem, který přišel do jejího pokoje, objal ji, díval se, jak se obléká, a potom zmizel, aby je provedl lesem, o kterém indiáni říkali, že je začarovaný. Proč ho její otec najal? A kdo je Prescott? Zdálo se, že neví o cestování v těchto končinách o moc víc než ona, ale přesto byl vybrán jako polovina záchranného týmu. Co to má její otec proboha zase za lubem?

Chris měla na své úvahy spoustu času, protože jeli celou noc. Otázky, které se jí honily hlavou, ji udržovaly bdělou a zaháněly pocit hlubokého vyčerpání. Už dva dny a dvě noci téměř neslezli z koně a vůbec nespali.

Když se Chris začala v sedle kymácet a dvakrát málem spadla, zazdálo se jí, že skrze stromy vidí prosvítat světlo. Několikrát zamrkala, aby se ujistila, že to není jen mámení. Ale nebyl to přelud. Někde tam na ně čekal zapálený oheň. „Jinak by nás taky Ty nenechal přijet tak blízko,“ zamumlala si pro sebe.

„Pane Prescotte,“ zavolala a podařilo se jí probrat ho z otupělého klimbání v sedle. „Podívejte se.“

S obnovenými silami popohnali koně k ohništi a Chris dokázala myslet pouze na to, že konečně může sesednout a usnout. Ještě za jízdy začala uvolňovat řemínky, kterými měla k sedlu připoutané přikrývky.

Když opravdu zastavili, hodila Chris lůžkoviny na zem, padla na ně a okamžitě usnula.

Netušila, jak dlouho spala, když ji něco náhle probudilo. Otevřela víčka ztěžklá spánkem. Stále byla tma, ale v slabém náznaku svítání rozeznala siluetu muže v klobouku se širokou krempou, který téměř nehlučně odsedlával koně a dával jim vodu a seno.

Chris napůl spala a napůl bděla, a ani když vykročil přímo k ní, nebyla úplně při smyslech.

Pokledl vedle ní a jí připadalo zcela přirozené, že ji vzal do náruče. Jako ospalé dítě se jen usmála a přitiskla se k němu.

„Ležíte na svých pokrývkách,“ řekl hlasem, který ji bezděčně rozechvíval. „Takhle nastydnete.“

Přikývla a dovolila mu, aby pod ní jednu pokrývku narovnal a druhou ji přikryl. Když se přes ni naklonil, aby deku utěsnil, zdálo se jí, že se jeho rty dotkly jejího čela, a se zavřenýma očima se usmála. Bylo to jako polibek na dobrou noc od tatínka. „Dobrou noc, Ty," zašeptala a opět usnula.

Když se probudila podruhé, byl už jasný den a v první chvíli myslela, že se jí to jen zdá. Byla na pohádkovém místě. Kolem se tyčily vysoké stromy, pokryté mechem a zarostlé kapradím, které zadržovaly sluneční paprsky. Všechno v okolí bylo šedozelené a neuvěřitelně měkké. Připadala si jako na konci světa.

Kousek od ní tvrdě spal pan Prescott. Chris měla pocit, že ona sama je snad jediným bdícím člověkem na světě.

Pomalu vstala a protáhla se. V přízračném lese panovalo hluboké a dokonalé ticho. Před sebou zahlédla něco jako cestičku, vyšlapaný proužek v moři zeleně. Protože přijeli zprava, vydala se nyní vlevo.

Vzdálila se od tábora sotva na pár metrů, ale už za první zatáčkou si připadala neuvěřitelně sama, jako by byla od nejbližší lidské bytosti vzdálená stovky mil. Popošla po měkké lesní půdě ještě pár metrů, když se jí náhle zazdálo, že někde před sebou zaslechla šumět vodu.

Po několika krocích skutečně zahlédla vpravo dole pod sebou potůček. Ve vodě ležely velké valouny se stopami černého mechu. Chris najednou nedokázala myslet na nic jiného než na koupel, o kterou před dvěma dny přišla. S lítostí si vzpomněla na vanu plnou horké vody, kterou musela opustit. Proč jen ti chlapi nezůstali v šatniku, dokud se nevykoupala? Možná by to udělali, kdyby skříň neotevřela. Zůstali by tam a dívali se na ni, řekla si s úšklebkem a rozběhla se dolů k vodě.

Dokázala myslet jen na to, že bude zase čistá, bleskurychle shodila šaty a za okamžik vklouzla do vody. Potok byl ledový a Chris chvilku lapala po dechu, ale čistota pro ni byla přednější než teplo. Umývala se za shlukem kamenů, aby ji neviděl žádný z mužů, pokud by sem zamířil od tábora, a navíc byla jenom kousek od lesa, kde se mohla v případě nutnosti schovat.

Právě se domyla a začala v duchu litovat své nerozvážnosti, protože si s sebou nevzala ručník, když najednou zaslechla

zapískání a na cestičce zahlédla pana Prescotta. Rychle vylezla z vody, popadla šaty a vyrazila do lesa – kde narazila přímo do Tynanovy rozložité hrudi.

Na chvilku oba překvapením ztratili řeč. Bujná, divoká zeleň lesa tlumila všechny zvuky a lidé se tam mohli srazit, aniž o sobě předtím věděli.

Tynan ji zachytil a rukama sklouzl po jejích zádech. Potom o krůček ustoupil, aby si mohl prohlédnout její nahé tělo.

„Slečno Mathisonová, vás bych poznal všude," řekl s úsměvem.

Chris slabě vykřikla úlekem, odstrčila ho a odběhla o kus dál za mohutný strom, kde se začala rozklepanýma rukama oblékat.

„Ta voda je na koupání moc studená, slečno Mathisonová," popíchl ji Ty a v hlase se mu ozval smích. „Ne že by se mi vaše koupele nelíbily, ale myslím, že příště byste se mě měla raději zeptat. Nechtěl bych, abyste nám nastydla."

Chris se oblékala mlčky, protože ji nenapadalo nic, co by mu mohla odseknout. Celý minulý den o tom záhadném muži při jízdě fantazírovala a začínala věřit teorii, o níž se zmínila Asherovi – že je pravděpodobně nějak zjizvený či zmrzačený, a proto nechce, aby se mu lidé dívali do tváře. Přestože jeho obličej zahlédla jen na několik vteřin, uvědomovala si teď velice dobře, že je to ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla. Působil velmi mužně, měl ostře řezané rysy, dokonale vykroužené rty, zářivě modré oči, velkou, hranatou bradu a černé vlasy, které se vlnily po límci košile stejné barvy, jakou měly jeho oči.

Když se Chris oblékla, vystoupila zpoza stromu. Tynan seděl na zemi a byl k ní otočený zády.

Její představa o něm byla natolik vzdálená skutečnosti, že si dokonce včera večer, když ji přikrýval, pomyslela, že se k ní chová jako milující otec. Na tom muži však rozhodně nebylo nic otcovského.

Zamířila k němu, a protože se k ní neobrátil, postavila se před něj. Nevzhlédl a celou tvář mu stínila široká krempa klobouku. Chris se tedy drze posadila přímo naproti němu.

Stále měl sklopenou hlavu. „Chtěl bych se vám omluvit, slečno Mathisonová," řekl tiše. „Zdá se, že vás neustále uvádím do rozpaků, aniž bych to měl v úmyslu. Prostě se

neustále setkáváme za velice neobvyklých okolností. Nechtěl bych, abyste si o mně udělala nesprávnou představu. Váš otec mě najal, abych vás zachránil a odvedl zpátky k němu. A to je *všechno,* co mám v úmyslu udělat.“

TŘETÍ KAPITOLA

Chris zůstala nehybně sedět, dívala se na vršek jeho klobouku a říkala si, jak je ta situace neuvěřitelně podivná. Kvůli tomuhle člověku si už dvakrát připadala jako blázen, třikrát ji držel v náručí – nemluvě o tom, že ve dvou z těchto případů neměla vůbec nic na sobě –, unesl ji a řekl, že vůbec nezáleží na jejích přáních, a stejně teď měla pocit, že by ho měla nějak utěšit. Natáhla ruku po jeho dlani a přitom zahlédla na jeho zápěstí zarudlé, naběhlé místo, napůl skryté pod manžetou košile.

„Vy jste se zranil," řekla s neskrývanými obavami. V tu chvíli prudce vyskočil, a než Chris stihla pronést cokoli dalšího, odešel, vlastně se téměř rozběhl k potoku, odkud zavolal na Prescotta.

Chris zůstala sama sedět na mechu a přemýšlela, čím ho asi urazila.

„Tady je," slyšela Tynana říkat, než se znovu objevil, tentokrát spolu s Prescottem. Sice Tynana sotva znala, ale byla si jistá, že tón, kterým teď promluvil, je naprosto falešný. „Už jste se určitě vzájemně představili, že ano, slečno Mathisonová? Toto je Asher Prescott. Je přítelem vašeho otce a bude nás doprovázet na naší pomalé cestě pralesem. Ashi, co kdybys vzal slečnu Mathisonovou na ryby? Budeme potřebovat čerstvé jídlo. A později spolu můžete nasbírat nějaké dřevo na oheň." Mírně Ashera popostrčil směrem k Chris.

Ash se na Chris usmál a nabídl jí ruku, aby jí pomohl vstát. „Máte chuť si zarybařit, slečno Mathisonová? Slyšel jsem, že v těchto vodách žijí i lososi."

Chris byla vývojem událostí zmatená. Nechtělo se jí strávit celý den s panem Prescottem, ale zdálo se, že nemá na vybranou. Už to bylo zařízené. Střelila pohledem po

Tynanovi, ten měl však odvrácenou hlavu, takže mu neviděla do obličeje.

„Proč ne, rybaření může být zajímavé," odpověděla a dovolila panu Prescottovi, aby jí pomohl na nohy. Než stihla vstát, zmizel Tynan mezi stromy.

Vrátila se s Asherem do tábora, kde objevila spoustu zásob a dvě muly, které předtím neviděla. Pan Prescott jí už podával udici.

„Půjdeme, slečno Mathisonová?"

Odváděl ji zpět po cestě, kterou šla časně ráno, přes kameny, kolem místa, kde se koupala, ale ne příliš daleko od tábora. „Mohli bychom to zkusit tady," prohlásil.

„Co si myslíte o panu Tynanovi?"

Usmál se na ni. „Myslím, že to není žádný *pan* Tynan. Jak se zdá, nemá žádné jiné jméno. Ale nemluvme o něm. Slyšel jsem, že jste pracovala v novinách. Vy jste opravdu ta nechvalně známá Nola Dallasová?"

„Nola Dallasová je můj pseudonym," opáčila škrobeně a zkušeným pohybem nahodila udici. Celý život žila ve washingtonské oblasti a rybařit uměla od dětství.

Ashera to zjevně zaskočilo. „Nechtěl jsem se vás dotknout, jenom jsem si po přečtení těch článků představoval, že je Nola Dallasová mnohem starší žena – nebo dokonce muž. Opravdu jste dělala všechny ty věci, o kterých jste psala?"

„Naprosto všechny."

„Dočetl jsem se, že jste se taky nechala angažovat jako sboristka. Opravdu jste tancovala na jevišti v růžových punčochách?"

Chris se při vzpomínce usmála. „Ano, ale vyhodili mě hned při druhém jednání. Nejsem nijak skvělá tanečnice."

„Koho zajímá tancování, když se vám podařilo dosáhnout nápravy těch věcí, o kterých jste psala?"

Usmála se, a najednou jí byl ten muž trochu příjemnější. „Povězte mi, pane Prescotte, proč vybral můj otec právě vás, abyste pomáhal při téhle záchranné akci? Předpokládala bych, že spíše najde někoho, kdo se v pralese vyzná."

„To je Tynanova úloha. Má se starat o zvířata, o jídlo a o naši bezpečnost."

„A co máte na práci vy?"

Ash jí věnoval okouzlující úsměv. „Mým jediným úkolem je zpříjemňovat vám cestování."

„Chápu," řekla Chris a znovu se zadívala na vodu. Nechápala však vůbec nic. „Čím se vlastně živíte, pane Prescotte?"

„Prosím, říkejte mi Ashi. Tohle není, jako kdybychom se seznámili někde v salonu."

Chris se snažila potlačit začervenání, když si vzpomněla, že toho člověka poprvé viděla ve svém šatníku v domě Hugha Laniera.

„Až do loňského roku jsem měl kousek na jih odtud dřevařskou pilu, ale došlo tam k požáru a já přišel o všechno."

Rychle po něm střelila pohledem a všimla si, jak zatíná zuby. Ztráta firmy ho zjevně dosud trápila. „Začal jste podnikat jinde?" zeptala se soucitně.

„Všechno, co jsem měl, bylo v té pile, a když jsem o ni přišel, nic mi nezbylo." Ztišil hlas. „Ani úvěr." Po chvilce se k ní obrátil a pousmál se. „Doufám ale, že se můj osud v nejbližší době obrátí k lepšímu. Podívejte! Myslím, že vám zabrala ryba. Mám ji vytáhnout?"

„Zvládnu to sama," odpověděla Chris a začala přitahovat udici. Skutečně chytila lososa a během další hodiny ulovila půl tuctu velkých ryb, zatímco Ashovi zabraly jen dvě malé.

Když se s úlovkem vraceli do tábora, dobrosrdečně o jejích úspěších žertoval.

V táboře hořel malý ohýnek, který pro ně rozdělal Tynan, jak se alespoň Chris domnívala, po něm samotném tam však nebylo ani památky.

„Ráda bych si s vámi o něčem promluvila, pane… Ashi," řekla Chris, když zkušeně čistila ryby a napichovala je na klacík. „Chtěla jsem o tom mluvit s vámi i s panem Tynanem, ale zdá se, že vás nějak nikdy nevidím pohromadě. Důvodem

mého pobytu v domě Hugha Laniera bylo, že jsem si ověřovala jisté řeči o jeho zločinných aktivitách a…“

„Zločinných?“ opáčil Asher a opřel se zády o kmen stromu. „To je snad příliš silné slovo.“

„Já si to nemyslím a domnívám se, že si to nebudou myslet ani moji čtenáři. Hugh Lanier chtěl získat nějaké pozemky, které obsadilo osm misionářů. Ti však odmítli svolit k prodeji, takže Hugh koupil pušky a najal pár bělochů, aby se převlékli za indiány a misionáře zmasakrovali. Pokud to není zločin, nevím, co to je.“ Když pomyslela na takovou obrovskou nespravedlnost, začínala se v ní vařit krev.

„Ale pokud to jsou jenom řeči…“

„*Byly* to pouze řeči. Mám důkaz, že k tomu skutečně došlo. Mimo jiné jsem objevila potvrzení o nákupu těch pušek. Dokonce jsem ho slyšela mluvit s jedním z těch ‚indiánů‘ a…“

„Slyšela?“ podivil se Asher. „Chcete říct, že jste tajně poslouchala?“

„Ovšemže ano. Vzala jsem si zelené šaty a schovala se v kukuřičném poli. Hlavní ale je, že své důkazy potřebuji předat vydavateli, který mě tímto úkolem pověřil, a podle mých výpočtů směřujeme na západ od Johnova úřadu. Musíme odjet zítra ráno.“

Sledovala Ashera, který držel klobouk v klíně a pohrával si se stuhou. „Chris, nemyslím, že by si váš otec přál, abyste se potulovala po kraji a obviňovala lidi z… z toho, z čeho obviňujete Laniera. Až se vrátíme do domu vašeho otce, mohl by vaše informace možná poslat tomu vydavateli. Myslím, že do té doby bude nejlepší, když zůstanete v bezpečí tady.“

Chris se na něj chvilku dívala. Vyrostla vedle muže, jako byl on, pracovala s muži, jako byl on. Byl si naprosto jistý, že se Chris mýlí, a nic, co by řekla či udělala, nemohlo jeho názor změnit. „Ryby už budou hotové,“ oznámila tiše a sledovala, jak se na ni usmál způsobem, jakým se muži, kteří právě vyhráli, vždycky usmívají na ženy. Oplatila mu úsměv, ale v očích se jí neodrazil.

Při jídle vedla s Asherem lehký zdvořilý rozhovor a ani jednou se nezmínila o plánu dostat svůj článek k Johnu Andersonovi. Jakmile však dojedli, okamžitě vstala.

„Myslím, že se půjdu podívat po panu Tynanovi," řekla roztržitě a zamířila po cestičce k vodě.

„Na vašem místě bych to nedělal, Chris," poznamenal Asher. „Jsem si jistý, že ten člověk by tu byl, kdyby tu být chtěl. A vím určitě, že se dokáže postarat o jídlo. Myslím, že byste se tu měla posadit a nepřipravovat mě o svou příjemnou společnost."

Chris snad nic v životě nenáviděla víc, než když jí někdo říkal, co *by měla* dělat. To byl zdroj všech jejích problémů s otcem. Nikdy se nesnažil argumentovat, pouze jí oznamoval, co je pro ni nejlepší, a očekával slepou poslušnost.

Sladce se na Ashera usmála. „Myslím, že se půjdu podívat po našem hostiteli," opakovala a zmizela po cestičce tak rychle, že už nestihl nic namítnout. Za chvilku zaslechla, jak se prodírá lesem a hledá ji. V duchu poděkovala své matce a předkům za svou drobnou postavu, přeskočila padlý kmen a krčila se v kapradí, dokud Asher nepřešel kolem. Když už ho neslyšela, popošla pár kroků podrostem. Brzy si však uvědomila, že dál jít nemůže, protože všude leží padlé kmeny a téměř všechno v dohledu je porostlé těžkými oponami mechu. Vrátila se tedy na stezku a zamířila k vodě, v podstatě v Asherových stopách. Z vrcholku malého výběžku nad potokem ho zahlédla sedět dole na břehu; mračil se a vypadal otráveně. Sama pro sebe se usmála a pokračovala po stezce dál.

Ušla jen pár metrů, když se kolem rozhostilo naprosté ticho. Deštný prales v ní vyvolával nezvyklý pocit naprosté samoty. Všude kolem byly odstíny zeleně – šedozelená, modrozelená, tmavozelená barva, světlounká zelená, trávově zelená, stovky odstínů jedné barvy. A všechno bylo měkké. Přejela rukou po padlém stromu, který byl pokryt celým miniaturním pralesem, a usmála se nad jeho hebkostí.

Před sebou měla podivné propletence mechu a prohnilých starých kmenů. Na měkké zemi neslyšela ani vlastni kroky.

Když zašla za další ohyb cesty, zalapala po dechu, neboť kousek od stezky tam ležel Tynan a tvrdě spal. Vedle sebe měl batoh a pod sebou zmačkanou pokrývku. Spal naprosto odevzdaně, jako dítě, a vypadal neuvěřitelně mladě. Chris znovu zaskočila překvapivá krása toho muže a pocítila náhlou touhu jen se vedle něj posadit a pozorovat ho – což taky udělala.

Seděla tak jen chvilku, když se pohnul a otevřel oči.

„Chris," zamumlal s úsměvem a pak oči zase zavřel. O zlomek sekundy později se prudce posadil, narazil si kloubouk, stáhl si ho hluboko do obličeje a pohlédl na ni. „Slečno Mathisonová, myslel jsem, že jste šla s Prescottem na ryby."

„To ano, ale chytila jsem o tolik ryb víc než on, že raději navrhl, abychom se vrátili do tábora. Pak jsem mu unikla po stezce a našla vás tady. Vyspal jste se dobře? Po tom, jak jste se o nás v noci staral, jste si to rozhodně zasloužil."

Vypadal jako ospalý chlapec; promnul si oči rukama a v tu chvíli si Chris všimla, že má poraněná obě zápěstí. Na pravé straně krku měl také zranění a nad okem napůl zahojenou jizvu.

„Nevrátíte se se mnou do tábora? Ryb máme víc než dost. Jedl jste vůbec něco?"

„Ano, děkuju, ale vy byste se asi měla vrátit. Prescott si o vás bude dělat starosti." Tynan vstal. „Kromě toho mám práci. Musím prohlédnout cestu před námi, určitě na ni napadaly stromy od doby, co jsem tu byl naposledy."

„A to bylo kdy, pane Tynane?"

„Stačí Tynan a rozhodně nejsem žádný pán," prohlásil, jako by tuto větu říkal v životě už nesčetněkrát.

Chris vstala a popošla k němu blíž. Obrátil se k ní zády, sundal klobouk, a pročísl si rukou husté vlasy, které vypadaly mokré. Napadlo ji, že se možná před chvílí koupal. Manžetu košile měl rozepnutou a pod ní Chris zahlédla svaly na jeho předloktí, které se pod kůží jasně rýsovaly i s žílami. Přes svou svalnatou postavu však působil dojmem, jako by nějakou dobu hladověl.

„Nechci dělat žádné potíže, protože vím, že pouze plníte příkazy mého otce, ale…" Zaváhala, než vyslovila jeho jméno. „Ale Tynane, soudím, že by vám neuškodilo pár vydatných jídel, a trvám na tom, abyste se vrátil se mnou. Pokud to neuděláte, upozorňuji vás, že vám tuhle cestu dokážu dost znepříjemnit."

Otevřel ústa k odpovědi, ale pak je zavřel a místo toho se zeširoka usmál – a Chris ucítila, jak se jí podlomila kolena. Celý jeho obličej se tím úsměvem rozzářil a jí blesklo hlavou, že tenhle muž by dokázal okouzlit snad každou ženu.

„Takovému pozvání se nedá odolat. Přijdu za vámi."

„Ne, půjdeme spolu. Povězte mi, proč jste byl tady v pralese už předtím? Kdo prošlapal tuhle stezku?“

„Líbilo se vám rybaření s Ashem? Vypadá jako příjemný člověk. Celou dobu mi ochotně pomáhal, žádná práce mu nevadila. A výborně to umí s koňmi a každému, koho jsme potkali, byl sympatický. Myslím, že vám také.“

„Hmm, ano,“ připustila váhavě. „Jak jste se seznámil s mým otcem?“

„Ash zná vašeho otce už celá léta. Je divné, že jste ho ještě nepotkala. Jeho vlastní otec se vypracoval z ničeho a na Východě vydělal spoustu peněz. Jsem si jistý, že se mu Ash podobá.“

Chris se na Tynana zmateně zadívala. O čem to pro všechno na světě mluví? On se však na ni pouze usmál, ale tentokrát ji tak nezaskočil – napadlo ji spíš, jak často asi ten úsměv používá, když chce, aby nějaká žena přestala mluvit o určitém tématu nebo mu přestala klást nepohodlné otázky.

Oplatila mu úsměv, ale kdyby znal Chris lépe, z jiskření v jejích očích by poznal, že právě přijala výzvu k souboji. Rozhodla se za každou cenu zjistit, co je tenhle záhadný Tynan zač.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Potřebuji s vámi mluvit," řekla Chris, jakmile se Tynan usadil v táboře a snědl jednu z ryb, které upekla. Vyložila mu totéž, co předtím pověděla Asherovi; o tom, že má Lanier na svědomí vraždu misionářů. Tynan ji na rozdíl od Ashe nepřerušoval; ve skutečnosti neřekl ani slovo.

Když domluvila, olízl si prsty. „Teď mi povězte, co jste vynechala," řekl.

Chris to na okamžik vyvedlo z míry. „Dobrá," souhlasila pak s úsměvem. „Pravdou je, že pan Lanier se ke mně choval velmi dobře, když jsem byla jeho hostem, a jeho manželka je nesmírně milá, takže mě trochu trápilo svědomí nad tím, co o něm musím světu prozradit. Každé slovo je samozřejmě pravda, ale jakmile ten příběh vyjde tiskem, obávám se, že se život pana Laniera poněkud… ehm, změní."

„Nemluvě o délce jeho krku," podotkl Tynan a úkosem se na ni podíval.

„Takže jsem mu nechala dopis, v němž vysvětluji, co se chystám udělat."

Tynan dlouhou dobu mlčel. „Takže jakmile vyjdeme z lesa, Lanierovi muži na nás budou bezpochyby čekat s puškami, možná dokonce s děly, aby nám zabránili ten článek vydat," řekl nakonec.

Slabě se pousmála. „Obávám se, že máte pravdu." Pak se výraz v jejím obličeji změnil. „Já to ale musela udělat. Musela jsem dát panu Lanierovi šanci na útěk a musím dostat ten příběh do novin. Chápete to přece, ne?"

Tynan vstal. „Chápu, že muž musí dělat to, co musí, ale vy, slečno Mathisonová, potřebujete pomoc a já vám ji nemohu poskytnout. Této výpravě velí Prescott. Já vás mám pouze vést, poslouchám příkazy, to je všechno. Děkuju za rybu, madam, ale teď musím jít prohlédnout stezku." Odvrátil se.

„A na vašem místě bych neuvažoval o tom, že půjdu sám," dodal, zvedl ze země kus dřeva a hodil ho do dálky na místo, které vypadalo jako pevná zem. Klacek prorazil vrstvu zeleně a dopadl na zem o plnou vteřinu později. Nemusel říkat nic jiného. Člověk tu snadno mohl sejít z cesty a zapadnout do hlubokých děr skrytých pod příkrovem rostlin.

Potom nechal Chris samotnou.

Chvilku tam stála a jenom proklínala všechny muže na světě. „*Ženy* také musí dělat to, co musí, pane Tynane," prohlásila do prázdna a začala sbírat dřevo na oheň.

Zůstala v táboře, povídala si s Asherem, když se vrátil, a o Hughu Lanierovi se už nezmínila. Když se Tynan zase objevil, střelila po něm pohledem, on se však na ni ani nepodíval. Dívala se tedy na Ashera a předstírala, že ji jeho slova fascinují. V duchu však plánovala, jak těmto dvěma mužům unikne. Vydavatelství Johna Andersona bylo v městečku na okraji deštného pralesa, ani ne čtyři míle od místa, kudy včera v noci do lesa vjeli. Pokud by vzala koně, bleskově projela stezku a dorazila do města, mohla by být do západu slunce zpátky. A kdyby při ní stálo štěstí, nemuseli by si její nepřítomnosti ani všimnout.

Vstala. „Asi se půjdu projít," oznámila Asherovi.

„Půjdu s vámi."

„Ne, děkuju," odmítla s jedním ze svých nejroztomilejších úsměvů. „Musím si zařídit nějaké věci." Nepatrně rozevřela oči. „Ženské věci." Tajemství ženskosti vždycky spolehlivě zastavilo ten typ mužů, jako byl Asher Prescott.

„Samozřejmě," opáčil zdvořile.

Prošla kolem Tynana a zamířila do lesa. Potom seschovávala v podrostu, dokud oba muži neopustili tábor. Nikdo nikdy neosedlal koně tak rychle jako v tu chvíli ona. Nešťastné zvíře neklidně přešlapovalo. „No tak, hodný kluk," konejšila ho. „Pořádně se spolu proběhneme."

„A kampak to bude, slečno Mathisonová?"

Chris se otočila na podpatku a vzdorně se zadívala do Tynanova obličeje. „Odvezu svůj článek Johnu Andersonovi, a jestli mi v tom chcete zabránit, budete mě muset svázat – a taky mě dnem i nocí hlídat. Celé noci nezamhouříte oči a…"

„Chápu," přerušil ji a Chris v jeho očích zahlédla pobavení. „Jak daleko odtud je ten Anderson?"

Chris zadržela dech. „Když pojedu hodně rychle, můžu být do západu slunce zpátky.“

„A co byste chtěla provést s Lanierovými muži? Co když na vás na kraji lesa čekají?“

„Jela bych co nejrychleji a modlila se, aby mě netrefili.“

Chvilku se na ni beze slova díval, potom vytáhl z pouzdra pistoli a přesvědčil se, že je nabitá. „Možná vám můžu trochu pomoct. Kterým směrem leží to město?“

Chris naskočila na koně. „Jihovýchodně od okraje pralesa. John má kancelář ve třetím domě napravo.“

Tynan si osedlal koně. „Jakmile ten článek dodáme, Lanier vytáhne pistoli a sebere ho. Máte nějaký papír navíc? Mohla byste nechat balíček na nákladové stanici – pokud tam nějakou mají – a pak jít pozdravit paní Andersonovou.“

„Proč ne? To… to by mohlo vyjít,“ odpověděla a uznale se na něj zadívala. „Žádná paní Andersonová sice neexistuje, ale Johnova sestra se provdala za místního doktora.“

„To je ještě lepší,“ podotkl Tynan, když nasedal. „Jste dobrá jezdkyně?“

„Dokážu jet stejně rychle jako vy,“ odsekla Chris, ale brzy si tím přestala být tak jistá. Tynan udržoval tempo, které děsilo nejen ji, ale i jejího koně. Musela používat všechnu sílu v pažích, aby zvíře ovládla, když se hnali ostrým cvalem skrze zrádný les.

Na kraji pralesa Ty ani nezpomalil a řítil se po cestě dál. Chris napůl očekávala, že jim začnou nad hlavou hvízdat kulky, všude však bylo ticho. Když na ně nikdo nevystřelil, Ty zadržel koně a obrátil se k ní. „Jedeme zadem. Určitě na nás čekají ve městě. Nechám vás na nákladové stanici a zůstanete tam, dokud mě neuvidíte jet zpátky. Odvezu ten článek doktorově ženě a vašeho koně uvážu vzadu za stanicí. Když mě uvidíte jet kolem, vyběhněte dozadu, vyskočte do sedla a ujíždějte jako o závod. Budu těsně za vámi. Dokážete to?“

„Ano,“ odpověděla Chris, zatímco uklidňovala svého koně. „Ale jestli vás s tím článkem chytí.“

„Nedělejte si starosti se mnou, ale s mými příkazy. Můj vztek by byl pro vás horší než Lanierovi pohůnci.“

„Jasně, šéfe,“ odpověděla s úsměvem a on na ni zamrkal. Pak obrátil koně a pokračoval na jihovýchod.

Zastavili před vjezdem do nového, narychlo postaveného městečka. Hlavní ulici tvořila jen vyježděná cesta. Tynan chvíli seděl nehybně v sedle a díval se na město před sebou, potom se obrátil k ní. „Myslím, že jsou tady."

„Jak jste to poznal?"

„Příliš mnoho mužů, kteří nedělají nic jiného, než že se rozhlížejí kolem sebe s rukou na pistoli. Na někoho čekají. Dejte mi svůj článek," vyzval ji, a když si balíček zasunul pod košili, podíval se na ni. „Připravená? Víte, co máte dělat?"

„Není to příliš složité."

„Ale životně důležité. Jedeme."

Vedl ji do města zadem, ve stínu, podél domů. Kryl ji vlastním tělem a pozorně sledoval okolí. Náhle zpoza rohu vyjel vůz a Tynan si ji okamžitě napůl přetáhl do svého sedla. „Je ti pořád tak špatně, drahoušku?" zeptal se hlasitě. „S prvním dítětem je to vždycky takové."

Jakmile vůz zmizel, posadil ji zpátky. Myslí mu to rychle, připustila Chris v duchu.

„Počkejte tady," přikázal jí, když dojeli k nákladové stanici. Vzadu byl rozlehlý nakládací prostor s rampou a nad vjezdem visel velký hák. Chris zůstala sedět na koni a čekala; při sebemenším zvuku nadskočila. Když byl Tynan pryč, najednou se vůbec necítila tak statečná.

„Tady ji máme," slyšela Tynana říkat a pak viděla, jak vychází ze dveří s dalším mužem. „Už prostě nemůže jet dál." Než stihla promluvit, stáhl ji Ty ze sedla. „Je to její první a ještě si na tu nevolnost nezvykla, nebude vám teda vadit, když ji tu nechám a zaběhnu pro doktora?"

„Samozřejmě že ne. Mám osm vlastních, ale nevím, jestli s tím doktor něco svede. Bude nejspíš muset počkat, až to přejde samo."

Tynan téměř drtil Chris v ochranitelském objetí. „Pokud jí udělá dobře, když se na ni podívá doktor, tak ho seženu."

„To dá rozum. Pojďte, paní, posaďte se tadyhle."

„Co kdyby zůstala u okna, aby mě mohla vyhlížet? Bude určitě klidnější."

„Žádný problém," opáčil správce stanice.

Ty odvedl Chris k židli u okna, které vedlo na hlavní ulici. „Dělejte, že je vám špatně, a pošlete ho, aby vám něco sehnal," pošeptal jí.

Chris přikývla a zadívala se do Tynanových nádherných modrých očí. Na okamžik zaváhal a pak ji políbil na čelo. „Hned budu zpátky, zlatíčko.“

Když odešel, Chris se na židli pohodlně opřela a snažila se zamaskovat svůj zájem o dění venku. Na druhé straně ulice stáli dva muži, oba měli pušky i pistole a ruce měli položené na pažbách, jako by se každým okamžikem chystali tasit. Chris si všimla, že se jí třese ruka, když vytáhla z kapsy zapečetěný dopis adresovaný jejímu otci. Nemusela před správcem nic předstírat, protože si byla jistá, že vypadá stejně vyděšeně, jako se cítí. A uvědomila si, že část jejího strachu pramení z obav o Tynana. Neměl s tou záležitostí nic společného, neměl důvod riskovat kvůli ní svůj život, a přesto to udělal.

Minuty ubíhaly a Chrisina úzkost vzrůstala. Proč mu to trvá tak dlouho? Co když není Johnova sestra doma? Co když…“

Z myšlenek ji vytrhly výstřely, které se náhle ozvaly z druhého konce města, z místa, kam odjel Tynan. Vstala.

„Nemusíte se znepokojovat,“ ozval se správce stanice zpoza svého psacího stolu. „V tomhle městě v jednom kuse někdo střílí. Jen klidně seďte a odpočívejte.“

Chris však nemohla odpočívat. Vyklonila se z okna, aby viděla co nejdál.

Téměř se jí zastavilo srdce, když spatřila scénu, které se obávala. Tynan se řítil ulicí a za ním se hnali dva muži na koních, kteří ani na okamžik nepřestali střílet. S rozšířenýma očima sledovala, jak se blíží, a pak se obrátila ke správci. „Můžu si to půjčit?“ zeptala se, a aniž počkala na odpověď, vytáhla ze skříně na zdi pušku.

Než si ten dobrý muž vůbec uvědomil, co dělá, vyběhla Chris ven, klekla si na verandě najedno koleno, o druhé opřela loket a zamířila. Prvního muže za Tynanem zasáhla do ramene a zrovna mířila na druhého, když Tynan obrátil koně a rozjel se rovnou k ní. Před stanicí stála rampa na nakládání sudů a Ty teď hnal koně přímo po ní.

Chris vstala, o trochu ustoupila, a když k ní Ty natáhl paži, chytila se jí, položila nohu do třmenu na jeho botu a vyhoupla se za něj do sedla. Tynan ani nezpomalil, s rachotem projel skrze nákladovou stanici kolem dělníků, kteří je sledovali s otevřenými ústy, a po druhé rampě za budovou sjel dolů.

Ostatním mužům chvíli trvalo, než stanici objeli, a Chris zaslechla zařehtání koně, když jeden z jezdců, který se je pokusil sledovat, špatně odhadl vzdálenost a spadl z rampy překladiště dolů.

Chris se držela Tynana jako klíště, vlasy se jí rozpletly a teď za ní divoce vlály, celým tělem se k němu tiskla. Naklonil se dopředu a Chris ho následovala. Kolem nich svištěly kulky, ale jeli příliš rychle, než aby se na ně dalo zamířit, a muži navíc stříleli z jedoucích koní, takže neměli tak přesnou mušku – jak alespoň Chris doufala.

Když dorazili na okraj lesa, Tynan nezpomalil, ale pokračoval zběsilým tempem ještě několik set metrů. Náhle koně prudce zadržel, popadl Chris a postavil ji na zem. Potom seskočil také.

„Teď zmizíme," oznámil. Vzal koně za uzdu, Chris za ruku a pokynul jí, aby vklouzla dolů do spleti lián. Vnořila se tam tak rychle, že půlku cesty téměř klouzala. Donutit ke krkolomnému sestupu koně bylo trochu obtížnější a Ty toho docílil pomocí tichých výhrůžek, nad nimiž Chris ohromením zamrkala. Jakmile dostal zvíře do strže a zatáhl za nimi změť větví, vynořili se na cestě tři muži.

Ty svíral koni tlamu, aby je kůň neprozradil. Chris stála vedle něj a oba mezerami v listoví pozorovali své pronásledovatele.

„Ztratili jsme je," ozval se jeden z mužů.

„Jo, a taky jsme ztratili čtyři z našich chlapů. Lanierovi se to nebude líbit."

„Radši odtud vypadnem. Tohle místo mi nahání hrůzu. Jestli sem zajeli, nevyjdou ven živí. Tady není nic než přízraky."

První muž si pohrdavě odfrkl. „Jasně, Lanier tě platí, abys střílel po přízracích. Hněte se, vrátíme se na stanici. Třeba tam ta holka něco nechala."

Chris zadržela dech, když se muži obrátili k odjezdu, a vydechla teprve ve chvíli, kdy zmizeli. S povzdechem se opřela o okraj jámy a podívala se na Tynana. „Jak tě poznali?"

„Nějaké děvče nás vidělo tehdy odjíždět z Lanierova domu a pamatovalo si mě."

„Děvče?"

„Myslím, že dělá u Laniera službu. Každopádně mu řekla, že jsi odjela se mnou, takže když našel tvůj dopis, nehledal jen tebe, ale taky mě. Ale ten článek jsem doktorově ženě předal.“

Chris se vesele usmála. Teď, když byli v bezpečí, ji zaplavil pocit vítězství. „Ráda bych věděla, jestli ti dělníci ze stanice už zavřeli pusu. Nevěřila jsem svým očím, když jsem si uvědomila, že chceš ten dům opravdu projet na koni.“

Tynanovi blýsklo v očích. „Měl jsem chuť ti naplácat, když jsem viděl, jak jdeš ven s tou puškou. Mělas zůstat vevnitř, a až bych odlákal ty chlapy z města, vytratit se potichu a bezpečně pryč. Kde ses vůbec naučila tak střílet?“

„Od táty. Je mi líto toho správce. Co ten si asi myslí? Jednu chvíli je mi tak špatně, že sotva chodím, a potom…“

„A potom naskočíš na běžícího koně. Chris, ty jsi byla úžasná.“ Zasmál se, vzal ji za ramena a z radosti ji tvrdě políbil přímo na ústa.

Chris s rozšířenýma očima zamrkala a vzhlédla k němu. Při tom polibku jako by se jí v těle rozhořel oheň. „Ach,“ vydechla a pohnula se směrem k němu.

Pustil její ramena, jako by se o ně spálil, pak se k ní otočil zády. „Musím odtud dostat toho koně a pak bychom měli jet rychle zpátky, než nás Prescott začne postrádat,“ zamumlal.

Chris si náhle připadala ztracená, nechápala, co udělala špatně. Vypadalo to, že je s ní rád, ještě před chvilkou působil tak šťastně, a dokonce ji políbil. Nebyl to sice vášnivý polibek, pouze přátelské objetí lidí, kteří spolu něco prožili, ale jakmile projevila zájem, odtáhl se od ní.

Přejela pohledem své tělo a napadlo ji, že mu možná nepřipadá přitažlivá. Celý život jí všichni opakovali, jak je hezká, bohužel jí však chyběly ty bujné křivky, které byly právě v módě.

„Ta služka pana Laniera, která tě poznala… Nejmenovala se náhodou Elsie?“

„Jo,“ zabručel, stále obrácený zády. „Jdi první, já přijedu za tebou. Musím se nenápadně vrátit pro tvého koně.“

Chris začala s povzdechem stoupat do svahu, při výstupu odstrkovala větve. Elsie byla stejně vysoká jako Chris, vážila však o dobrých patnáct kilo víc – a všechna ta kila byla rovnoměrně rozložená nad a pod vosím pasem. Jestli se mu líbí takové ženy, žádný div, že se od Chris odvrátil.

Vzdychala celou cestu zpět do tábora a zapínala si přitom knoflíčky na šatech, které se jí při všem tom rozruchu porozepínaly.

„Jste v pořádku?“ přivítal ji Asher. „Byla jste pryč hrozně dlouho.“

„Je mi dobře,“ odpověděla a nalila si šálek kávy. „A jak se cítíte vy?“

„Výborně a jsem rád, že jste si trochu odpočinula. Zítra strávíme patrně další náročný den v sedle.“

„To ano,“ souhlasila a pohlédla na něj přes šálek. „Jsem ráda, že jsme si oddechli. Je tady ještě něco k jídlu? Po dlouhém odpoledním spánku jsem vždycky strašně vyhladovělá.“

Chris viděla Tynana až druhý den ráno. Dvakrát se pokusila zachytit jeho pohled, usmát se na něj, on se jí však vytrvale vyhýbal. Jako by chtěl předstírat, že včerejšek vůbec neexistoval.

Čím víc ji však ignoroval, tím pozorněji ho sledovala. Odpoledne rozbili tábor a Tynan dal okamžitě Chris a Ashera dohromady. Chris sledovala, jak Ty ošetřuje koně, a když procházel kolem ní, postřehla, že kulhá. Mohl se včera zranit? Pořád měl naražený ten zatracený klobouk, takže mu neviděla do tváře, ale když se podívala pozorně, všimla si, jak se mu obličej zkřivil bolestí, když sundával koni uzdu. Asher se tvářil trochu otráveně, ale Chris přesto vytrvale sledovala každý Tynanův pohyb – a čím víc viděla, tím pevněji byla přesvědčená, že trpí neustálými bolestmi.

Zhluboka zívla. „Cítím se nějak unavená, a pokud to nikomu nevadí, půjdu kousek dál po stezce a na chvilku si lehnu.“

Tynan se otočil a jejich pohledy se krátce střetly, ale téměř okamžitě se odvrátil. „Nechoďte moc daleko,“ zamumlal pouze, když ji míjel na cestě do lesa.

„Opravdu nechcete jít raději se mnou na procházku, Chris?“ zeptal se Asher. „Tak rád bych slyšel něco víc o vaší novinářské práci.“

„Jsem skutečně hodně unavená. Možná jindy,“ odmítla, když si brala svou deku a látkovou tašku. Předstírala, že se sotva hýbe, a vydala se po stezce za Tynanem.

Jakmile zmizela Asherovi z dohledu, otevřela tašku, vytáhla z ní lékárničku a rozběhla se jako vítr – doufala, že Tynana dostihne, než zase někam zmizí.

Zdálo se jí, že už jde nesmírně dlouho, a stále po něm nebylo ani stopy, když najednou zaslechla koňské zařehtání. Věděla, že by to neměla dělat, ale přece jen sešla z vyšlapané cesty a zamířila k místu, odkud mohla zahlédnout, co se nachází pod ní.

Oblast mimo stezku ji lekala, bála se zamaskovaných propadlin, které jim Tynan ukázal. Kdo ví, co se může v těch zelených hlubinách skrývat?

Dostala se až k úpatí obrovského stromu, rozhrnula mechový závoj a zadívala se dolů. Tynan stál několik stop pod ní na kamenité pasece, košili měl svlečenou a pečlivě hřebelcoval jednoho z koní. Když se otočil a Chris zahlédla jeho záda, úlekem vydechla. Měla pravdu, když si myslela, že trpí bolestmi. I na dálku poznala, že rány, kterými byla jeho záda doslova posetá, jsou zahojené jen napůl. A byla si naprosto jistá, že jde o stopy po biči. To, co prováděl včera, když jezdil tryskem na koni, zvedal ji do sedla a ona se k němu zezadu tiskla, mu muselo působit neskutečnou bolest.

Počkala, dokud se opět neobrátil směrem k ní, a pak se vrátila kousek do lesa, jako by právě přicházela. Dělala úmyslně hluk a zavolala na něj jménem.

Když se vynořila z lesa, měl už košili navlečenou a právě si natahoval boty.

„Tady," zavolal na ni nahoru.

„Jak se dostanu dolů?"

„Nedostanete se sem. Vraťte se do tábora."

Usmála se a zkusmo vykročila vpřed, jako by měla v úmyslu sejít rovnou po příkrém srázu.

„Ne!" vykřikl Tynan, ale bylo příliš pozdě.

Chris měla v úmyslu pouze předstírat, že se chystá sejít tudy, země jí však pod nohama povolila a ona začala dolů sjíždět po zádech.

Tynan se rozběhl přes paseku a skočil po ní, aby nesklouzla ještě hlouběji.

Chris ho instinktivně objala oběma rukama a přitáhla ho k sobě. Když zvedl hlavu a zadíval se na ni, každý nerv v jejím těle si uvědomoval jeho přítomnost. Na okamžik ji napadlo, že ji možná políbí – a v hloubi duše si to přála.

Jeho rty už se téměř dotýkaly jejích, když najednou vyskočil a nechal ji ležet na příkrém svahu. Na vteřinu se odvrátil a Chris měla dojem, že se pokouší ovládnout své emoce. Když se na ni opět podíval, leskly se mu oči, ale jinak vypadal klidně. „Říkal jsem vám, že se máte vrátit do tábora. A navíc jsem myslel, že jste na procházky příliš unavená a potřebujete si odpočinout."

„Lhala jsem," opáčila s úsměvem.

„Lžete často, slečno Mathisonová?"

„Zdaleka ne tak často jako jiní účastníci téhle výpravy," odpověděla a nevinně na něj zamrkala. „Vy mi řeknete pravdu a já vám řeknu pravdu. To mi připadá spravedlivé."

Vypadal, jako by chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel, protože se od ní odvrátil a zamířil zpět ke koni. „Vede tudy cestička. Když po ní půjdete, dovede vás na stezku zpět do tábora."

Postavila se, upravila si sukni a vytáhla lékárničku, kterou si vzala s sebou. „Vlastně jsem hledala vás, protože se vám chci podívat na záda."

„Co že to chcete?" obrátil se k ní rozzuřeně. „Podívejte se, slečno Mathisonová, nevím sice, o co vám jde, ale už toho mám dost." Postoupil o krok dopředu, ukázal na ni kartáčem, který držel v ruce, a Chris polekaně ucouvla. „Možná si myslíte, že ze mě uděláte postavu do jednoho ze svých článků, ale to se zatraceně pletete. Váš otec mě najal, abych vás a Prescotta provedl deštným pralesem a dopravil až k němu. Moje smlouva nepočítá s tím, že mě budete všude pronásledovat ani že na mě budete odněkud vyskakovat, jak vás pánbůh stvořil. Za jiných okolností by mě to nepochybně těšilo, ale na téhle výpravě mám svoje úkoly, které budu plnit, ať mě budete pokoušet, jak chcete. Vy jste, milá dámo, ďábel v moc pěkném balení. Teď se seberte a nechte mě na pokoji. Nechci vás vidět, dokud vás ráno neprobudím – a možná zařídím, aby i tohle udělal radši někdo jiný."

Když domluvil, obrátil se k ní zády a začal se opět věnovat koni.

„V pořádku," oznámila Chris. „Vrátím se do tábora a sdělím panu Prescottovi, že máte na zádech čerstvé jizvy, které se zjevně zanítily, a také mu řeknu, že je něco v nepořádku s vašima nohama. Jsem si jistá, že vašemu utrpení bude okamžitě konec, protože budete svého úkolu rychle

zbaven a můžete si jít tam, odkud jste přišel, ať je to kdekoli. Přeju vám hezký den, pane Tynane,“ dodala a zamířila k cestičce, kterou jí ukázal.

Neudělala ani tři kroky, když za sebou zaslechla tlumenou kletbu a poté zvuk, jako by někdo praštil o zem kartáčem na koně.

„Dobrá,“ prohlásil nahlas a Chris se zase otočila. „Co mám teda dělat?“

„Sundejte si košili a boty a lehněte si na břicho tady na ten kus mechu.“

„Nejspíš můžu být rád, že nechcete nic jiného,“ zamumlal trucovitě, ale udělal, co po něm žádala.

Když si Chris klekla vedle něj a podívala se na jeho záda, zjistila, že ty rány jsou ještě horší, než vypadaly zdálky. Většina z nich se hojila, některé se však včera zase otevřely. Uvědomila si, že ho to musí opravdu strašně bolet. Zhluboka se nadechla, otevřela lékárničku a vytáhla z ní mast.

„Tohle by vám mělo ulevit od bolesti,“ řekla tiše a začala mu balzám roztírat po kůži. Záda měl široká a celkem svalnatá, ale zdálo se, že na těle nemá ani gram tuku. Vypadalo to, jako by nějakou dobu velmi tvrdě pracoval a velmi málo jedl.

Když ucítila, že se pod jejími prsty trochu uvolňuje, zeptala se: „Jak dlouho jste byl ve vězení?“

„Dva roky,“ odpověděl bez rozmýšlení a pak zašeptal: „Zatraceně.“

„Pane Tynane, já jsem reportérka a pozorování je součástí mé práce. Neznám žádné jiné místo, kde lidé tvrdě pracují, málo jedí a jsou trestáni bičem, přinejmenším ne v Americe.“

„A kdyby takové místo existovalo, nepochybně byste se tam vypravila, abyste o tom mohla napsat reportáž, nemám pravdu? Objevím se ve vašem příštím článku ‚Prošla jsem deštným pralesem s uprchlým trestancem‘?“

„Opravdu jste uprchl? Myslela jsem, že vás můj otec spíš nějakým způsobem dostal ven.“

Když neodpovídal, pochopila, že se trefila do černého. „Pochopte, pane Tynane, já znám svého otce celkem dobře. Pokud potřeboval někoho, kdo by mě provedl deštným pralesem, rozhodně by se nenechal odradit tvrzením, že je to nemožné. Prostě by si zjistil, jak se to dá udělat. Hádám, že nějak přišel na to, že se tady vyznáte, a v tom případě by ho

nezastavilo ani to, že jste třeba na cestě k šibenici. Má dostatek peněz a dost velkou moc na to, aby mohl tahat za ledasjaké provázky – i kdyby měl ten provaz někdo uvázaný kolem krku.“

„Svěřil by svou dceru vrahovi?“ zeptal se Tynan a pootočil hlavu, aby se na ni mohl podívat.

Chvilku o tom přemýšlela. „Ne, myslím, že to by neudělal. Řekla bych, že moje matka a já jsme jediní lidé na světě, které kdy skutečně miloval. Bála jsem se, že se z matčiny smrti vůbec nevzpamatuje, ale myslím, že nakonec usoudil, že má pořád ještě mě.“

„Ale teď říkáte, že vás svěřil do péče kriminálníka, někoho, koho zachránil z katovy oprátky.“

Přestala na okamžik roztírat mast po jeho zádech. „Pane Tynane, musíte být nevinný člověk. Máte naprostou pravdu v tom, že by mě otec nesvěřil žádnému zločinci. Ano, jistě, takhle to bude. Buďto jste nevinný, nebo jste provedl něco nenásilného. Možná porušení slibu manželství.“ S úsměvem dál přikládala mast na jeho rány. Teď už ho však spíše masírovala než ošetřovala.

„Jak daleko jsem od pravdy?“ zeptala se, a když se nedočkala odpovědi, zasmála se. „Víte, pane Tynane, člověk toho o sobě nevědomky hodně prozradí, i když se to snaží zastřít. Jsem si jistá, že pan Prescott nemá tušení, že vám každý pohyb působí bolest, ale pokud člověk opravdu pozoruje, začne si věcí všímat.“

Stále mu masírovala záda, potřela si ruce mastí a přejížděla mu po svalech na pažích, dokud neucítila, že se naprosto uvolnil. Začal zhluboka a tiše oddechovat, jako by spal. V Chris se probudily mateřské instinkty. Jak ráda by vzala toho muže domů, nakrmila ho a dohlédla na to, aby pořádně odpočíval. V duchu přemýšlela, jestli se setkal s tatínkovou hospodyní, paní Sunberryovou. Pokud ano, Chris by se klidně vsadila, že se jí Tynan líbil.

S úsměvem zvedla jednu jeho ruku a začala ji masírovat. Opatrně se vyhýbala zraněnému zápěstí.

„Tam to nebolí,“ zamumlal ospale, ale nesnažil se vyprostit.

„Přemýšlela jsem o paní Sunberryové.“

„Ostružinový koláč,“ řekl Ty. „Se skořicovou polevou.“

Chris se zasmála. „Takže jste se s ní setkal. Říkala jsem si, že byste se jí asi líbil.“

„Jako zatoulaný pes?“

„Zatoulaný možná, ale rozhodně ne pes. Ty, kde jste se narodil?“

Pohnul se, jako by chtěl vstát, ale jemně mu v tom zabránila.

„Dobře, dobře, žádné další otázky, ale hlavně se zase nerozčilujte. Je příliš hezký den, než abychom ho zkazili hádkou.“ Zabořila mu ruce do vlasů a začala mu masírovat krk.

„Líbí se vám pracovat jako reportérka?“ zeptal se.

„Ano, aspoň se mi to líbilo, ale myslím, že mě to už trochu unavuje. Je mi dvacet osm a začala jsem s tím, když mi bylo osmnáct. To je dlouhá doba. Myslím, že bych chtěla… Nevím přesně co, ale něco víc.“

„Manžela a děti?“

Zasmála se. „Určitě jste mluvil s mým otcem. Pověděl vám, jak mě dostal zpět domů? Jak mi lhal? Pracovala jsem v New Yorku a on mi poslal telegram, že leží na smrtelné posteli. Proplakala jsem celou cestu z jednoho konce země na druhý, protože jsem myslela, že umírá, a když jsem dorazila domů, špinavá, unavená a vyděšená, seděl na hřbetě nezkroceného mustanga a výborně se bavil.“

„Můžete být ráda, že máte otce.“

„Vy ne?“

„Aspoň o něm nevím.“

„A matka?“

„Je mrtvá.“

„Aha,“ podotkla Chris. „Jak dlouho jste už sám?“

„Odjakživa. Podíváte se mi teda na ty nohy, abychom s tím mohli skončit? Potřebuju prohlédnout stezku před námi a zjistit, co se s ní za ty roky stalo.“

Chris odtáhla ruce, Ty se obrátil a posadil se. Na okamžik se jejich oči střetly. Chris neměla chuť odtrhnout pohled, ale Ty se odvrátil první.

„Ve vězení jsem byl bezpečnější,“ zamumlal. „Tak. Podívejte se mi na ty nohy. To by vás mohlo na chvíli zaměstnat.“

Chris s povzdechem odtrhla pohled od jeho tváře, podívala se mu na nohy – a zalapala po dechu. Chodidla měl plná puchýřů a stržených zkrvavených mozolů. Kůže, na které ještě puchýře nebyly, začínala otékat. „Nové boty a žádné

ponožky," prohlásila a vzala si jednu jeho nohu do klína. „Rovnou jste si je nasadil a nerozchodil je?"

„Musel jsem. Večer předtím jsem si zničil svoje taneční střevíce," prohlásil vážně.

Zasmála se. „Zavážu ta zanícená místa a pak se podívám, jestli pan Prescott nemá náhradní ponožky."

„Ne," odmítl rychle Tynan. „Nechci od nikoho žádné laskavosti."

Chris se na něj ohromeně podívala. „Dobrá," přitakala po chvilce. „Žádné laskavosti. Ale v prvním městě, do kterého přijedeme, si koupíte ponožky. Otec vám přece za tuhle výpravu zaplatil, ne?"

„Jo," zabručel, zatímco sledoval, jak mu zručně zavazuje chodidlo. Přejela dlaněmi po jeho kotnících, které byly stejně odřené jako zápěstí. „Řetězy?" zeptala se.

Nechal otázku bez odpovědi. „Proč vlastně jdete po Lanierovi?"

„Nevím. Někdo to musí udělat. John Anderson bude mít touhle dobou článek už v tisku. Lidé budou indiány nenávidět ještě víc, když se doslechnou, že vraždí misionáře. Tentokrát to ale neudělali, udělal to Hugh Lanier a mně nepřipadalo správné nechat vinu na indiánech."

„I když to znamená, že bílý muž, člověk, kterého osobně znáte, přijde pravděpodobně o všechno?"

„Ti misionáři taky přišli o všechno," odvětila tiše.

„Nikdy jsem neviděl ženu, která by snášela tak chladnokrevně, že po ní někdo střílí. Máte s tím nějaké zkušenosti?"

„Trochu," odpověděla stručně.

„Myslel jsem, že ženy jako vy chtějí zůstat doma a vychovávat děti."

„Co tím myslíte, ženy jako já? Navíc jsem nikdy nebyla zamilovaná. Vy ano?" Držela v dlaních jeho kotník a ani si neuvědomila, jak pevně ho svírá.

„Párkrát. Hej! Máte pěkně ostré nehty."

„Promiňte," zamumlala se sklopenou hlavou.

„Proč vás zajímá, jestli jsem byl někdy zamilovaný?"

„Ovšemže mě to nezajímá," odvětila stroze a pustila jeho nohu. „Kladu otázky každému."

„Podívejte se, slečno Mathisonová, můžete mi věřit, když říkám, že nejsem váš typ. Toulám se po světě, a když někde

náhodou nejsou žádné potíže, zdá se, že je vyvolávám. Měla byste se poučit od Elsie. Udala mě, protože mě nemůže vystát.“

Chris se na něj usmála. „Nejspíš jste jí nevěnoval dostatečnou pozornost.“

Ty se opřel o lokty a zadíval se na nějakého ptáčka na obloze. „Muž nemůže strávit dva roky ve vězení a nevěnovat pak něčemu, jako je Elsie, *veškerou* svoji pozornost.“

Chris škubla za obvaz, který mu omotávala kolem nohy. „Pokud se vám ovšem líbí takovéhle typy. Pochybuju, že jste někdy viděl ženu, jako je ona, bez korzetu.“

Ty opět obrátil pohled k ní, v očích mu blýskalo smíchem. „Copak, jsou tlusté?“

„Budou přibírat v pase a nahoře toho sice můžou mít spoustu, ale sotva jim je přes dvacet, začne to na nich všechno viset a…“ Chris se zarazila, zděšená nad tím, co říká. „Obujte si boty,“ nařídila mu příkře. „Možná seženete nějakou tlustou ženskou, aby vám zítra nebo pozítří vyměnila obvazy, protože máte patrně v oblibě dobře vyvinutá děvčata a já jsem pro vás nepochybně příliš hubená.“

Chystala se vstát, ale chytil ji za paži a pobaveně se usmál. Tvrdošíjně však držela hlavu sklopenou. Ten člověk ji tak strašně rozčiloval!

Prstem jí nadzvedl bradu. „A vy se nebojíte, že na vás za rok za dva bude všechno viset? Když už jste tak stará?“ Jeho hlas zněl pobaveně. „Nemyslíte si, že se mi líbí hubené holčičky, které za mnou pořád běhají a kladou mi dotěrné otázky?“

„Nevím,“ zašeptala Chris a připadala si přesně jako malá holčička. Nikdy si nic nepřála tolik, jako si teď přála, aby ji ten muž měl rád.

„Štíhlé, hezké blondýnky mám nejradši,“ pošeptal jí.

Chris k němu vzhlédla s očima lesknoucíma se slzami, a když se k ní naklonil, pochopila, že ji políbí. Zavřela tedy oči a v očekávání polibku rozevřela rty.

„Co to sakra dělám?“ řekl najednou a odstrčil ji, takže spadla na zadek pěkný kus od něj. „Hned odtud zmizte. Slyšela jste mě? Už se ke mně nepřibližujte. Máte úplnou pravdu, líbí se mi jiné ženy. A panenské ošetřovatelky, které mě pořád pronásledují, doslova nesnáším. Takže se vraťte do tábora a už se ke mně nikdy nepřibližujte.“

Chris, trochu polekaná jeho výbuchem hněvu, vyběhla po cestičce na stezku k táboru.

PÁTÁ KAPITOLA

Když Chris dorazila do tábora, celá zadýchaná po rychlém běhu, Asher seděl u praskajícího ohníčku a přátelsky se na ni usmíval. Začal jí vyprávět o pralese, ale Chris ho poslouchala jen na půl ucha. V duchu dumala nad tím, proč byl asi Tynan ve vězení.

„Chris! Posloucháte mě vůbec?“ zeptal se Asher. „Samozřejmě,“ zalhala a podívala se na něj, ale nevnímala ho.

Později, když už ležela v pokrývkách, dlouho nedokázala usnout. Mezi hustými stromy bylo stěží vidět hvězdy, Chris se však dívala na listoví a černou prázdnotu nad ním. V noci byl prales děsivým místem.

Ležela beze spánku něco přes hodinu, když najednou po pravé ruce zaslechla tichý zvuk. Věděla, že Tynan přišel zkontrolovat, zda je všechno v pořádku. Nikdy nepotkala muže s takovým smyslem pro zodpovědnost.

Oči měla otevřené dokořán, když pozorovala, jak chodí po táboře a zkoumá, jestli je Asher dobře přikrytý, koně uvázaní, jídlo uložené a oheň uhašený. Když došel až k ní, trochu sebou trhl, jakmile zjistil, že má otevřené oči.

„Měla byste spát,“ řekl. „Ráno musíte brzy vstávat.“

„Jak vypadá cesta před námi?“

Asher se v pokrývkách zavrtěl, takže Tynan poklekl vedle ní a ztišil hlas. Opřela se o loket.

„Je to v pořádku, bylo tam jen nějaké křoví, ale většinu jsem vyčistil.“

„Jedl jste něco?“

Usmál se a jeho bílé zuby se ve tmě zaleskly. „Jednou budete pro nějakého muže výbornou matkou. Ano, jedl jsem. Teď spěte, uvidíme se ráno.“

Opět si lehla na tvrdou zem, ale on stále neodcházel. „Slečno Mathisonová, omlouvám se za ten výstup odpoledne. Neměl jsem tak vybuchnout. Prostě si myslím, že bychom se

na této výpravě měli chovat jako zaměstnanec a zaměstnavatelka. Jak jsem vám říkal, dost dlouho jsem nepřišel do styku se ženami a některé věci jsou pro mě dost obtížné.“

„A já vám to ještě ztěžuju?“ zašeptala tónem, který ho nemohl nechat na pochybách o tom, co má na mysli. Doufala, že řekne, že mu dělá ze života peklo.

Zhoupl se na patách a znovu se na ni usmál. „Ne tak, abych to nedokázal zvládnout. Teď buďte hodná a spěte.“

„Pusu na dobrou noc nedostanu?“ popíchla ho, protože ji dráždilo, jak se jí vysmívá.

„Ode mě ne,“ řekl rychle a Chris se usmála, protože v jeho hlase postřehla zděšení. Když od ní odešel, otočila se na břicho a usnula.

První věc, kterou ráno po probuzení uviděla, byl Tynan, skloněný nad ohništěm. Měl mokré vlasy a v kotlíku vedle něj leželo několik čerstvých ryb.

„Byl jste si zarybařit?“ zeptala se s úsměvem.

Zamumlal něco nezřetelného a pak se zvedl a odešel ke koním.

Celé dopoledne se od ní držel co nejdál a po stezce jeli všichni tři mlčky.

Když se v poledne zastavili na jídlo, Tynan rychle nařídil Asherovi, ať jdou s Chris nasbírat dřevo na oheň.

Asher vzal Chris za loket a napůl ji postrkoval k cestě, po níž právě přijeli.

„Slyšel jsem, že se váš otec zabývá i lodní dopravou,“ opakoval už podruhé, než ho konečně vzala na vědomí.

„To ano,“ opáčila roztržitě, „Konzervování, lodě, dobytek, několik dřevařských pil, cokoli, co se mu dostane do rukou.“

„A vy jste to všechno opustila, abyste mohla dělat v New Yorku reportérku. Teď jste však zpátky.“

„Ne z vlastní vůle. A jakmile se dostanu domů, mám v plánu vrátit se do New Yorku.“

„Aha, chápu. Tak trochu jsem si myslel, že máte jiné plány.“

„A to jaké?“ zeptala se a obrátila se k němu. „Řekl vám snad otec, že mám jiné plány?“

„Jen to, že jste připravená se usadit, že jste pořád celkem mladá a on doufá, že…“

„Celkem mladá na co?“ skočila mu do řeči.

„Předpokládám, že na založení rodiny.“

Chris se kousla do spodního rtu, aby zadržela příliš jedovatou odpověď. „Ne, myslím, že ještě nejsem stařena, navzdory svému pokročilému věku. Předpokládám, že ženy v mých letech stále mohou mít děti.“

„Nechtěl jsem vás urazit.“

Chris na něj rychle pohlédla a zaplavil ji pocit provinilosti. Prochází se po lese s hezkým mladíkem, který se k ní snaží být zdvořilý, a ona, kvůli nějakému nesmyslnému pobláznění do muže, kterého sotva zná, je k němu téměř hrubá. Usmála se na Ashera. „Nic se nestalo, pane Prescotte. Jak jste se vlastně seznámil s mým otcem?“

Asher její úsměv opětoval. „Přátelil se s mým otcem a dělali spolu nějaké obchody. Jednou jsem se s vámi setkal, když jste byla ještě dítě. Byla jste se svou matkou. Tehdy jsem si myslel, že je to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“

„Já taky.“

Začal sbírat po zemi dřevo a skládat je na hromádku u jejích nohou.

„A proč otec poslal na tuhle záchrannou výpravu právě vás?“ Také zvedla ze země pár kousků dřeva a přidala je na hromádku.

„Myslím, že si nemohl moc vybírat. Není příliš mnoho mužů v mém věku, kteří se nemusejí starat o vlastní podnik, a já jsem byl tolik let svým vlastním pánem, že se nějak nemohu smířit s postavením pouhého zaměstnance.“

„Vím, jak se cítíte. Můj otec mi neustále říká, co mám dělat a jak to mám dělat, a když ho neposlechnu, dokonce pro mě posílá cizí lidi.“

„Ano, ale vy jste přece…“ Asher se podíval do Chrisiných jiskřících očí a zarazil se. „Tentokrát jsem opravdu málem přestřelil, že?“

Naklonila hlavu ke straně. „Vadilo by vám tolik, kdybych se na vás rozzlobila?“

Asher se na ni upřímně usmál. Opravdu vypadal mile, Tynanovi se sice vůbec nepodobal, ale byl moc hezký. „Jsem sám v lese s nádhernou ženou, a vy se ptáte, jestli by mi vadilo, kdyby se na mě zlobila? Proboha, slečno Mathisonová, tahle doba a místo je jako splněný sen a já bych raději umřel, než abych o to přišel.“

Zasmála se jeho dvornému projevu a on utrhl malou fialovou květinku rostoucí na mechu a s mírnou úklonou jí ji podal. Chris si zastrčila květinu za ucho a poděkovala mu úsměvem.

„Takže," řekl váhavě, „myslím, že bychom se asi měli vrátit." Vzal do náruče obrovskou hromadu dřeva. „Naskládejte mi nahoru ten zbytek."

„Není třeba, já to vezmu."

„Slečno Mathisonová, dokud jsem tu já, žádná žena nebude nosit dřevo na oheň. Teď udělejte, co vám říkám, a podejte mi ten zbytek."

„Mluvíte jako můj otec," podotkla s povzdechem.

„Děkuji vám mnohokrát. Vašeho otce si hluboce vážím a obdivuji ho, a pokud mě s ním v jakémkoli ohledu srovnáváte, považuji to za kompliment. Teď mě ale prosím vás veďte, protože přes to dřevo vůbec nic nevidím."

Se smíchem, potěšená tím, že má Asher jejího otce rád a nestěžuje si na něj jako většina ostatních lidí, ho Chris odváděla zpět do tábora. Ash prohlásil, že nejenže nevidí, ale ani nerozumí jejím instrukcím, takže ho Chris „musela" držet za dva prsty levé ruky, aby do tábora vůbec došel.

Když dorazili na místo, Tynan se skláněl nad ohněm a smažil rybu v kukuřici. Jakmile zaslechl přicházet rozesmátou Chris a Ashera obtíženého nákladem, vzhlédl, ale rychle zase sklopil hlavu.

Chris si najednou připadala až hloupě šťastná. Přidržela si rozstřiženou sukni svého jezdeckého obleku a začala si tiše broukat.

„Nezatančíme si, pane Prescotte?" vybídla Ashera a vztáhla k němu ruce. Koutkem oka sledovala Tynana, ten však neprojevil nejmenší zájem.

Se zřejmým nadšením vzal Asher Chris za ruce a začal s ní na malé pasece rychle kroužit. Předváděli jakousi kombinaci virginského rejdováku a čtverylky, dynamickou a veselou. Chris se poddala jeho vedení a udržovala tempo, ačkoli ji roztáčel tak rychle, že se sotva dotýkala nohama země.

„Dávejte pozor!" slyšela Tynana vykřiknout těsně předtím, než s Asherem spadli do asi stopu hluboké prolákliny vystlané kapradím.

Leželi tam vedle sebe, Asher ji ochranitelsky objímal pažemi a Chrisinu sukni měl omotanou kolem nohou,

zatímco Tynan se nad nimi hrozivě tyčil. „Jste v pořádku, vy dva?“ zeptal se zamračeně.

„V životě jsem se necítil lépe,“ prohlásil Asher a srdečně Chris políbil na tvář.

Obrátila se, stále s úsměvem, a všimla si, že se na ni Ty dívá zvláštním pohledem.

„Myslím, že jídlo už bude hotové,“ poznamenal, než se vrátil k ohništi. „Pokud jste ovšem, slečno Mathisonová, už skončila s tancováním.“

„Pro tuhle chvíli ano,“ odsekla Chris vesele a důstojně odkráčela k ohni.

ŠESTÁ KAPITOLA

Asher měl po jejich neplánovaném tanečku vynikající náladu a ze všech sil se snažil Chris bavit, dokonce jí začal zpívat. Přidala se k němu v nadšeném dvojhlasu.

Tynan seděl kousek od nich, se sklopenou hlavou. Opracovával nožem špalíček dřeva a zábavy se neúčastnil, nechystal se však ani odejít pryč. V jednu chvíli, když zpívala s tváří těsně u Asherova obličeje, ji napadlo, že Tynan možná vůbec neví, jak by se k nim měl přidat.

Až v půlce odpoledne začali pomýšlet na odjezd a byla to Chris, kdo se první přestal smát a navrhl, aby vyrazili.

Tynan zahodil své dřívko, zastrčil nůž do kapsy a pomalu se vydal ke koním. Když si Chris utahovala řemínky na tlumoku, zastavil se u ní.

„To bylo hezké," řekl. „Opravdu hezké."

„Kde jste vyrůstal?" zeptala se rychle.

„Tam, kde se nezpívalo," odpověděl okamžitě. „Máte toho muže ráda?"

„Samozřejmě. Sám jste mi přece zdůrazňoval, jaký je to skvělý člověk. A doporučil jste mi, abych se vám vyhýbala, takže byste měl mít ze mě vlastně radost."

Díval se na ni tak, jak se na ni žádný muž nikdy nedíval. Zdálo se, že ji jeho pohled pálí na kůži. „Děláte mi radost." Prudce se obrátil a odešel od ní, téměř přitom vrazil do Ashera.

„Co se stalo? Ty vypadal nějak rozzlobeně. Děje se tu něco, o čem nevím?

„Pane Prescotte, nemohu v nejmenším posoudit, co víte nebo nevíte."

„Chris, musím vám dát jistou radu. Tynan není typ muže… Totiž, chci říct, dívka jako vy… Nelíbí se mi, jaký o vás projevuje zájem."

„Jaký o mě projevuje zájem?“

„Váš otec mu řekl, že jste Montgomeryová, a on se zeptal, co to znamená.“

„A vy jste mu to dokázal vysvětlit?“

„Ne, pouze jsem mu řekl, že jde o rodinu vaší matky. Víte, lidé jako on nemají příbuzné, nemají dokonce ani jména.“

„Pane Prescotte,“ prohlásila ledově. „My dva spolu budeme vycházet mnohem lépe, když si své názory na pana Tynana necháte pro sebe. Koneckonců, znám vás oba stejně dlouho, takže nevidím nejmenší důvod, proč bych měla věřit vám spíše než jemu.“ S těmi slovy nasedla na koně a po celý zbytek dne na sobě cítila zamyšlený pohled Ashera Prescotta.

Dva dny udržovali ostré tempo. Muži byli nuceni třikrát sesednout a odstranit menší stromy, které přehrazovaly stezku, a jednou museli Tynan s Asherem převést koně přes kládu širokou jako chodník. Při jiné příležitosti se zase oba několik hodin hmoždili s pilou, než se jim podařilo odstranit padlý strom. Večer se všichni zhroutili na zem a okamžitě usnuli – alespoň Chris se domnívala, že Tynan spí stejně tvrdě jako oni, protože v táboře s nimi nikdy nezůstal.

Večer druhého dne ji Asher opět políbil. Během dne jeli chvíli vedle sebe a on jí kladl další otázky ohledně její novinářské kariéry. Také se omluvil za to, co řekl o Tynanovi, a prohlásil, že ho k tomu vedly pouze obavy o její bezpečnost. Ten večer ji požádal, aby se s ním šla projít, a když byli několik metrů od tábora, řekl jí, že je velmi hezká, a zeptal se, zda by ji směl políbit. Chris svolila.

V životě dosud políbila jen velmi málo mužů a nebyla si přesně jistá, jak se to dělá. Asher ji objal oběma rukama a přitáhl ji k sobě. Jeho políbení bylo teplé, suché a konejšivé, ale ničím nepřipomínalo ten rychlý, šťastný polibek, který dostala od Tynana. Neucítila v těle žádný oheň. Nic ji nenutilo přitisknout se k němu a žádat víc.

„Co si sakra myslíte, že děláte, Prescotte?“ ozval se za nimi Tynanův rozhořčený hlas, který Ashera donutil Chris pustit. „Jdu se po vás podívat, protože si myslím, že jste se ztratili, a vy tady zatím obtěžujete slečnu Mathisonovou.“

„Neobtěžoval jsem ji. Požádal jsem o svolení…“ Asher se rozzlobeně zarazil. „Co je vám vlastně vůbec do toho?“

„Mám za úkol vrátit slečnu Mathisonovou k jejímu otci.“

„Silně pochybuji, že by to byl váš *jediný* úkol," odsekl Asher.

„Vraťte se do tábora," nařídil Tynan Chris. „Hned!"

Protáhla se kolem něj a nechala oba muže o samotě. Později přišel Asher zpátky do tábora sám a spokojeně se na Chris zašklebil. „Zaměstnanci někdy zapomenou, kde je jejich místo, a člověk je na to musí upozornit," podotkl a zamrkal na ni.

Tynan se tu noc do tábora nevrátil a ráno byl zamlklý. Od Chris se držel co nejdál.

Jedna část její bytosti téměř křičela rozčilením nad nepochopitelností té situace. Proč ji proboha její otec donutil táhnout se přes deštný prales? Nemohl tušit, že je bude honit Hugh Lanier. A proč jí jako doprovod na cestu přes les najal člověka, který pomalu ani neví, jak rozdělat oheň pod širým nebem? A proč ji Tynan jednu chvíli doslova strká Asherovi do náruče, a za okamžik se chová jako žárlivý milenec?

Den potom, co Asher Chris políbil, jim Ty dovolil v pozdním odpoledni zastavit. Zatímco pomáhala Tynanovi vybalovat, pokoušela se s ním zapříst rozhovor, ale on jí odpovídal sotva na půl úst.

„Co to s vámi je?" zasyčela na něj potichu. „Od včerejšího večera jste na mě nepromluvil. Zlobíte se na mě kvůli Asherovi?"

„To, co děláte, je jenom vaše věc," odpověděl, když odsedlával jejího koně. „Byl jsem najat pouze jako průvodce, nic víc."

„Vždyť mě vy sám v jednom kuse nutíte, abych s ním zůstávala sama. To je pořád: ‚Slečno Mathisonová, dojděte s Prescottem pro dřevo,' a ‚Slečno Mathisonová, proč s Prescottem nezajdete na ryby?' Doslova mi ho strkáte do náruče. A když ho políbím, najednou se vám to nezamlouvá?"

„Mně je to úplně jedno. Podívejte se, proč se nejdete někam posadit? Musíte mě pořád pronásledovat? Copak tu člověk nemůže mít chvíli klidu?"

Když se prudce obrátila k ohni, vhrkly jí slzy do očí. Zavolal na ni jménem, ale neohlédla se.

V jednu chvíli se jí pak zdálo, že se Ty snaží zachytit její pohled, ale nevzhlédla a po chvilce ho slyšela odcházet z tábora.

„Půjdu se projít a zapsat si něco do deníku," oznámila Asherovi a ze sedlového vaku vytáhla poznámkový blok, pero a inkoust. „Vrátím se asi za hodinu." Potom se vydala po stezce opačným směrem, než kterým odešel Ty.

Chris se procházela déle, než měla v úmyslu. Tynanova ostrá, hněvivá slova ji ranila a chtěla si pořádně rozmyslet, co vlastně udělala a co bude dělat dál.

Samotnou ji zaskočilo, jak ji ten člověk přitahuje. Nikdy předtím ze sebe kvůli žádnému muži nedělala takového blázna.

Po chvilce se začalo šeřit a Chris se usadila na padlém stromě těsně u cesty, aby si zapsala do deníku pár poznámek. Možná že když si všechny poznatky o téhle podivné výpravě pěkně sepíše, pochopí konečně, co se vlastně děje. Napsala toho hodně o muži, který se k ní choval laskavě, a srovnávala ho s mužem, který si, jak se alespoň zdálo, přál, aby spadla do nějaké hodně hluboké jámy.

Byla skrytá pod větvemi stromu a obzvlášť těžkou oponou mechu, takže první kapky deště vůbec nepostřehla. Jednu chvíli byla pěkně v suchu a teple, a za okamžik už měla pocit, že sedí pod vodopádem, který padá přímo z nebe.

Spěšně posbírala své věci, ale upadlo jí přitom pero. Když se naklonila přes kládu, aby ho vylovila ze změti rostlin, celá strana stezky se náhle utrhla a Chris se začala kutálet dolů. Kláda se valila po svahu a Chris se na poslední chvíli zachytila nějakého kořene, aby se nežnula do hluboké strže, která se pod ní otevřela.

Visela tam uprostřed prázdnoty, padal na ni ledový déšť, nohama kopala do vzduchu a neviděla nic ani nad sebou, ani pod sebou. Modlila se, aby ji někdo zachránil. „Tynane," zašeptala, ale přes šum deště neslyšela svůj vlastní hlas.

„Tynane," zaječela.

Ruce se jí začínaly smekat. Snažila se zachovat si chladnou hlavu, zorientovat se a vymyslet, jak se z té situace dostat. Kdyby aspoň viděla, jak je ta propast hluboká. Nedokázala poznat, jestli je nad pevnou zemí dvacet centimetrů nebo šest metrů.

Naklonila se a snažila se dohlédnout na zem, ale hustá mlha, která začala stoupat z rostlin, jí znemožňovala cokoli vidět. Jedna ruka jí sklouzla do prázdna.

Po několika dlouhých minutách námahy se kořene opět pevně držela oběma rukama. Odřené dlaně ji pálily. Pokoušela se rozhoupat a zachytit se nohama o rozbahněný okraj cesty.

„Moje smůla, že jsou všechny Montgomeryovic ženské tak mrňavé," vydechla vztekle, když zjistila, že na pevnou zem prostě nedosáhne.

Náhle se zarazila. Zdálo se jí, že nad sebou zaslechla nějaký zvuk.

„Tynane," vykřikla z plných plic. „Tynane! Tynane! Tynane!"

Sotva doznělo poslední zaječení, byl vedle ní. Zády se opřel o bahno na stezce, natáhl k ní dlouhé paže a přivinul ji k sobě.

Držela se ho jako klíště, tiskla se k němu celým tělem, ruce kolem jeho krku, nohy ovinuté kolem jeho pasu.

Začal pomalu postupovat dál, zkoumal cestu, odstrkoval překážky. Chris se ho stále držela, tvář zabořenou do jeho ramene. Nepustila se ani ve chvíli, kdy vstal a vydal se na pochod.

„Tak," řekl konečně a odtrhl ji od sebe.

Jakmile ji však postavil na pevnou zem, podlomila se jí kolena. Oba byli od hlavy až k patě zamazaní od bláta.

„Posaď se tu na chvilku a odpočiň si." Ukázal na skalní převis za ní a Chris se tam schoulila, vděčná, že unikla vytrvalému dešti.

Když vzhlédla k Tynanovi, jehož silueta se rýsovala na pozadí neproniknutelné clony deště, uvědomila si, že nikdy nikoho neviděla tak ráda. Naprosto spontánně k němu vztáhla ruce.

Přistoupil k ní a objal ji tak pevně, že mohla sotva dýchat. „Věděl jsem, že bude pršet," řekl. „Právě jsem stavěl stany, když jsi odešla. Myslel jsem, že budeš mít dost rozumu a vrátíš se, jakmile to začne. Proboha, Chris, ty mě přivedeš do hrobu. Je zázrak, že jsem tě našel."

Chris byla tak šťastná, že je v bezpečí a on je s ní, že ho začala něžně líbat na krk. „Věděla jsem, že mě najdeš. Věděla jsem to od chvíle, co se mi ten kus země utrhl pod nohama. Jednu chvíli jsem tam klidně seděla, a najednou jsem padala dolů. Ani jsem si pořádně nevšimla, že prší."

Tynan vší silou odtáhl její ruce ze svého krku – vypadal jako někdo, kdo trpí hroznými bolestmi. „Chris," řekl prosebně, „viděla jsi někdy dospělého muže plakat? Myslím doopravdy plakat? Jako malé dítě?"

„Ne, myslím, že ne, a myslím, že bych ani nechtěla." Znovu k němu vztáhla ruce. „Ty," řekla tiše.

Vzal její ruce do svých a podržel je před sebou. „Tak toho prosím nech. Prosím, nech mě na pokoji. Nechoď za mnou, nedotýkej se mě, neošetřuj mě, nenatírej mi záda mastí a neplač, když se na tebe rozzlobím. Nedělej nic. Moc tě prosím."

Chris se k němu naklonila. „Mně je úplně jedno, že jsi byl ve vězení. Možná si myslíš, že patřím k jiné společenské vrstvě, ale to není pravda. Ty, myslím, že bych mohla být zamilovaná…"

Položil jí dlaň na ústa. „Neříkej to. Nikdy to už neříkej. Nedokážu to poslouchat. Známe se teprve pár dní a za dalších pár dní se navždycky rozejdeme."

„Na počtu dní nezáleží. Víš, kolik mužů mě už žádalo, abych se za ně provdala? Dostávám nabídky k sňatku i poštou. Na večírcích se mi stává, že mě dva lidé požádají o ruku, ještě než skončí večeře, ale nikdy jsem nebyla v pokušení… Nelákalo mě ani manželství, ani milostné návrhy těch mužů. Ale tebe, Tynane, tebe chci."

Tynanovi se bolestně zkroutil obličej a na okamžik se k ní naklonil, jako by se ji chystal políbit. V příštím okamžiku však vyběhl zpod převisu do deště.

„Nechápeš, že NEMŮŽU? Nemůžu se s tebou milovat. A teď vstaň. Vrátíme se do tábora a ty se ke mně už nebudeš přibližovat." Popadl ji za zápěstí, vyvlekl ji do deště a pak ji před sebou víceméně postrkoval až na cestu. Jakmile se ocitli na bezpečné stezce, okamžitěji pustil a směr k táboru jí jen ukazoval.

Chris věděla, že část vody na její tváři pochází od pláče, ale netušila jak moc, dokud nedorazili do tábora. Stály tam tři stany, jeden pro každého z nich. Poznala, že ten, který stojí pod stromem stranou od ostatních a vchod má z druhé strany, patří Tynanovi.

Ty zůstal stát opodál s rukama založenýma na hrudi a sledoval ji pohledem, dokud nezmizela ve svém stanu.

Chris trvalo celou hodinu, než se převlékla do suchých šatů, protože jí po tvářích neustále stékaly slzy. Proplakala celou noc. Poprvé v životě se zamiluje, a takhle to dopadne.

Ráno měla Chris oteklý a zarudlý obličej, nos pomalu dvakrát větší než obyčejně a bolela ji hlava. Když jí Tynan přišel oznámit, že zůstanou ve stanech, dokud nepřestane pršet, nedokázala se na něj podívat, pouze se sklopenou hlavou přikývla.

V poledne už byla z tolika hodin pláče a přemýšlení úplně vyčerpaná, dospěla však k jistým závěrům. Pomalu zapálila pod suchými listy ve stanu malý ohýnek a ohřála trochu polévky od včerejška.

Z hromady šatstva v koutě vytáhla plášť do deště. Ve stanu nebylo žádné zařízení, pouze její provizorní lůžko z přikrývek, pár kousků oděvu a nyní i malý oheň pod okrajem plachty.

Chris důstojným krokem vyšla ze stanu. Pršelo teď velmi hustě a na rozpálený kotlík v její ruce dopadaly dešťové kapky s pronikavým syčením.

Tynan si zbudoval úkryt z kousku plachtoviny podepřené vpředu dvěma kůly. Ze tří stran byl stan otevřený, a pokud nefoukal vítr a nepršelo z boku, mohl být obyvatel přístřešku celkem v suchu. Když k němu Chris došla, Ty ležel na zádech se sedlem pod hlavou a v ruce držel knihu.

„Přinesla jsem vám trochu polévky," prohlásila hlasitě, aby ji přes šumění deště zaslechl.

Posadil se a vzal jí z ruky horký kotlík. Chris zatím zpod pláštěnky vytáhla pár kousků pečiva. „Mohu se posadit?"

„Myslím, že byste ne… Ale ano, ovšem," řekl nakonec a zpříma na ni pohlédl. Nemohl si nevšimnout, že dlouho plakala.

„Byla jsem vzhůru celou noc, přemýšlela jsem o tom, co jste mi řekl, a došla jsem k určitým rozhodnutím." Zhluboka se nadechla. Nemělo cenu otálet. „Nejprve bych vám ráda poděkovala za to, že jste mi to řekl. Jsem si jistá, že takové věci nevykládáte každému."

Sklopila hlavu, takže neviděla, že na ni ohromeně zírá. „Myslím, že bych to měla říct rovnou. Nevím nic moc o lásce, nikdy jsem ji nezažila, přinejmenším ne lásku mezi mužem a ženou, ale myslím, že mám dost rozumu, abych ji poznala. Nevím jak ani proč, ale zamilovala jsem se do vás a

chci s vámi strávit zbytek života. Znám teď vaše tajemství a po dlouhém přemýšlení – nechci, abyste si myslel, že se mi to říká lehce – jsem pochopila, že na tom *nezáleží.* Nikdy jsem se s mužem nemilovala, takže nemám nejmenší představu, o co přicházím, a pokud se týče dětí, mám v New Yorku určité kontakty, a kdyby vám to vyhovovalo, mohli bychom adoptovat nějakého sirotka.“

Chris vzhlédla, když uslyšela, jak Tynan vydal tichý zvuk. Chvíli na něj strnule hleděla, protože vypadal, jako by měl nějaký záchvat. Že by trpěl epilepsií?

„Tynane,“ řekla a natáhla k němu ruku.

Rukama se držel za břicho, nohama kopal do vzduchu, ústa měl otevřená a zdálo se, že se dusí. Už chtěla zavolat o pomoc, když jí náhle došlo, že se ten člověk *směje.*

Posadila se na paty a dívala se, jak konečně popadá dech. Pak se rozesmál naplno.

„Nějakého sirotka,“ vyrážel ze sebe. „Nevím, o co přicházím.“ S každým slovem se smál víc a víc – a Chrisin pohled byl ledovější a ledovější.

„Rozhodně mě těší, že jsem pro vás zdrojem zábavy, pane Tynane. Mohli bychom prosím předstírat, že k tomuto rozhovoru nikdy nedošlo?“ S těmi slovy vstala a zamířila zpět ke svému stanu.

Ty ji chytil za lem sukně. Pořád se smál a nedokázal bez obtíží promluvit. „Nezlob se, Chris, já jen že…“ Nedopověděl, znovu se při vzpomínce rozesmál a Chris napadlo, jak si kdy mohla myslet, že takového pitomce miluje. V tu chvíli si přála, aby se otevřela země a on se propadl do horoucích pekel.

„Nestůj na tom dešti,“ řekl a pokusil se ovládnout, ale rty se mu stále ještě kroutily v úsměvu a oči mu slzely.

„Ne, děkuji. Prosím, pusťte mou sukni, abych se mohla vrátit do svého stanu. Myslím, že už si nemáme co říct.“

To ho trochu zchladilo, ale byl od smíchu tak zesláblý, že se nemohl postavit, a tak pouze natáhl ruce, popadl Chris v pase a přitáhl ji zpět do přístřešku. Bylo to jako pohybovat s kamennou sochou.

„Chris,“ začal a opět se tiše zasmál.

Chris se pokusila vyprostit, ale přitáhl si ji na klín a ruce ji přitiskl k bokům, aby se mu nemohla vytrhnout.

Celou minutu mu trvalo, než se úplně uklidnil. „Chris," řekl potom, „dokud budu naživu, budu si pamatovat tuhle tvoji… nabídku. Rozhodně mi nikdo nikdy nic takového nenabídl, ani jsem neslyšel, že by se to stalo někomu jinému. Je to od tebe laskavé a ušlechtilé."

„Můžu teď jít?" zeptala se a udělala pohyb, jako by se chtěla zvednout z jeho klína.

„Ne, dokud mi nedovolíš, abych ti to vysvětlil. Když jsem řekl, že se s tebou *nemůžu* milovat, nemyslel jsem tím, že…" Odmlčel se a potlačil úsměv, který se mu dral na rty. Chris v jeho klíně ještě víc ztuhla. „Nemyslel jsem, že bych toho nebyl schopný fyzicky, myslel jsem, že mám jisté důvody, proč se tě prostě nemůžu dotknout."

„Zdá se, že to přesto celkem často děláš," procedila skrze zaťaté zuby.

„Někdy se nedokážu ovládnout. A myslel jsem tím hlavně to, že se s tebou nemůžu milovat. Nejde to."

„Je to kvůli mně, viď? Kdybych vypadala jako služka pana Laniera, s tím jejím hrudníkem a boky, neměl bys žádné potíže, co?"

„Zatraceně. V tom to vůbec není. Jde o…"

Jejich obličeje se téměř dotýkaly. „Myslela jsem, že když je žena svolná, muž chce *vždycky.* To mi říkala matka. Celý svůj dospělý život jsem musela odrážet nejrůznější návrhy, ale když se konečně někomu nabídnu, tak on *nemůže!* Když nejde o mě, ani o tebe, ani o tlusté dámy, tak o co teda jde?"

Tynan jí přejel dlaněmi po pažích. „Chris, ty mě zabíjíš. Pobyt ve vězení byl proti tomuhle hračka. Proč sis musela vybrat mě, a ne Prescotta?"

Chris se zase začala zvedat, ale on ji přitáhl zpět. „Už tě nebudu obtěžovat, tím si můžeš být jistý."

Pohnul se tak, že měl tvář kousek od jejího krku, a Chris cítila jeho tichý, teplý dech. „Vždycky mě budeš obtěžovat. Obtěžuješ mě už tím, že dýcháš. A nedokážu tě vidět s Prescottem. Chris, nikdy v životě jsem nic nechtěl tolik, jako jsem chtěl tebe ten první večer, když jsem tě držel v náručí. Za posledních několik dní jsem se málem zbláznil. Neustále na tebe myslím. Nedokážu ani vydržet v táboře, když jsi poblíž, protože se bojím, že udělám něco šíleného, třeba tě popadnu, vyskočím na koně a ujedu s tebou pryč."

„Ale když jsem se ti nabídla, tak ses mi vysmál. Od chvíle, kdy jsme se viděli poprvé, na mě pořád řveš, abych tě nechala na pokoji. Nechápu to. Můžeš se milovat? Nejsi zmrzačený?“

„Kdybys nebyla tak nevinná, poznala bys odpověď na tuhle otázku hned, když jsem si tě posadil na klín.“ Začal ji zlehka kousat do ušního lalůčku a Chris zavřela oči. „Když se s tebou budu milovat,“ řekl a začal ji líbat na krk, „tak…“

„Ano?“ zamumlala a zaklonila hlavu, aby mohla lépe vychutnávat jeho polibky.

„Když se s tebou budu milovat, tak mě tvůj otec pošle zpátky do vězení.“

„Ach,“ vydechla Chris, protože jeho slova téměř nevnímala. „*Cože?* Co můj otec udělá?“

„Pošle mě zpět do vězení. Podívej, Chris, nechtěl jsem ti to vykládat a opravdu jsem se tomu snažil vyhnout, ale pravdou je, že jsi pro mě nedotknutelná.“

Odtáhla se od něj a sklouzla z jeho klína. „Chci to slyšet celé, po pořádku.“

Ty se s povzdechem opřel o lokty a zadíval se na ni. „Byl jsem ve vězení na doživotí, ale tvůj otec mě dostal ven, abych zachránil jeho dceru. Když jsi říkala, že má dost peněz a moci na to, aby získal všechno, co chce, mělas pravdu. Dostal mě ven, ale papíry má u sebe on a on také určuje pravidla: Jestli se tě dotknu, půjdu zpátky.“

„No, tak tohle se dá zařídit,“ prohlásila Chris. „Můj otec mi celý život neustále dával příkazy a já jich poslechla jen polovinu – jestli vůbec. Můžeme se k němu prostě vrátit a povědět mu, že nemá právo nám tohle udělat.“

Ty vzal její ruce do svých. „Chris, on má pravdu. Nechce, aby se jeho jediná dcera provdala za někoho, jako jsem já. Ani nevím, jak se k takové slušné dívce chovat. Neumím žít v tak velkém domě, jaký má tvůj otec, a nikdy nevydržím moc dlouho na jednom místě. Nehodím se pro manželství a tvůj otec to ví. Jen nechtěl, abych ti něco provedl bez manželství, a dobře věděl, že pro tebe nejsem dobrá partie. Chápeš to?“

„Ne,“ odpověděla tiše a podívala se mu do očí. „Miluju tě a…“

„Ne, nemiluješ. Jen ses celé roky tolik věnovala práci, že sis mužů moc nevšímala, a teď máš pocit, že stárneš, takže jsi ochotná se zamilovat do prvního muže, kterého potkáš.“

„Tak proč jsem se nezamilovala do pana Prescotta?“

Zaklonil se, mrkl na ni a pak se zašklebil. „Jsem hezčí. On není žádná konkurence.“

„Asi budeš mít pravdu,“ řekla a chystala se odejít. „Myslím, že jsem opravdu udělala chybu.“

Chytil ji za rameno a přitáhl ji zpět dovnitř. „Nezlob se, Chris. Za jiných okolností bych s tebou s radostí skočil do postele, ale nechci se vrátit na to prokleté místo a nechci ti ublížit. Zasloužíš si muže, který bude dobrým manželem. Já to nejsem. Doufám, žes to pochopila.“

„Pochopila jsem to lépe, než si myslíte, pane,“ odpověděla chladně. „Chtěla bych se vám omluvit za svou přímočarost, za to, že jsem vás pronásledovala, ačkoli jste si to nepřál, a vnucovala jsem se vám. Pokusím se toho v budoucnu vyvarovat a nemusíte se obávat, že byste se musel vrátit do vězení, protože bych vás snad přivedla do nějaké obtížné situace. Tohle jste chtěl slyšet? Mohu už jít?“

„Myslím, že se na mě zlobíš. Nechtěl jsem.

„Zlobím se na sebe,“ přerušila ho. „A cítím se trapně. Nikdy jsem se na žádného muže nevrhala a mohu vás ujistit, že už to nikdy neudělám. Od této chvíle se mnou nebudete mít žádné problémy, pane Tynane. Teď bych se ráda vrátila do svého stanu a trochu si odpočinula, pokud dovolíte.“

Zamračil se. „Jistě, ovšem. Chris, já opravdu oceňuju tu tvoji nabídku… To, jak sis myslela, že bych fyzicky nemohl…“

„To se ovšem nikdy nedozvíme, že?“ podotkla na odchodu.

SEDMÁ KAPITOLA

V době, kdy vjížděli do městečka na kraji deštného pralesa, už Chris vyplakala všechny slzy. Během cesty se ze všech sil snažila držet od Tynana stranou. Ať řekl cokoli, aby ji přiměl zastavit a promluvit si s ním, nebrala ho na vědomí.

Netrávila však ani moc času s Asherem. Dělala veškerou práci, která byla nutná k provozu tábora, ale nic víc.

Ty se ji první den neúspěšně pokoušel přimět k řeči, ale postupem času se zdržoval stále víc mimo tábor, až se nakonec proměnil ve stejný téměř neviditelý stín, jakým byl na začátku.

„Tohle nebyla tak radostná výprava, jak jsem doufal," řekl Asher a v hlase se odrážel jeho zmatek a smutek. Chris neodpověděla. Přála si pouze opustit místo, kde ze sebe udělala takového blázna.

Do městečka za deštným pralesem vjeli ještě dopoledne. Bylo tam rušno; lidé nakupovali, vozy se nakládaly a vykládaly, kolem procházeli kovbojové a ženy na ulici rozprávěly. Většina lidí se ohlédla, když viděli do města přijíždět cizince.

Aspoň Chris předpokládala, že to je důvod, proč si je všichni tak prohlížejí. Poprvé za několik dní se vytrhla ze své zádumčivosti a začala se zajímat o okolí.

Jak ale pozorovala dění kolem, brzy postřehla, že místní lidé zírají na Tynana.

Jel před ní, s rovnými zády a pohledem upřeným přímo před sebe, nikomu nevěnoval nejmenší pozornost.

Když míjeli úřadovnu šerifa, vběhl dovnitř nějaký muž a za několik vteřin vyšel ven sám šerif.

„Nechci tu žádný problémy," zavolal šerif přímo na Tynana.

Ten ho vůbec nevzal na vědomí a pokračoval v pomalé jízdě ulicí.

Když projížděli kolem saloonu, vyšla ven jakási frivolně oblečená dívka, chvíli na Tynana hleděla s otevřenými ústy a pak se rozběhla špinavou ulicí pryč. Když se přiblížili k domu, který nesl nápis *Růžový podvazek,* rozletěly se dvojité dveře a ven vyšla o něco starší vysoká žena s vlasy neobvyklého rudého odstínu. Chris si uvědomila, že ta barva určitě není přirozená.

„Tynane," zavolala ta žena.

Ty zvedl ruku, aby je zastavil, a šel si s ní promluvit. Chris napínala uši ze všech sil, aby zaslechla, co si povídají.

„Neměl ses vracet," řekla rusovláska. „Koleduješ si o malér."

Tynanovu odpověď Chris neslyšela. Když chtěl, dokázal mluvit velice potichu.

Chvíli ženu poslouchal, pak otočil koně, ukázal ostatním směr a odvedl je k hotelu.

„Přes noc zůstanete tady a zítra brzy ráno vyrazíme."

„A vy budete spát kde?" Poprvé za několik dni ho Chris oslovila přímo.

Dlouho se na ni díval. „Mám tady přátele. Běžte dovnitř a požádejte je, ať vám připraví koupel," doporučil jim, než odjel.

„Víte, co to znamená?" zeptala se Chris Ashera.

„Koupel? Pravda, už jsem se nekoupal tak dlouho, že jsem taky skoro zapomněl, že něco takového existuje, ale jakmile uvidíte káď s horkou vodou, určitě si rychle vzpomenete."

Chris jeho chabý pokus o vtip ignorovala. „Ne, myslím to, co se dělo na ulici," vysvětlila a zamířila za Asherem k hotelu. „Proč všichni ti lidé na Tynana tak zírali? A proč ho ta žena varovala?"

„Momentálně mě nezajímá nic jiného než horká koupel, teplé jídlo a čistá, pohodlná postel. Nezajímají mě žádné záhady a podle mého názoru je náš průvodce jedna velká záhada. Chris, mohla byste se prosím zapsat, abychom mohli jít do pokoje?"

V tu chvíli Chris úplně zapomněla, proč byla posledních několik dní v depresi. Myslela jen na to, že má před sebou vynikající materiál na reportáž. Proč se všichni v tomhle městě dívali na Tynana tak nepřátelsky? Určitě to má něco společného s tím, že byl ve vězení, ale co provedl tak strašného, že ho sleduje doslova celé město?“

„Slečno,“ upozornil ji recepční, „mohla byste se zapsat?“

„Ano,“ odpověděla roztržitě. Už už se chystala podepsat jako Christiana, ale náhle změnila názor a místo toho do hotelové knihy napsala jméno Nola Dallasová.

Znuděný recepční otočil knihu k sobě a pak na ni vytřeštil oči. „Nola Dallasová? *Ta* Nola Dallasová? Ta, co byla v Mexiku?“

„Ano,“ odpověděla Chris tak sladce, jak jen dokázala.

„Ale já myslel, že jste ve skutečnosti muž.“

„To si myslí hodně lidí.“ Stále se na recepčního usmívala. Právě takovým úsměvem jednou přesvědčila vězeňského dozorce, aby jí odemkl celu.

Asher se zatvářil otráveně. „Chceme si tu jen trochu odpočinout,“ řekl recepčnímu. „Neříkejte prosím nikomu, že je tady.“

Potom vzal Chris za paži a odváděl ji po schodech nahoru. Cestou se pořád mračil, zatímco Chris se otáčela přes rameno a vytrvale se na recepčního usmívala. „Nelíbí se mi, že jste to udělala,“ řekl Asher, když se zastavili u dveří jejího pokoje. „Váš otec měl obavy, aby se vám Lanier nesnažil ublížit. Samozřejmě jste o něm žádný článek neotiskla, ale stejně…“

Chris se na něj usmála. „Chtěla jsem jen vědět, jestli o mně slyšeli i lidé takhle daleko na západě, to je všechno.“

„Aha, v tom případě myslím, že chápu. Měla byste si teď odpočinout, Chris. Objednám vám koupel.“

Jakmile vstoupila do pokoje, zamířila k zrcadlu. Není to tak hrozné, řekla si v duchu, hřeben a trocha vody na umytí by z ní zase měly udělat lidskou bytost.

„Když lidem řekneš, kdo jsi,“ podotkla nahlas k zrcadlu, „mají pocit, že tě znají, a je pravděpodobnější, že ti prozradí to, co chceš vědět.“

O hodinu později už byla Chris umytá a doufala, že recepční stihl každému prozradit, kdo se u něj ubytoval. Jakmile vešla do haly, lidé vstávali, otáčeli se za ní a šeptali si: „Je to ona?“

Chris se pro sebe pousmála a vyšla na ulici zalitou sluncem. Když přijížděli, zahlédla na hlavní ulici obchod s dámskými šaty. Pokud potřebuje vyslechnout nějaké drby, nemůže si vybrat lepší místo.

„Čím mohu posloužit?“ zeptal se prodavač. Než ale Chris stačila odpovědět, dveře se rozletěly a dovnitř vešly tři ženy. Sotva stačily vstoupit, dveře se otevřely znovu a vešly dvě další a po nich ještě čtyři. Stísněný krámek byl v mžiku plný lidí a Chris se prodrala do kouta, kde si začala zkoušet klobouky.

„Nevěřily byste, kdo k nám do města přijel,“ prohlásila jedna z žen nahlas – její prohlášení bylo zjevně určené pro Chrisiny uši. „Samozřejmě jsem tomu taky nevěřila, ale Jimmy z hotelu se zapřísahal, že je tady Nola Dallasová.“

„Víte přece, ta dáma, která se nechala zavřít do blázince, aby mohla napsat, jaké to tam je.“

„A psala, že pro slušné ženy není bezpečné, aby v noci chodily samotné po ulicích.“

„A v Mexiku ji málem zabili kvůli tomu, co napsala o tamější vládě,“ ozvala se třetí žena.

„Jak ráda bych se s ní setkala,“ povzdechla si další.

Nastalo dlouhé ticho plné očekávání a Chris věděla, že příští krok je na ní. Jako by je vůbec neslyšela, vyzkoušela si další klobouk, odložila ho a zamířila ke dveřím. Měla už ruku na klice, když se ohlédla na ženy, které na ni nepokrytě zíraly. „Já jsem Nola Dallasová,“ řekla tiše.

Veškeré zábrany padly. Ženy Chris téměř odvlekly zpět do obchodu a ze všech stran se na ni sypaly tisíce otázek.

„Opravdu jste napsala tu sérii článků o rozvodu?“

„Opravdu jste strávila tři dny ve vězení?“

„Nebála jste se, když jste nechala zatknout ty zkorumpované politiky?“

Chris se jim pokusila odpovědět všem najednou. Celou dobu však čekala, kdy přijde řeč na to, co chtěla slyšet.

„Sice nám do toho vůbec nic není, ale myslíme si, že byste si doprovod na cesty měla vybírat opatrněji,“ řekla jedna z žen po chvíli a ohrnula nos.

V davu se rozhostilo ticho. „Skutečně?“ opáčila Chris tak nevinně, jak jen dokázala. „Zdálo se mi, že jsou to velice milí džentlmeni.“

„Jeden možná, ale ten Tynan…“ Ženy se dívaly jedna na druhou a potom zmlkly.

Chris skromně sklopila oči. „Ve skutečnosti o něm vím velice málo.“

Shromážděné dámy se začaly předhánět, aby jí prozradily, co o tom muži vědí ony – což naneštěstí nebylo mnoho. Tynan byl zatčen pro vraždu a ještě ten den byl souzen a odsouzen k smrti pověšením.

„To mi připadá strašně rychlé,“ podotkla Chris.

„Byl to naprosto jasný případ. Byl vinen, všichni to věděli.“

„Ale místo toho ho zavřeli,“ pobídla je Chris k dalšímu líčení.

Ženy si opět vyměnily pohledy. „Tu noc se několik mužů rozhodlo, že nebudou s popravou čekat – ne že bych takové věci schvalovala –, ale ten způsob, jakým unikl oprátce, to bylo…“

Chris trpělivě čekala.

Jedna z žen se k ní důvěrně naklonila. „To tamty, ehm…“

„Ellen se snaží říct, že se všechny děvky z tohohle města spojily a s puškami v rukou bránily toho pana Tynana, dokud sem nedorazil federální maršál.“

„Taky si vyžádaly nový proces a maršál došel k názoru, že neexistuje důkaz o tom, kdo skutečně vypálil výstřel, který zabil toho muže – ten den se hodně střílelo –, takže ho nechal místo popravy jen zavřít.“

Chris se zhluboka nadechla. „Kdo je ta žena s rudými vlasy?“

Ženy ztuhly, jak se snažily dát najevo svou spořádanost a počestnost. „To je jedna z *nich.* Když je ten Tynan ve městě, vždycky zůstává v jejím podniku.“

„On dokáže být opravdu moc milý,“ ozvala se zezadu nějaká hezká mladá dívka.

Žena, která zjevně byla její matkou, se zatvářila pohoršené. Pak se obrátila k Chris. „Některá zdejší děvčata prostě nemají rozum. Je to budižkničemu, toulá se po okolí a ty husy hloupé na něj dělají oči a pak zpláčou nad výdělkem. Od takových, jako je on, byste se měla držet raději dál, slečno Dallasová.“

Chris udělala krok ke dveřím. „Mockrát vám děkuju za to, co jste mi všechno pověděly, dámy, ale teď mě omluvte, sháním materiál na článek.“ S úsměvem se na ně podívala.

„Vždycky jsem chtěla vědět, jak vypadá vykřičený dům zevnitř, vy ne?“

Ženy chvilku ohromením nedokázaly promluvit, ale tou dobou už Chris považovaly za jednu z nich. Četly celá léta její články a měly pocit, že ji dobře znají.

„To ano,“ povzdechla si jedna žena ve skupince a ostatní se rozesmály.

„Tak mi přejte štěstí,“ zavolala Chris přes rameno, když vycházela k obchodu. Zamířila k podniku té rusovlasé ženy. Za sebou slyšela poznámky o tom, jak je odvážná.

Když vstoupila dovnitř, seděli v saloonu jenom dva kovbojové a znuděně hráli karty. Mohutný barman ve špinavé zástěře zametal podlahu.

„Chtěla bych mluvit s tou vysokou ženou s rudými vlasy,“ řekla Chris. „Je tady?“

„Ne pro dámy.“

„Joe,“ ozvalo se shora ze schodů, a když Chris vzhlédla, uviděla právě tu zrzavou ženu. „Tahle malá dáma je Nola Dallasová, ta, která se tehdy převlékla za barovou tanečnici, vzpomínáš?“

Barman i znudění kovbojové si okamžitě začali Chris se zájmem prohlížet. „Pojďte nahoru,“ vyzvala ji žena a Chris začala stoupat do schodů.

Žena ji odvedla do velkého pokoje, který byl vyzdobený velmi hezky, ačkoli na Chrisin vkus poněkud křiklavě.

„Já jsem Zrzka,“ představila se žena a nabídla Chris místo na pohovce vycpané koňskými žíněmi. „Dáte si něco k pití? Ale čaj nemám.“

„Zrzka?“ opakovala Chris udiveně.

„To kvůli těm vlasům. Už jsem se přestala snažit mít i nějaké jiné jméno, každý mi stejně říká Zrzka, tak proč se tomu bránit. Co pro vás můžu udělat?“

Chris vytáhla z kabelky poznámkový blok a tužku a pokusila se tvářit profesionálně. „Domnívám se, že znáte pana Tynana. Víte, kde teď je?“

Zrzka se zasmála. „Jak znám Tye, právě teď sedí ve vaně se třemi mými nejlepšími děvčaty.“

Chris byla tak šokovaná, že upustila blok i tužku, ale rychle se pro ně shýbla, aby zamaskovala své rozrušení.

Zrzka se posadila na druhý konec pohovky. „Ach drahoušku, tak takhle to je, co? Jak dlouho ho znáte?“

„Jen pár dní," odpověděla Chris se sklopenýma očima a rozpačitě si uhlazovala sukni.

„A zamilovala jste se do něj," konstatovala Zrzka suše.

„Víceméně," připustila Chris, pak zvedla hlavu, začala něco říkat, ale zarazila se. „Ten chlap mě dohání k šílenství!" prohlásila procítěně. „Říkala jsem si, že byste o něm možná mohla něco vědět. Mluvil s vámi, jako by vás znal."

„Myslím, že ho znám docela dobře. Pomáhala jsem ho vychovávat. Podívejte se, zlato, ženy se do Tye zamilovávají po tuctech. Vypadá tak zatraceně nádherně a tím svým hlasem by dokázal každou ženu přimět snad k čemukoli. Ale řeknu vám rovnou, že pokud vím, tak se vždycky vyhýbal spořádaným dívkám, jako jste vy."

„To on říká taky. Slečno Zrzko," začala Chris a posadila se zpět na pohovku, „nikdy v životě jsem nebyla zamilovaná. Ani teď nevím jistě, jestli jsem zamilovaná, ale na tom muži mě něco přitahuje a chci toho o něm zjistit co nejvíc."

Zrzka se na ni chvíli dívala. „Zaslouží si víc, než mu bylo v životě dopřáno. Je to hodný chlapec a nikdy nedostal žádnou opravdovou šanci. Když vám o Tyovi řeknu, co vím, prozradíte mi, jak se dostal z vězení?"

„Můj otec ho dostal ven. Slyšela jste někdy jméno Delbert J. Mathison?"

„Asi tak často, jako jsem slyšela o pivu. Doufám, že se Ty nezapletl s takovými, jako je on, ne? Ten chlap by ho byl schopný sežrat zaživa."

„Je to můj otec," řekla Chris a mávla odmítavě rukou, když se Zrzka začala omlouvat. „Já vím, znám ho lépe než kdo jiný. Z nějakého důvodu dostal Tye z vězení, aby mě unesl z místa, kde jsem byla na návštěvě, a odvedl mě domů. Tynan tvrdí, že to bylo proto, že se vyzná v deštném pralese, ale nemyslím si, že je to jediný důvod. Myslím, že otec tím sledoval ještě něco jiného, jenže vůbec netuším co."

Chris sklopila hlavu. „Nikdy předtím jsem nepotkala nikoho podobného a moc se mi líbí. Mám pocit, že je v něm víc, než se dá poznat na první pohled. Já… Obávám se, že jsem mu nadbíhala. Prozradil mi ale, že kdyby se mě dotknul, dá ho můj otec poslat zpátky do vězení. Nemusím snad dodávat, že posledních pár dní cesty jsem se mu vyhýbala."

„Říkala jsem vám, že Ty se nikdy nezaplétá se spořádanými dívkami. Udělal to jen jednou a skončil ve vězení. A málem by přišel o život, kdybychom tehdy nezakročily my.“

Chris se na ni s očekáváním zadívala a čekala, co přijde dál. Zrzka byla starší, než si Chris původně myslela, přestože pleť měla stále jemnou a dobře udržovanou.

Zrzka vstala a šla si nalít další whisky, vydatně rozředěnou vodou. „Obvykle v tuhle denní dobu nepiju, ale když jsem zase viděla Tynana a musím si o něj znovu dělat starosti, začínám mít chuť se pořádně opít. Měla jste pravdu, když jste usoudila, že ho znám. Jsem jedna ze čtyř žen, které tomu chlapci v podstatě nahrazovaly matku.“

Posadila se naproti Chris. „Nelíbilo by se mu, že vám to říkám, ale ty vaše články se mi moc líbily a ráda bych vám nějak pomohla. Asi před devětadvaceti lety, když jsem v tomhle podnikání začínala – a byla jsem tehdy sama sotva víc než děcko – přinesl do domu, kde jsem tehdy pracovala, jeden zlatokop novorozeně a nechal nám ho na starosti. Byl to strašný mizera, kdyby mohl, prodal by vlastní mámu. No, přinesl nám tehdy to dítě, ani ho neočistil, ještě bylo zamazané od porodu a polomrtvé hlady. Hodily jsme sebou, sehnaly kojnou a postaraly jsme se o chlapečka, jak nejlíp jsme dokázaly.“

„A to dítě byl Tynan? Jak k němu ten zlatokop přišel?“

„Neřekl nám to, dokud jsme mu nenalily zadarmo whisky, ale pak tvrdil, že v lese našel bloudit těhotnou bláznivou ženskou. Zastavila se před ním – jsem si jistá, že jí nenabídnul pomoc – a porodila dítě sama. Zašeptala jenom jméno Tynan a pak umřela. Jak znám toho zlatokopa, byl to zázrak, že ji tam nenechal i s děckem. Ale myslím, že měl v plánu vyrazit z toho něco pro sebe, takže dítě zabalil do kusu hadru a přinesl nám ho.

Zrzka vstala a otočila se k Chris zády. „Dělaly jsme, co jsme mohly, ale bordel není pro dítě zrovna nejlepší místo. Všechny holky ho zbožňovaly a řekla bych, že jsme ho strašně rozmazlily, jenže s některými věcmi se prostě nedalo hnout. Když mu byly asi dva roky, nastrojily jsme ho do svátečního oblečku a odvedly ho do nedělní školy. Dámy z farnosti nás vyhnaly. Odmítaly uvěřit, že Ty není panchart jedné z nás.“

Zrzka se odmlčela. „Zůstal se mnou, dokud mu nebylo šest. Nikdy jsem nikoho nemilovala víc než toho chlapce. Byl všechno, co jsem měla.“

„Co se stalo, když mu bylo šest?“

Zrzka si rezignovaně povzdechla a obrátila se zpátky k Chris. „Ten zlatokop, který ho tehdy našel, se vrátil s právníkem, prohlásil, že Ty je legálně jeho, a odvedl ho od nás. O dvě města dál ho v saloonu postavil na stůl a vydražil ho nejvyšší nabídce.“

Chris chvíli nehybně seděla, než se jí podařilo tu informaci vstřebat. Malého chlapce postavili na stůl a prodali ho jako zvíře. A to bylo otroctví zrušeno už před lety. „Kdo ho… ehm… koupil?“

„Jeden farmář, co měl usedlost východně odtud. Dvanáct let jsem o Tynanovi neměla zprávy. Když se vrátil, byl to moc hezký, velký chlapec, jako je teď, ale uvnitř se změnil. Přiměla jsem ho, aby mi řekl něco o tom, co se s ním dělo, když od toho farmáře odešel.“ Odmlčela se a usmála se. „Myslím, že ten farmář nebyl moc rád, že Ty odchází, protože Tynan měl na nohou jizvy, a když jsem se ptala, řekl mi, že je to výsledek debaty o tom, jestli by měl odejít, nebo ne. Myslím, že ten chlap nutil Tynana dřít jako tažného koně. Utekl od něj, když mu bylo dvanáct, a pak se o sebe staral sám. Toulal se po kraji, dělal příležitostné práce, párkrát se dal do spolku se špatnými lidmi, naučil se používat pistole; prostě všechny ty věci, co chlapci dělávají. Pak se chvíli zdálo, že se řítí do opravdu velkých potíží, ale něco mu v tom zabránilo. Nevím, co to bylo, ani jestli šlo vůbec o nějakou určitou příčinu. Jednoho jeho přítele, který byl psanec, utíkal před zákonem, v té době pověsili, a to na něj možná mělo nějaký vliv… Nevím proč, ale každopádně se dal na poctivou cestu.“

Zrzka na okamžik zavřela oči. „Tak poctivou, že ho to málem zabilo. Bral tu nejhorší práci, jakou ostatní nechtěli nebo jim připadala příliš nebezpečná. Dokonce se pouštěl i do měst, kde vládli desperáti, aby je vyčistil. Ale protože za sebou pořád nechával mrtvoly, dobří měšťané ho vždycky raději požádali, aby z jejich města odjel.“

„Ale to není spravedlivé,“ namítla Chris.

„Zlato, k té nespravedlnosti jsme se ještě ani nedostaly. Jak jsem říkala, Ty nechával slušná děvčata vždycky na pokoji,

měl dost rozumu, aby se s nimi nezaplétal. Ale to těm holkám nebránilo, aby se po něm nevrhaly. Přitahuje je právě to, že je nebere na vědomí. No, a jedna z nich, opravdu pěkná dívenka, kolem něj kroutila zadkem tak dlouho, že ho skoro dostala. A pak pro něj jednoho dne přišla do saloonu. Viděla jsem, že brečí a Ty ji utěšuje. Slzy na něj vždycky zabíraly, nemohl vidět ženu plakat. A pak už jsem jen viděla, jak vytahuje ze skříně pušky a sedlá koně. Ta holka mu řekla, že jeden místní velký rančer napadl jejího otce a potřebuje Tynanovu pomoc."

Zrzka se napila whisky. „Přesvědčovala jsem ho, aby tam nejezdil, že to není jeho věc, ale vůbec mě neposlouchal. Došlo k přestřelce, a když se prach usadil a zmatek skončil, syn toho rančera byl mrtvý a Tye odvedli do vězení."

„A tehdy jste ho zachránily."

„Vidím, že jste o tom už slyšela. Jo, zachránily jsme ho. Nezastřelil rančerova syna, zastřelila ho ta holka a on by se radši nechal pověsit, než aby ji udal. Ukázalo se, že s tím klukem tajně chodila a Tye jenom využívala, aby na ni její milenec žárlil. Ale přestože tohle všechno věděl, stejně ji neudal. Napadlo mě, že mu vůbec nezáleží na tom, jestli umře. Občas se chová, jako by si myslel, že jeho život nemá nejmenší cenu."

„Říkal, že pro mě není dost dobrý," poznamenala Chris tiše. „Prý si zasloužím někoho lepšího, než je on."

„Nevěřte tomu, zlatíčko, *nikdo* není lepší než on."

„Přesně to jsem si myslela taky," opáčila Chris s úsměvem. „Nevíte, jak bych mohla zařídit, abych dostala to, co chci?"

„A to, co chcete, je Tynan?"

„Víc než cokoli na světě."

Zrzka se na Chris dlouho upřeně dívala. „Víte, možná že jste přesně to, co potřebuje." Pak se odmlčela a trochu přimhouřila oči. „Mám pocit, že vás znám už celé roky, protože jsem četla tolik vašich článků, ale varuju vás. Jestli si myslíte, že Ty je jen jeden z vašich případů a po chvilce vás omrzí, tak já…"

Chris se rozesmála. „To je dost nečekaný obrat událostí, nezdá se vám? Myslela jsem, že spíš otec nevěsty obvykle varuje nápadníky."

Zrzka její úsměv opětovala. „Jako matka jsem nebyla nijak zvlášť skvělá."

„Zdá se mi, že jste odvedla dobrou práci. *Mně* se aspoň líbí, co se vám podařilo. Můj problém ovšem je, že Ty mě nemá rád. Aspoň ne tak, jak mám já ráda jeho. Jak mám obejít tu hrozbu vězení a vzpomínku na to, jak s ním zacházela jiná z těch takzvaných ‚slušných dívek'? A navíc si myslím, že má radši ženy, které vypadají trochu jinak než já." Chris pohlédla na své nepříliš výrazné křivky.

Zrzka se k odpovědi nedostala, protože za dveřmi se ozval čísi hlas.

„Zrzko, jsi vzhůru?"

Nebylo pochyb o tom, čí hlas to je.

„Vteřinku, Ty," zavolala starší žena. „Pojďte se mnou," pošeptala Chris, vzala ji za paži a otevřela tajná dvířka ve stěně. „Tohle je místo pro muže, kteří sami nemůžou, ale rádi se dívají. Zůstaňte tady a poslouchejte. Pokusím se zjistit, jak moc vás Ty má nebo nemá rád. Jste pro?"

Chris pálily na jazyku otázky ohledně obvyklého využití té komůrky, ale ovládla se. „Jistě," zašeptala. Zrzka ji přistrčila k židli a zavřela za ní dvířka.

„Už jdu, drahoušku," zavolala na Tynana a šla mu přes pokoj otevřít.

OSMÁ KAPITOLA

Ty měl mokré vlasy a právě si natahoval košili. „Ani se neoblékej," řekla Zrzka, když mu otevřela dveře. „Chci se podívat na ta tvoje záda."

„Jsou v pořádku," namítl Ty, ale poslušně si košili zase svlékl.

Zrzka přejela dlaní po jeho zádech, obrátila ho směrem ke světlu – a k tajné komůrce – aby na rány lépe viděla. „Hojí se to, ale bude to trvat ještě týdny. A jsi doslova kost a kůže. Musíme tě trochu vykrmit."

Znovu si oblékl košili. „Mluvíš jako Chris."

„To je ta malá blondýnka, co přijela s tebou? Jak o ní všichni říkají, že to je Nola Dallasová?"

Ty si nalil sklenici whisky a posadil se na pohovku. „Bože, to je nádhera. To, co člověku ve vězení chybí nejvíc, není svoboda, ale drobné životní radosti jako dobré jídlo a pití, čistá postel – a ženy." Rozpustile se pousmál. „Té Leoře bys měla líp platit. Nevím, kolik jí dáváš, ale rozhodně si zaslouží víc."

„Vyhýbáš se mojí otázce. Je ta malá blondýnka Nola Dallasová?"

„Jo," zabručel s pohledem upřeným na sklenici. „Pověz mi, co se tady za ty poslední dva roky stalo. Obchody jdou dobře? Zdálo se mi, že máš víc děvčat než obvykle."

„Myslím, že některé z těch holek, co za tebou vlezly do vany, nebyly z mého podniku," odsekla Zrzka. „Tynane, přestaň odvádět řeč. Proč ses vrátil? Pustili tě z vězení nadobro?"

Usmál se na ni. „Víceméně jsem svobodný, ale má to pár háčků.“

„Háčků? Například jakých?“

„Například jednu hezkou malou blondýnku, která je schopná mě poslat zpátky.“

„Opravdu?“ zeptala se Zrzka s povytaženým obočím.

„Nehraj si na neviňátko. Dokonce i ve vaně ty holky pořád mlely o tom, že je tady ve městě ta slavná Nola Dallasová. Je opravdu tak slavná? Chci říct, já vím, co dělá, její otec mi dal přečíst celou kupu novin, kde byly články o ní nebo od ní, ale myslel jsem, že tady…“

„Zlatíčko, ona je tím, čím by si přála být každá žena: Je statečná, chytrá, dokáže bojovat a dokázala se prosadit v mužské profesi.“

„Lip než já,“ zamumlal Ty.

„Bylo to ve vězení opravdu tak zlé?“ zeptala se Zrzka a posadila se naproti němu.

„Řekl bych, že tam má starý Dickerson kamarády. Když mi nemohl hodit na krk oprátku, nejspíš usoudil, že mě nechá zlikvidovat pomocí biče a řetězů.“

Zrzka natáhla ruku, pohladila ho po tváři a Ty ji políbil do dlaně. „Ale teď jsi venku,“ podotkla.

„Jen když dám ruce pryč od hezké dcerky Dela Mathisona. A už jsem dělal i snadnější práci.“

„Líbí se ti, co?“

„Jo, hodně, aspoň myslím. Každý muž by si oblíbil ženu, která se mu plete do cesty tak jako ona. Při našich prvních několika setkáních dokonce neměla vůbec nic na sobě.“

Zrzka se na pohovce pohodlně opřela. „Skutečně? Nedokážu si představit, že by někdo tak slavný jako Nola Dallasová musel pronásledovat muže.“

„No, každopádně pronásledovala mě. Prohlásila, že se mnou chce strávit zbytek života.“

„A bylo by to tak hrozné? Domov a děti?“

Tynan vstal a dolil si skleničku. „Zase s tím začínáš? Podívej, i kdybych se přece jenom chtěl oženit, ji bych si vzít nemohl. Její otec má moje propouštěcí papíry. Přivedu ji zpět k němu, nechám ji tam a budu naprosto svobodný. Když se jí dotknu, půjdu zpět do díry. A navíc jsou v tom taky peníze.“

„Za to, že ji přivedeš zpět?“

Ty na Zrzku pohlédl. „Všimla sis toho městského hejska, který jel za mnou? Je to dobrý, spořádaný občan, synáček bohatých rodičů, a Mathison chce, aby si Chris vzala jeho. Dostanu deset tisíc dolarů, když ji přivedu zpět zamilovanou do pana Ashera Prescotta. Jenže ona se samozřejmě musela zamilovat do mě."

„Jak nepohodlné."

Tynan se na ni zašklebil. „Nebyla to moje chyba. Říkám ti, že za mnou všude chodila. Snažil jsem se od ní držet co nejdál, ale vždycky jsem na ni někde narazil – a obvykle byla úplně nahá. Jsem jenom člověk."

„Jsi možná víc člověk než někteří jiní. Nenapadlo tě někdy, že tě má ta dívka třeba ráda?"

„Takováhle žena? Ta si chce jenom příjemně zaflirtovat, než se vrátí domů k bohatému tatíčkovi. Strávil bych jednu noc v její posteli a po zbytek života bych toho litoval v kriminále. Ne, děkuju pěkně. Bůh mě chraň před spořádanými dívkami. Myslím, že si vystačím s Leorou a jí podobnými."

„Ach Tynane," vzdychla Zrzka, vstala a zezadu ho objala. „Co chceš vůbec se svým životem dělat?"

„Rozhodně ho *nechci* strávit ve vězení. Říkal jsem si, že bych si vzal těch deset tisíc a koupil si za ně někde půdu."

„Za peníze, které dostaneš, když dohodíš slečnu Mathisonovou tomu muži? Víš určitě, že to dokážeš?"

Ty přešel k oknu a vyhlédl dolů do ulice. „Připouštím, že to není jednoduché, ne s tím, s čím musím pracovat. Ten člověk nemá žádný… elán, možná by se to tak dalo říct. Neví ani, jak si děvče naklonit."

„A ty ano?"

Obrátil se zpět k ní. „Ty se na mě kvůli něčemu zlobíš? Připadá mi, že jsi naštvaná."

Zrzka se posadila. „Zlatíčko, já už nejsem nejmladší a ty jsi skoro jako můj syn. Ráda bych tě viděla ženatého a usazeného s hodnou ženou a půltuctem dětí. Ráda si představuju, že by pro mě byl v tvém domě volný pokoj, kdybych šla někdy na odpočinek."

Ty ji vzal za ruku a políbil ji na čelo. „Ať budu kdekoli, bude tam pro tebe místo, ale s manželkou a dětmi mě neuvidíš."

Odtáhla se od něj. „To proto, že jsi nikdy nebyl zamilovaný.“

„Jak to? Před půlhodinou jsem byl tak zamilovaný do Leory, že…“

„Buď zticha. Víš dobře, jak to myslím. Pozval jsi někdy děvče na církevní slavnost? Vzals někdy nějakou dívku na projížďku nebo na piknik?“

„To mi připadá pěkně nudné.“

„N*ení* to nudné,“ odsekla rozhněvaně.

Znovu se zadíval z okna. „Víš, jeden večer Chris s Prescottem zpívali a mně najednou připadalo, že je to docela příjemný způsob trávení času.“

„Máš krásný hlas. Proč ses k nim nepřidal?“

Pokrčil rameny. „Nevím. K lidem, jako jsou oni, se vůbec nehodím. Hele, nemáš tady nějaké vepřové? Dal bych si k večeři čtyři nebo pět vepřových žebírek.“

„Máme vepřové. Tynane, ty se opravdu pokusíš dát Chris dohromady s tím mužem?“

S odpovědí chvilku váhal. Otočil se a zadíval se na svou sklenici. „Je to moje práce.“

„Ale nechce se ti do toho.“

„Zaslouží si někoho lepšího, než je on. Má jiskru. V pralese se jí líbilo a nebyla z něj vyděšená k smrti. Procházela se po okolí, zatímco on se krčil u ohně. A dokáže taky vzít za práci. On se ke mně choval jako ke sluhovi, zatímco Chris mi vždycky pomáhala vybalovat.“ Usmál se. „Kromě té první noci.“

Postavil sklenici na stůl. „Ale sakra, není to ženská pro mě.“

Zrzka mu položila ruce na ramena. „Proč ne? Vždyť je to Mathisonovo jediné dítě. Vsadím se, že kdyby tě chtěla, Mathison by tě zpátky do vězení neposlal.“

„Jo, ale když tu sázku prohraješ, bude mě to stát krk, ne? A navíc mě Chris stejně nechce. Bylo to jen tím, že mě považovala za vůdce, a v pralese člověk občas mívá pocit, jako by na světě nebyl nikdo jiný. Prostě příhodný čas a místo. A taky hrálo roli to, že tam nebyla žádná konkurence.“

„Takže když jste teď z pralesa pryč, už o tebe nebude mít zájem?“

„To bych řekl.“

Zrzka se na okamžik odvrátila. „Chceš něco vědět? Já mám o téhle mladé dámě lepší mínění. Podle jejích článků soudím, že to není žádná rozmarná holčička. Jestli ti řekla, že tě miluje, tak je to asi pravda."

„Na jak dlouho?" opáčil Ty znechuceně. „Bože, zbav mě věrné lásky dobré ženy."

„Co kdybys ji vyzkoušel?"

„Jak?"

„Rory Sayers."

Tynan chvilku nebyl schopen slova. „*On* je tady?"

„V hotelu. Chceš mu tu svoji Chris představit?"

„Není to žádná moje Chris."

Zrzka se na něj usmála. „Víš, v čem je tvůj problém, Tynane? Nikdy ses nemusel moc snažit, abys nějakou ženu dostal. Víš vůbec, že se se ženou dají dělat i jiné věci než ji vzít do postele? Nejspíš jsi nikdy nemluvil ani pět minut s žádnou ženou, která by nebyla děvka. Vsadím se, že vůbec nevíš, co máš s děvčetem dělat – pokud s ní nejsi v ložnici."

„Jednou odpoledne jsem si v pralese s Chris povídal." Pohlédl na ni přimhouřenýma očima. „Zrzko, o co se to tady snažíš?"

„Chci po tobě něco, co pro tebe nebude jednoduché. Myslím si, že jsi do téhle Chris napůl zamilovaný. Proč ji párkrát někam nevezmeš, nepromluvíš s ní, abys poznal, jaká je? Ta zkušenost se ti bude hodit, až si budeš hledat manželku."

„A co když bude pořád tvrdit, že mě miluje? Nevrátím se zpět do vězení ani kvůli ní, ani kvůli nikomu jinému. A nenechám se připravit o těch deset tisíc."

„Vidíš, můžeš se vesele chopit iniciativy. Vezmi Chris a Prescotta na projížďku po okolí. Pomůžeš tak i jemu, aby se jí mohl dvořit. Budeš se učit od něj a on od tebe."

„A co Sayers? Co ten s tím má společného?"

„Nemyslíš, že by Rory byl pro tu tvoji Chris dokonalá partie? Je bohatý, vážený, patří mu spousta lesů a ani elán mu rozhodně nechybí. Možná bys mohl zařídit, aby si Chris vzala jeho. Jsem si jistá, že proti tomu by Mathison nic nenamítal, a ty bys získal svých deset tisíc."

Ty neodpověděl, pouze si znovu dolil skleničku. „Nedokážu si představit Chris a Sayerse pohromadě."

„Já ano. Rory je silná osobnost a ženy ho prostě zbožňují. Mohl bys vzít Chris, Roryho a toho hezkého mladíka, kterého vybral Mathison, odpoledne na venkov. Pak už bys nemusel dělat nic jiného než sedět a myslet na svých deset tisíc dolarů. Byly by to hodně lehce vydělané peníze."

„Chris se Sayers určitě nebude líbit. To děvče má vkus. Je to opravdová dáma. Na všem spodním prádle má monogram, ne velký a barevný, jako mívala Susie, ale drobné iniciály vyšité bíle na bílé látce. A Chris se taky pořád vyptává. Dokáže lidi prokouknout. Když na ni Sayers bude něco hrát, hned to pozná."

„Ale budeš tam ty, abys situaci uklidnil a Rorymu pomohl, ne?"

„Chris není snadné ošálit. Říkal jsem ti, jak poznala, že mám bolesti? Dokonce uhodla, že mám nohy samý puchýř od těch zatracených nových bot. Dala si dvě a dvě dohromady a přišla na to, že jsem byl ve vězení."

„Není jako ostatní ženy, které znáš, co?" řekla tiše Zrzka.

Ty prudce postavil nedopitou whisky na stůl. „Podívej, mám nějakou práci. Uvidíme se u večeře."

„Dobře, uděláme to tak. Ale půjdeme na večeři do hotelu. Pozvi taky své přátele. Možná ti můžu pomoct vydělat ty peníze. Ukážu té tvojí Chris, jakého pro ni otec vybral okouzlujícího džentlmena. A možná bychom měli pozvat i Roryho. S ním je zábava zaručená v jakékoli společnosti."

„No, možná by to šlo. Chris se ale stejně nebude líbit. Je to nafoukanec." Položil ruku na kliku u dveří. „A není to žádná *moje* Chris."

„Ale je, dokud ji neprodáš někomu jinému."

„Proč mám najednou pocit, jako by mě přejel nákladní vlak? Uvidíme se večer."

„V šest v hotelu," zavolala za ním ještě.

Když se Chris ten večer oblékala, zadívala se na monogram na svém prádle a marně vzpomínala, kdy a kde ho proboha mohl Tynan vidět. Ale vzhledem k tomu, že si už několikrát prohlédl, co se skrývá pod ním, usoudila, že na tom vlastně nezáleží.

Prohlížela si krásné modré sametové šaty, které jí na večer půjčila Zrzka. Měly úzký pás, sukně jí těsně přiléhala ke štíhlým bokům a vzadu byly trochu nabrané. To, co Tynan odpoledne říkal Zrzce, jí nešlo z hlavy. Je v něm zvláštní

kombinace sebevědomí a nejistoty, dumala, když odcházela z pokoje.

Na úpatí schodiště na ni čekal Asher a další muž, který k ní okamžitě vykročil, představil se jako Rory Sayers – a Chris ho měla ihned přečteného. Byl to přesně ten typ muže, jaké jí otec předváděl prvních osmnáct let jejího života. Byl svým způsobem hezký – všechno na něm bylo ostré: ostrý nos, ostrá brada a chladné, pronikavě modré oči. A sebevědomí měl za šest lidí dohromady. Chris ze zkušenosti věděla, že je to sebejistota mužů, kteří měli celý život dostatek peněz.

Chladně se na něj usmála, když přijala jeho rámě, a svolila, aby ji doprovodil do jídelny.

Večeře byla katastrofální. Konverzaci řídil Rory; mluvil o všem, co se v okolí dělo za poslední dva roky – ty roky, které Ty strávil ve vězení. A Tynan vypadal jako trucovitý malý chlapec, který za trest musí večeřet s dospělými.

Chris na okamžik zavřela oči a tiše se pomodlila, ať to utrpení přežije.

„Ty o tom samozřejmě nic nevíš, co, kamaráde?“ obrátil se Rory na Tynana, který upíral pohled do talíře s vepřovými žebírky. „Poslední dva roky jsi měl nejspíš spoustu jiných starostí, než abys četl noviny.“

Než Tynan stihl zareagovat, vložila se do hovoru Chris: „Dovolím si s vámi nesouhlasit, pane Sayersi. Pan Tynan četl všechny *moje* články. Patrně si pouze svou četbu dobře vybíral.“

„To není žádný *pan* Tynan,“ opravil ji Rory s úsměvem. „Pochybuji, že má vůbec nějaké příjmení.“

Chris už to nedokázala vydržet. Už ani minutu nemohla snášet zlomyslnost a arogantní poznámky toho člověka. Vstala. „Promiňte, ale budete mě muset omluvit, protože mě strašlivě rozbolela hlava. Pane Tynane, mohl byste mě laskavě doprovodit na čerstvý vzduch? Myslím, že procházka by mi od té bolesti trochu ulevila.“

Rory Sayers vstal a domýšlivě ji uchopil za paži. „*Já* vás doprovodím, slečno Mathisonová.“

S veškerou povýšeností, jakou v sobě dokázala najít, se mu vytrhla. „Pane, seznámila jsem se s vámi teprve dnes večer. Nechodím nikam s muži, které neznám. Pane Tynane, prosím?“

Rory byl naprosto ohromený. „Obávám se," řekl a tón jeho hlasu naznačoval, že ji omlouvá pouze její nevědomost, „že nevíte, co je ten člověk zač. On…"

Chris neprojela sama křížem krážem celé Spojené státy jen tak pro nic za nic. Naučila se při svých cestách jednat s nejrůznějšími lidmi. „S tímto pánem jsem strávila v nedávné době poměrně mnoho času a vím o něm všechno, co potřebuji vědět. Zejména jsem si vědoma faktu, že se ke mně vždycky choval jako džentlmen."

Obrátila se a uviděla, že Tynan stojí vedle ní a nabízí jí rámě. Na tváři měl široký úsměv. „Ta dáma má vkus," řekl Rorymu. „Zase se posaď a dojez večeři. Já se o ni postarám."

S těmi slovy odvedl Chris z hotelu na ulici zalitou měsíčním světlem. Jakmile však vyšli ze dveří, její paži okamžitě pustil.

„Proč jste to udělala?"

„Protože prostě nemůžu vystát muže, jako je on," odpověděla procítěně.

„Muže, jako je on? Ale já myslel, že právě takoví muži se líbí každé ženě. Aspoň většinu z těch, které znám, by Rory okouzlil."

„Nejspíš jste ještě nepoznal ženu, která byla schopná v osmnácti utéct z domova a stát se reportérkou."

„To je pravda," usmál se. „Nepoznal. Opravdu vás bolí hlava? Mám vás doprovodit zpátky?"

Zastavila se a pohlédla na něj. „Když slíbím, že se nebudu chovat nestydatě, vezmete mě na procházku?"

„Nestydatě?"

„Nebudu se na vás vrhat, nebudu se moc vyptávat a celkově se budu snažit, abych nebyla na obtíž."

Překvapeně na ni pohlédl, pak ji popadl za paži a odtáhl ji stranou do tmavé aleje. Než Chris stihla promluvit, měl ji v náručí a tiskl si její hlavu na prsa. „Chris, ty to nechápeš, viď? Děkuju ti za to, co jsi dneska udělala. Kdyby na mě čtyři chlapi mířili pistolema, věděl bych, co mám dělat, ale proti rozmazleným bohatým chlapečkům jsem bezmocný. A tys způsobila, že jsem se cítil…"

„Jako vítěz?" dokončila větu a snažila se mu pohlédnout do obličeje, stále ji však tiskl k sobě. „Deja vu," zašeptala.

„Cože?"

„Mám pocit, že tohle jsem už zažila, přesně tuhle situaci. Vzpomínáš si na naše první setkání?“

„Na takové setkání by nedokázal zapomenout žádný muž. Chris, musíš se vrátit dovnitř. Nemůžu se s tebou procházet ve tmě.“

Chris měla chuť zůstat s ním takhle pořád, a kdyby ji o to požádal, sedla by na koně a odjela s ním kamkoli – třeba žít v deštném pralese. Věděla ale, že ho musí poslechnout. Neměla tušení, jestli k ní něco cítí, a rozhodně se na něj nechtěla vrhat.

„Dobře,“ zašeptala váhavě. „Pojďme.“

Pomalu se od ní odtáhl, ani se na ni nepodíval; a nechal ji vyjít na hlavní ulici jako první. Chris zahnula za roh a zjistila, že směrem k nim přichází Rory s Asherem. Oba se tvářili jako mravnostní komise rozhodnutá zbavit svět všeho, co považuje za nepravost a hřích. Obrátila se zpět k Tynanovi. „Polib mě,“ zašeptala naléhavě.

Ty se na zlomek vteřiny zatvářil užasle, pak ji ale okamžitě uposlechl. Objal ji a políbil s vášní, jakou Chris dosud nikdy nezažila. Naprosto zapomněla, proč ho o ten polibek žádala, ale opětovala ho se stejnou touhou. Rukama ho objala kolem krku a přitáhla ho ještě blíž – až to už téměř nešlo, protože měl nohu zaklíněnou mezi jejími stehny.

„Pusť ji!“ ozvalo se najednou a Rory od ní Tynana odtrhl.

Na okamžik byla Chris příliš ohromená, aby dokázala otevřít oči, natož aby dokázala promluvit.

„Za tohle bych tě měl vyzvat na souboj,“ prohlásil Rory.

Chris se opřela o zeď nejbližší budovy a zaplavila ji taková vlna štěstí, že by se nedokázala pohnout, ani kdyby někdo řekl, že jí za okamžik pod nohama exploduje bomba.

„Budu připravený, jakmile se k tomu rozhodneš, Sayersi,“ opáčil Tynan hlasem, v němž se skrývala hrozba.

Chris se začala neochotně vytrhovat z omámení, protože si uvědomila, že by se do toho sporu měla vložit. Jakmile se však odlepila od zdi, rozšířily se jí oči úžasem. Ucítila, že má na zádech odshora až dolů rozepnuté šaty.

Stála co možná nejrovněji, aby jí uvolněný oděv nespadl z ramen, a vystoupila proti Rorymu Sayersovi, podporovanému panem Prescottem.

„Pane Sayersi,“ začala rozhněvaně. „Nevím, co jste zač, a po dnešním večeru to ani vědět nechci. Nemáte nejmenší

právo zasahovat mi do života a laskavě vás žádám, abyste se staral o své záležitosti.“

„Chris,“ ozval se Tynan, „nepleť se do toho. K tomuhle se schylovalo už dlouho.“

„Rozhodně se do toho plést budu,“ prohlásila tak vehementně, že jí přední díl šatů téměř sklouzl z ňader, ale včas ho zachytila a jenom doufala, že si toho muži nevšimli. Až tohle skončí, dá Tynanovi co proto. Rozepnout jí šaty! Byla to největší drzost, jakou si k ní kdy kdo dovolil. Byla v pokušení nechat pana Sayerse, aby ho zastřelil.

„Slečno Mathisonová, dovolte, abych se proti tomu ohradil. Několikrát jsem se setkal s vaším otcem a nevěřím, že by chtěl, aby jeho dceru osahával v temné uličce takovýhle člověk.“

Tynan udělal krok vpřed a Chris se postavila mezi oba muže. „Můj otec toho muže najal, aby mě chránil, a přesně to také dělá. Vy, pane Sayersi, jste tady nežádoucí osoba. Shodou okolností mě pan Tynan právě požádal, abych se za něj provdala, a já jsem s tím celkem ochotně souhlasila. Domnívám se, že muž má právo políbit svou snoubenku, aniž by ho při tom obtěžovali místní otrapové.“

Rory Sayers při těch slovech ucouvl. „Otrapové? Dovolte, slečno, myslel jsem, že jste dáma lepší úrovně, než abyste se dala dohromady s tímhle… s tímhle kriminálníkem. Omluvit vás může pouze to, že o něm nic nevíte.“

„Vím, že ho poslali na dva roky do vězení bez nejmenšího důkazu.“ Přidržela si šaty, postavila se zády k Tynanovi a vykročila k Rorymu. „Vím, že nikdy nepoznal své rodiče a nikdy nežil v bohatství, které vám upřeno nebylo. A přestože nemá žádné formální vzdělání, mluví jako džentlmen, ve volném čase čte Voltaira a neustále riskuje život, aby pomohl jiným lidem. Můžete o sobě prohlásit to samé, pane Sayersi?“

Rory se napřímil. „Nejste dáma, za jakou jsem vás považoval,“ řekl, výhružně pohlédl na Tynana a s Asherem v patách zamířil ulicí pryč.

„Nebude o tobě říkat takové věci,“ prohlásil Tynan a vyrazil za nimi.

Chris se postavila před něj. „*Neopovažuj se,*“ procedila mezi zuby. „Neopovažuj se ani pomyslet na to, že bys šel za nimi.“ Začala ho strkat zpět do tmavé aleje. „A už vůbec ne proto, abys pomstil moji ‚čest‘. Co vůbec víš o ženské cti?“

„Chris, já…“

„Podívej se na tohle!“ vyštěkla, otočila se k němu zády a ukázala mu rozepnuté šaty. „Jak se vůbec odvažuješ sundávat mi oblečení?“

„Hm,“ zabručel s pousmáním. „Myslím, že je to zvyk. Ani jsem o tom nepřemýšlel.“

„Zvyk!“ vyjekla. „Takže kdykoli políbíš dívku, začneš jí hned rozepínat šaty?“

„No,“ hájil se chabě a stále ustupoval do uličky, „většina děvčat, které líbám, *chce*, abych je svlékal. A zdálo se mi, že tobě se to taky líbí.“

„Taková neuvěřitelná nafoukanost! Měla jsem panu Sayersovi dovolit, aby tě zastřelil. Rozhodně si to zasloužíš.“ Začala si neobratně zapínat drobounké knoflíčky na zádech.

„Vůbec neumí střílet. Umí jen čmárat tužkou po papíře a mlít pantem. Počkej, já to udělám. Dokážu je zapnout stejně rychle jako rozepnout.“

„Myslím, že s tím máš zkušeností víc než dost,“ podotkla, když ji k sobě obrátil zády a začal jí zapínat knoflíčky.

„Někdy se člověk musí oblékat opravdu rychle. Tak, hotovo. Zítra tě vyzvednu v hotelu.“

„Ani nápad. Upřímně řečeno, pane Tynane, tohle už zašlo příliš daleko. Vy nechcete zpátky do vězení a já chci domů ke svému otci. Myslím, že zítra bychom se měli vydat na jih, k mému domovu.“

„Ještě den můžeme počkat. Podívej, Chris, nemůžeš ze mě udělat blázna před celým městem – a hlavně ne před Sayersem. Řeklas mu, že jsme zasnoubení, a já bych se chtěl aspoň jeden den chovat, jako bychom skutečně zasnoubení byli. Chtěl bych těm lidem ukázat, že dokážu…“

„Že dokážeš získat ‚slušné děvče‘, jako jsem já?“ zeptala se tiše. Položila mu ruku na hruď. „Tynane, možná jsem opravdu nereagovala správně. Možná to skutečně způsobil ten deštný prales, ten pocit osamělosti… Ztratila jsem patrně sebekontrolu, ale teď, když jsme zpět v civilizaci, myslím, že bychom si měli jít vzájemně z cesty. Přece jenom bys musel zpět do vězení, kdyby ses mě dotkl.“

Sevřel jí paži nad loktem a naklonil obličej těsně k ní. „Právě teď je Sayers v saloonu a vykládá půlce lidí z tohohle města, že se Nola Dallasová chystá provdat za toho kriminálníka. A bylas to *ty*, kdo mu to nasadil do hlavy.“

Usmála se na něj tak, že zmateně o krok ustoupil. „Zítra je neděle. Co kdybychom šli ráno do kostela? Pak jsem dostala pozvání na církevní piknik. Půjdeme tam jako snoubenci? Samozřejmě jen pro ten den, v pondělí pak můžeme vyrazit k domovu. A pak už zasnoubení nebudeme. Vyhovuje ti to?“

„Do kostela?“ opakoval a i přes okolní tmu poznala, že zbledl.

„Do kostela,“ prohlásila pevně a zavěsila se do něj. „A teď bychom radši měli zmizet z téhle aleje, než bude moje pověst naprosto v troskách, ať jsem zasnoubená, nebo ne. Sejdeme se ráno.“ Už byli téměř zpátky v hotelu. „Netvařte se tak ponuře, pane Tynane, budu se snažit, abyste se zítra dobře bavil. Dobrou noc, drahoušku,“ dodala nahlas a usmála se na nějakého kolemjdoucího. „Můžeš mě políbit na tvář,“ pošeptala mu, „ale hlavně už mi tentokrát nic nerozepínej.“

Tynan byl stále příliš ohromený, než aby se bránil, takže ji opravdu zlehka políbil na tvář. Když vstoupili do haly, všiml si, že je nesouhlasnými pohledy sledují jakési tři ženy. Z náhlého popudu chytil Chris v pase a políbil ji naplno.

Když ji konečně pustil, musela se chytit židle, aby neupadla.

„Uvidíme se ráno, drahoušku,“ řekl jí Tynan, mrkl na ni, nasadil si klobouk a odešel.

Chris se snažila znovu získat ztracenou rovnováhu. „Ach božíčku, ten se ale dokáže nechat unést,“ podotkla nahlas a uhladila si šaty. „Dobrou noc,“ řekla potom důstojně ženám, které na ni zíraly s otevřenými ústy.

Celou cestu po schodech nahoru si pískala.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Asher na ni čekal u dveří jejího pokoje. Tvářil se zachmuřeně. „Myslím, že bych si s vámi měl promluvit.“

„Jsem unavená a…“ začala, ale pak se zarazila. Když si muž vezme do hlavy, že žena potřebuje kázání, je nejlepší ho nechat, aby to ze sebe dostal. Chris se už před lety naučila, že muže velice těší vysvětlovat ženám, co by měly a neměly dělat. „Tak dobrá, co se děje?“ Trpělivě zůstala stát a čekala.

„Myslím, že vaše chování není příliš vhodné a že poněkud ztrácíte smysl pro míru. Vím, že máte soucit s ubožáky, ale v některých případech ten ubožák nestojí za to, abyste se jím zabývala. Myslím, Chris, že byste měla o tom muži, za kterého se tolik berete, něco vědět.

Když mu bylo šestnáct, byl už známý jako pistolník. V pouličních přestřelkách zabil ne jednoho, ale hned dva muže. Ještě než mu bylo dvacet, stačil si pořídit víc nepřátel, než má většina lidí za celý život. Věděla jste, že jeden čas jezdil s Chanryho gangem? Jednou ho chytili a odsoudili k smrti oběšením, ale gang vyhodil věznici, kde ho drželi, do povětří a dostal ho ven. Byl ochotný přijmout každou sebevražednou práci, jezdil do měst, kde vládnou psanci a pistolníci.“

Ashera začínal jeho vlastní projev rozehřívat. „A ty ženy, Chris! Stovky žen! Pro někoho jako on není žena milovanou bytostí, slouží jen k tomu, aby se s ní vyspal a pak ji opustil. Mluvíte o lásce k tomu muži, ale on ani neví, co to slovo znamená. Je to tulák, psanec a budižkničemu a nikdy nebude ničím jiným.“

Chris neřekla ani slovo, pouze tam stála a dívala se na něj.

„Mluvíte o tom, že si ho chcete vzít, ale myslím, že nechápete, co manželství znamená. Je to každodenní soužití. Tenhle Tynan dokáže být okouzlující, když chce, ale dneska večer byl celou dobu zamlklý a podrážděný. Neumí se slušně chovat, neví nic o civilizované společnosti a ta žena, o které každý tvrdí, že je to pravděpodobně jeho matka… Chris,

nedokážu uvěřit, že jste se s ní vůbec posadila k jednomu stolu. Já například…“

Zarazil se a pak se na ni laskavě usmál. „Víte, co si myslím? Myslím, že vás ten Tynan přitahuje, protože je tak tajemný. Když odhalíte jeho tajemství, zjistíte, že je to naprosto obyčejný laciný pistolník. Vy ale potřebujete, Chris,“ řekl tiše a pokročil k ní, „manžela z vašeho vlastního prostředí. Manžela a děti.“

Pohlédla na něj rozšířenýma očima. „Někoho, jako jste vy, pane Prescotte?“

„Považuji vás za *velmi* přitažlivou ženu, Chris.“

Jakmile se k ní naklonil a zavřel oči, aby ji políbil, Chris otevřela dveře pokoje, vklouzla dovnitř a dveře za sebou opět pevně zavřela. „Polibte *tohle*, pane Prescotte, a rozmyslete si, jestli se chcete oženit se mnou, nebo s mými penězi.“

Uložila se ke spánku a před usnutím přemýšlela o nadcházejícím pikniku.

Příští ráno na ni Ty čekal v hotelové hale. Měl na sobě čistý oblek, opíral se o zárubeň okna a četl noviny.

„Dobré ráno,“ pozdravila s úsměvem.

Usmál se taky, ale zdálo se, že se k tomu musí nutit.

Chris si natáhla rukavičky. „Půjdeme?“

Tynan pouze přikývl, nabídl jí rámě a vyvedl ji z hotelu na ulici.

Potkali několik dalších dvojic, rovněž na cestě do kostela, a všichni se zastavovali a nepokrytě na ně zírali. V kostele Chris zatáhla Tynana do třetí lavice, daleko od zadní řady, kam se chystal usednout. Během kázání mlčel a pozorně pastorovi naslouchal. Při zpěvu se zdálo, že písně zná, a jak říkala Zrzka, opravdu měl vynikající hlas.

Po bohoslužbě byl zjevně rád, že už to má za sebou a že to šlo celkem dobře. Pastor, který se u dveří loučil se svými ovečkami, mu potřásl rukou a podotkl, že ho opravdu rád viděl.

Sešli ze schodů a dole na ně čekala Zrzka v elegantní lehké kolesce s velkými koly, do které byl zapražený vysoký černý valach.

„Přinesla jsem vám na piknik košík s jídlem,“ prohlásila. „Nechci, abyste tam jeli s prázdnýma rukama. Ty, pomoz mi prosím vystoupit.“

„Vy s námi nepojedete?“ zeptala se Chris.

„Církevní piknik není místo pro takové, jako jsem já. Vy dva ale běžte a dobře se bavte. A Tynane, ty se rychle začni tvářit trochu nadšeněji, nebo ti opravdu naplácám.“

To Tynana rozesmálo a políbil ji na tvář. „Možná bych potřeboval vás obě, abyste mě ochránily.“

Chris se do něho zavěsila. „Jedna tě zvládne taky. Budete mi chybět, Zrzko, ale uvidíme se večer. Držte nám palce, ať nezačne pršet.“

„Zlatíčko, nepřestala jsem vám držet palce od chvíle, kdy jste přijeli do města. Tak, a teď jeďte.“

Ty pomohl Chris nastoupit a brzy už ujížděli špinavou ulicí za dalšími páry. Chris se k němu na sedátku přisunula blíž a vzala ho za paži. „Co je to Chanryho gang?“

„Zase jsi vyzvídala?“

„Samozřejmě. Co je to Chanryho gang?“

„Banda průměrných lumpů. Většina z nich je už mrtvá nebo ve vězení.“

„Ty jsi k nim patřil?“

„Přáli si, abych k nim patřil. Dokonce lidem říkali, že to tak je.“

„Ale já jsem slyšela, že tě dostali z vězení. Tynane, kolikrát jsi byl vlastně ve vězení?“

„Celkem?“ opáčil naprosto vážně. „Počítá se i zadržení za opilost?“

„No dobrá, nechci to slyšet. Proč ale začali tvoje jméno spojovat s těmi kriminálníky?“

„Už jsem ti to řekl. Chtěli, abych se k nim přidal, a když jsem nechtěl, naštvali se. Z vězení mě nedostali oni, ale federální maršál.“

„Můžeš mi to vysvětlit?“ zeptala se nahlas, aby přehlušila rachocení vozu.

„Chanryovým se nelíbil způsob, jakým jsem jim naznačil, že se k nim nepřidám, i kdyby mi nabízeli bůhvíco. Potřebovali tehdy někoho, kdo umí dobře zacházet s pistolí, protože jejich nejlepší pistolník přišel krátce předtím o život. Aby se pomstili, vyloupili banku a jednoho ze svých mužů přitom oslovovali Tynane. Pak pro mě přišel místní šerif. Jediný problém byl, že jsem tehdy ležel v posteli se zlomenou nohou. Jemu to ovšem nepřipadalo jako dostatečný důkaz mé neviny. Jedna z žen, u kterých jsem tehdy bydlel, se spojila s maršálem, a ten přijel případ vyšetřit. Když nedokázal šerifa

přesvědčit, aby mě nedal popravit, maršál nechal vyhodit vězení do vzduchu. Šerif každému tvrdil, že to udělali Chanryovi – což znamenalo důkaz, že mě přece jen měl nechat pověsit.“

„Tynane, ty máš tedy plno strašlivých historek.“

„Když se člověk živí se zbraní v ruce, musí očekávat, že na něj budou občas mířit jiné zbraně. Tak, jsme tady. Proč nevezmeš košíky támhle a já zatím…“

„Ne, ty poneseš ten velký košík a já tě každému představím.“

„Ale já většinu těch lidí znám. To oni…“

„Oni o tobě nic nevědí. Pojď se mnou.“

„Jistě, madam,“ odpověděl s úsměvem. „Ty ale dokážeš vodit muže za sebou na provázku, co?“

„Někdy je vodění na provázku pro muže tím, co mu dává smysl života. A je to daleko méně násilné než pistole.“

„Hmm. Uškrcení je pomalý způsob umírání.“ Chris jeho poznámku ignorovala a pomalu se vydali k ostatním. Dvojice se už rozdělovaly, ženy rozkládaly jídlo na vyprané a vyžehlené ubrusy, zatímco muži společně zamířili k řece.

Chris položila košík s jídlem na zem. „Mého snoubence, pana Tynana, už znáte, že ano?“ zeptala se. „Ráda bych vás představila jménem, ale obávám se, že jsem ve městě tak krátkou dobu, že vás všechny ani neznám.“

Ženy se sice tvářily, jako by je právě představila útočícímu chřestýši, ale většina z nich krátce pokývla Tynanovým směrem.

„Tynane, drahoušku, mohl bys prosím odnést ten druhý košík támhle? Mockrát děkuju.“ Pohledem ho nenápadně vyzvala, aby se připojil k mužům.

Smekl klobouk. „Bylo mi potěšením zase vás po těch letech vidět, dámy.“ Sebral ze stolu rohlík, mrkl na Chris a odešel.

„Slečno Dallasová!“ spustily ženy, jakmile zmizel z doslechu. „Vy vůbec nevíte, co děláte. Určitě ho vůbec neznáte, jinak byste nemohla…“

„Měla byste si promluvit s Betty Mitchellovou, po tom všem, co jí udělal, a s chudákem panem Dickersonem…“

„Mitchellová?“ opáčila Chris, zatímco vybalovala košíky. „Není to ta dívka, co byla zamilovaná do toho chlapce, kterého zabili?“

„No, bývala do něj zamilovaná," ozvala se jedna z žen. „Díkybohu to bylo už pryč, když přišel o život."

„Ach, ano," navázala Chris. „Tou dobou navštěvovala Tynana v saloonu a běhala za ním, kde mohla. Proč to mezi ní a tím Dickersonovým chlapcem skončilo?"

Ženy se předháněly v odpovědích.

„Betty ve skutečnosti za Tynanem neběhala. Možná za ním opravdu chodila do saloonu, ale jsem si jistá, že ji povzbuzoval."

„Billy začal chodit s dívkou, která sem přijela na návštěvu ze Seattlu, a určitě by ho to zase přešlo, kdyby se do toho nevložil Tynan."

„Tynan Billyho zabil, to víme určitě," trvala jedna z žen na svém.

Chris položila na stůl jablečný koláč. „Billy Dickerson začal chodit s jinou dívkou. Betty začala běhat za Tynanem a potom pan Dickerson napadl Bettyina otce…"

„Ne!" vykřikla jedna z žen, ale pak se zarazila.

Jiná žena se naklonila dopředu. „Betty byla těhotná a Billy si ji nechtěl vzít."

„Aha," podotkla Chris. „Takže Tynan se do toho vložil, aby mladé dívce pomohl získat muže, který si ji odmítal vzít. A on toho mladíka *zabil*! Ty musel Betty opravdu moc milovat, že pro ni udělal něco takového."

Ženy začaly rozpačitě přesouvat jídlo na stole.

„Betty milovala jenom Billyho a po jeho smrti odešla zpět někam na Východ."

„Ale já myslela, že se s Tynanem milovali tak, že kvůli ní zabil člověka," podotkla Chris s rozšířenýma očima.

Na to ženy nedokázaly odpovědět.

„Obávám se, že můj syn obtěžuje vašeho snoubence," ozvala se jedna žena, když pohlédla k řece.

Kolem Tynana stáli čtyři mladí chlapci a obdivné na něj zírali.

„Neudělá… neudělá jim něco?" zeptala se žena váhavě.

„Ne," ujistila ji Chris. „Je to moc hodný člověk. Tak co, můžeme teď zavolat muže ke stolu?"

Muži byli mnohem tolerantnější než ženy a zdálo se, že je nijak zvlášť nezajímá, proč byl Tynan ve vězení a proč se odtamtud zase dostal. Projevovali větší zájem o vařenou kukuřici a smažené kuře.

Roty Sayers však dělal, co mohl, aby Tynanovi celý piknik znepříjemnil.

„To je lepší než vězeňská strava, co, kamaráde?“ popichoval ho, když se posadil ke stolu naproti Tynanovi. „Ale řekl bych, že za ty roky sis docela zvykl.“

Když se Rory natáhl pro kousek kuřete, jedna z žen, ta, jejíž syn si předtím povídal s Tynanem, ho ostře pleskla přes ruku dřevěnou lžicí. Všichni na tom konci stolu se na ni zadívali a ona rozpačitě zrudla.

„Nemůžu děti naučit, že si nemají brát jídlo rukou, když to dělají dospělí,“ vysvětlila nakonec a podívala se na Chris. Ta se na ni zeširoka usmála. Žena jí úsměv oplatila a pak se obrátila k Tynanovi: „Dáte si ještě trochu fazolek, pane Tynane?“ zeptala se sladce.

„Ale jistě, prosím,“ odpověděl Tynan a překvapeně na ni pohlédl.

„Pověz nám, jaké to je, někoho zabít,“ popíchl ho znovu Rory, když žena Tynanovi vršila na talíř porci fazolek.

V tu chvíli další z žen zvrhla Rorymu do klína hrnek kávy. Když Rory polekaně vyskočil, jeden z mužů se rozesmál.

„Chlapče, až se oženíš, rychle poznáš, že válku se ženami máš prohranou ještě dřív, než si vůbec uvědomíš, že začala bitva.“

Další muž rovněž vybuchl smíchy a za okamžik se už smáli všichni. Tynan se spokojeně usmíval.

„Posaď se, chlapče,“ zavolal kdosi na Roryho. „Za chvíli to uschne. Martho, dej Sayersovi kousek toho svého třešňového koláče. Ten ho donutí zapomenout na všechno ostatní, dokonce i na hezké malé blondýnky.“

Chris okamžitě začala projevovat mimořádný zájem o obsah svého hrnku s mlékem, ale přesto cítila, jak jí rudnou uši.

Asi o hodinu později sklidili jídlo ze stolu a mladší děti byly uloženy ke spánku pod stromy. Dospělí se shlukovali do skupinek a mládež běhala kolem a plánovala vlastní zábavu.

„Půjdete s námi?“ zeptala se Chris hezká tmavooká dívenka. „Chceme jít veslovat na řeku. Bude to legrace.“

„Moc rádi,“ opáčila Chris, zavěšená do Tynana.

„Jsou to děti, Chris. Nechtěl bych…“ začal Tynan, ale Chris se na něj ani nepodívala.

„Chtějí si s námi popovídat. Nechápeš, že jsme pro ně skoro hvězdy? Ty, pověstný pistolník, a já…“

„Dáma, která se úmyslně dostává do problémů.“ Trochu ji zdržel a ostatní mezitím nastoupili do tří kánoí.

Z místa, kde probíhal piknik, sem nebylo vidět. Právě když se Chris chystala nastoupit do kánoe, Tynan do ní trochu strčil, takže se zapotácela a narazila do něho.

„Chris,“ obrátil se k ní polekaně. „Ty sis poranila kotník. Není podvrknutý? Počkej, nestoupej na tu nohu, já ti pomůžu.“

Než se Chris zmohla na slovo, držel ji v náručí a odnášel ji ke stromům.

„Bude v pořádku,“ zavolal přes rameno na ostatní. „Já se o ni postarám.“

Chris za sebou zaslechla chichotání a pochopila, že Ty touhle komedií rozhodně nikoho neoklamal.

„Teď, když mě máš, co se mnou chceš dělat?“

Usmál se na ni takovým způsobem, že se okamžitě ohradila: „Tak tohle tedy rozhodně dělat nebudeš. A jestli budu mít, až mě zase postavíš na zem, rozepnutý třeba jediný knoflíček, už s tebou nikdy nepromluvím.“

„Vůbec nemusíme mluvit.“

„Tynane!“ zalapala po dechu.

„Chris, čeho je moc, toho je příliš. Dospělí mi nevadí, ale trávit odpoledne s dětmi, které na mě zírají, jako bych měl každou chvíli provést něco strašlivého, to už snášet nemůžu. Myslel jsem, že bychom třeba zašli do lesa a…“

„A co?“ opáčila s povytaženým obočím.

„Nevím,“ povzdechl si celkem upřímně. „Co takhle muž se ženou dělá, když ne…“ Znovu ho zarazil Chrisin varovný pohled.

„Povídají si, poznávají jeden druhého. Myslím, že už bys mě mohl postavit na zem.“

Tynan ji nesl stále dál. „Kdo jsou vlastně Montgomeryovi? Zmiňoval se o nich tvůj otec.“

„A co ti namluvil? Klidně mi můžeš říct pravdu.“

Postavil ji na padlý kmen, takže teď byla skoro stejně vysoká jako on. „Počkej, nevím, jestli si na to vzpomenu správně. Řekl, že jsi jejich příbuzná a že jiní tak umínění, potrhle vytrvalí a naprosto idiotsky odvážní lidé se ještě nenarodili. Je to nějak takhle?“

„Přesně. Jde o příbuzné mé matky, velice starou rodinu, která přišla do Ameriky za vlády Jindřicha VIII.“

„V šestnáctém století?“

„Ano,“ odpověděla, usmála se na něj a nabídla mu ruku. Vzal ji do dlaně a Chris se začala procházet po úzké kládě. „Řekni mi něco víc o tvém setkání s mým otcem. Co jiného ještě řekl? A co ti řekli, když tě pouštěli z vězení?“

„Nic moc. Ve vězení se moc nevysvětluje, jen ti nasadí řetězy a dávají rozkazy.“

„Kdykoli se tě zeptám, jak ses někdy dostal do vězení, pokaždé se zdá, že tě falešně obvinili. Provedl jsi vůbec někdy něco nezákonného?“ Na konci klády se obrátila a zamířila na druhou stranu.

„Proč musíš znát všechna moje tajemství? Po pravdě řečeno, párkrát jsem se pohyboval na nesprávné straně zákona, ale nikdy mě přitom nechytili, proto mě neustále obviňují i v případech, kdy jsem v tom nevinně. Nejspíš soudí, že je úplně jedno, za co mě dají pověsit.“

„A kdy jsi toho nechal a začal ses živit poctivě?“

Tynan si odfrkl. „Koukám, že si Zrzka pouštěla na špacír tu svoji velkou pusu. Od doby, kdy mi bylo dvaadvacet, jsem nic neprovedl.“

„Sedm let,“ řekla.

„Takže Zrzka s tebou opravdu mluvila. Pojď dolů, točí se mi z tebe už hlava. A navíc, já o tobě taky něco vím, Mary Christiano,“ prohlásil, když ji sundával z klády.

„Ne tolik, kolik si myslíš,“ odsekla a v očích se jí vesele zablýsklo. „Nejsem Mary Christiana. Při křtu mi dali jméno Mary Ellen, po babičce z tátovy strany, ale změnili ho, když mi bylo šest.“

„Dobrá, teď jsi na řadě ty, abys mi povídala příběh. Posaď se tady, ale ne moc blízko ke mně.“

Stále s úsměvem se posadila na trávu a opřela se zády o povalený kmen. Připadala si jako ta nejpřitažlivější žena na světě. „Mám vnitřní zrak,“ prohlásila prostě. „Zatím jsem měla jen dvě vidění, ale i jedno stačilo, aby mi změnili jméno. V rodině Montgomeryových je tradicí, že všechny ženy s vnitřním zrakem dostávají jméno Christiana.“

„Takže co se stalo, když ti bylo šest?“

„Byla jsem s rodiči v kostele a moc si už nepamatuju, jak jsem se tam cítila, ale jednu chvíli jsem klidně stála vedle

maminky, a za okamžik už jsem vyběhla do uličky a ječela, že všichni musí hned ven. Matka mi vyprávěla, že celá kongregace byla tak ohromená, že se nikdo ani nepohnul, ale ona znala rodinnou tradici a věděla, že se v každé třetí generaci rodí děvče s vnitřním zrakem. Takže matka vykřikla to jediné slovo, které zaručovalo, že všichni okamžitě vyklidí budovu."

„Hoří," uhodl Ty.

„Přesně. Jenomže když zpanikaření lidé vyběhli ven a jeden z nich dokonce rozbil židlí barevnou výplň okna, zjistili, že vůbec nehoří. Dodnes si pamatuju, jak se ti lidé tvářili, když pomalu postupovali proti mamince a mně. Myslela jsem si, že nás chtějí zabít, a schovávala jsem se v jejích sukních."

Zhluboka se nadechla. „Už k nám skoro došli, když se najednou otevřelo nebe, sjel z něj blesk a uhodil do kostelní věže. Celá zadní polovina budovy se zřítila. Když se prach usadil, lidé se na mě a na maminku dívali, jako bychom byly čarodějnice. Nikdy nezapomenu, jak matka tehdy vypadala. Jeden z těch mužů se zeptal: Jak to Mary Ellen věděla? Maminka ohrnula nos, vzala mě za ruku a prohlásila: ‚Moje dcera se jmenuje Christiana.' A od té doby to tak bylo. Tatínek z toho samozřejmě neměl dvakrát radost, protože mě původně pojmenovali po jeho matce, ale maminka slíbila, že další děti si může pojmenovat, jak bude chtít."

„Jenže žádné další děti nebyly."

„Ne, zůstala jsem sama. Některé větve Montgomeryů mají spousty dětí a jiné jsou téměř neplodné. Zdá se, že v té rodině neexistuje žádný kompromis."

Tynan se opřel lokty o trávu a nohy natáhl směrem k Chris. „Podle toho, co říkáš, to musela být báječná matka. Stýská se ti po ní?"

Chris se odvrátila. „Pořád mi chybí. Byla silná a něžná, citlivá a inteligentní, moudrá a… Byla všechno, co si člověk může přát."

„Řekl bych, že jsi jí hodně podobná, podle toho, co jsem viděl."

Chris se ušklíbla. „Za tuhle lichotku se můžeš otočit a položit mi hlavu do klína."

„To je opravdu čest," prohlásil a udělal, co mu nabídla. „Je to příjemné," podotkl, když mu Chris začala odhrnovat vlasy z čela. „Jsi úplně jiná než ženy, které jsem dosud poznal."

„Dobře. Tynane, co budeš dělat teď, když jsi volný?“

„Ještě nejsem. Musím tě odvést zpátky k otci.“

„To ano, ale co umíš kromě toho, že dokážeš střílet a sedět na koni? Nebo se opít a dostat se do vězení?“

Se zavřenýma očima se usmál. „Nic moc, viď? Tak se podívejme, co ještě dovedu. Ženy se nejspíš nepočítají?“

„To tedy rozhodně ne.“

„Už vím,“ prohlásil a otevřel oči. „Dokážu řídit čtyři bordely najednou.“

Chris se zajíkla. „Mám takový pocit, že to asi nebude…“

„Počkej, já nemyslím děvčata. To nechávám na starosti Zrzce, jenom jí někdy pomáhám holky uklidnit, když dojde ke rvačce. Ale jednou v přestřelce zabili jejího účetního – upozorňuju, že tehdy jsem u toho nebyl – a Zrzka mě požádala, abych prohlédl účetní knihy, protože se banka chystala jeden z domů zavřít a zabavit.“

„A zabavila ho?“

„K čertu, ne. Promiň, neměl bych před tebou klít. Ukázalo se, že ten mizera jí kradl peníze. Našel jsem je schované pod verandou jeho domu. A musel jsem se naučit účetnictví a dát celý ten zmatek do pořádku. Takže kdykoli teď Zrzku vidím, kontroluju jí účetní knihy.“

„To je ale hrozně užitečná schopnost. Otec říká, že velká většina jeho průmyslového impéria není nic jiného než účetnictví. Mohl by ses mu opravdu hodit.“

„Silně pochybuju, že by tvůj otec svěřil svoje účty pistolníkovi.“

„Svěřil mu svou dceru,“ podotkla tiše.

„To je pravda,“ řekl s úsměvem a začal ji jemně hladit po paži. „Chris, myslíš, že to myslel vážně, když mi nařídil, abych se tě nedotýkal? Myslíš, že měl vůbec představu, co po mně žádá?“ Dlaní jí teď přejížděl po krku.

„Možná se doslechl o tvých úspěších u žen a chtěl chránit počestnost své dcery.“

„No, ale kdyby nikdo z nás nikomu neřekl, co se stalo, tak by se to nedověděl.“ Zlehka přitahoval její obličej ke svému.

„Ale můj manžel by to o svatební noci poznal.“

„Jaký manžel?“ Rty se teď téměř dotýkal jejích.

„Ten, kterého si vezmu. Ten muž, se kterým strávím všechny své noci.“

Přitahoval ji blíž, ale Chris se mu vzpírala. „Ovšem ještě celkem nedávno ses nabízela mně.“

„Jenže to jsem si myslela, že nemůžeš, a cítila jsem se v bezpečí. Řekla bych, že bychom se asi měli vrátit k ostatním.“

„Za chvilku,“ zašeptal a přivinul ji těsně k sobě.

Chris pootevřela ústa a opět ji zaskočil pocit, který v ní Tynanův dotek vyvolával. Jako by se jí kosti měnily v gumu. Za okamžik se o něj opřela plnou vahou.

Zkušeně ji nadzvedl a přesunul tak, aby ležela vedle něho, a když přes ni přehodil jednu svou svalnatou nohu, přestala se bránit. Její tělo mu vycházelo vstříc.

Později musela hodně přemýšlet o tom, co by se asi stalo, kdyby nezaslechl kousek od nich hlasy. Okamžitě ji pustil, Chris však zůstala ležet se zavřenýma očima, příliš omámená, než aby se hýbala.

„Vracejí se,“ pošeptal jí Ty a zvedl ji ze země. „Obleč se.“ Opřel si ji o rameno, jako by byla hadrová panenka, a začal jí zapínat knoflíčky na zádech.

„Co by se stalo, kdybych si vzala šaty, které se zapínají vepředu?“ zamumlala chraptivě.

„Neber si je. Měj ohled na můj zdravý rozum a na své panenství a nepokoušej mě víc, než to děláš teď. Tak, postav se rovně a přestaň se tvářit tak blaženě. Už jsou tady.“

„Dobře, Tynane,“ přikývla a dovolila mu, aby jí pomohl vstát.

DESÁTÁ KAPITOLA

Chris a Ty byli strženi davem vracející se mládeže. Lidé se začínali nudit; měli chuť se dát znovu do jídla a zahrát si nějaké hry. Ženy vzaly Chris mezi sebe, aby se jí mohly po libosti vyptávat na některé z článků, které napsala. Tynan zůstal s muži a chlapci, kteří stále prosili, aby jim vyprávěl o přestřelkách, do nichž se dostal.

Chris se ženami vycházela dobře. Věřily jí natolik, že byly kvůli ní ochotné přijmout člověka, o němž byly přesvědčeny, že je spatný. Jedna z nich se Chris odvážně zeptala, jak vypadá nevěstinec zevnitř, a všechny se výborně bavily při jejím líčení červených tapet, naleštěných mosazných lampiček a dívek, které vypadaly, jako když se nesmírně otravují. Uprostřed největšího smíchu však náhle zaslechly výstřel.

Chris navzdory všemu doufala, že se mýlí, v duchu si však byla jistá, že to musí mít něco společného s Tynanem. Popadla sukně do hrsti a rozběhla se k místu, odkud výstřel zazněl. Ženy ji následovaly. V hloučku mužů tam na zemi ležel Rory Sayers, v ruce držel derringer a z ramene mu prýštila krev. Nad ním stál Ty. Chris se na něj nevěřícně zahleděla.

„Obávám se, že tě budu muset odvést na stanici," říkal mu právě mladý muž, který, jak si Chris všimla už dříve, nosil odznak šerifova zástupce. „Tohle bude muset vyřešit šerif."

Chris se stále dívala Tynanovi do očí a až po dlouhé chvíli se odvrátila. Ve tvářích všech žen kolem jasně stálo: „No, copak jsme vám to neříkaly?"

Chris zvedla sukni, aby ji nevláčela po zemi, a vydala se zpátky ke stolům.

„Chris," zavolal na ni Tynan tiše, ona se však ani neohlédla.

U stolu začala balit nedojedené jídlo a snažila se zůstat klidná, zatímco ostatní ukládali zraněného Roryho do vozu a vydali se s ním zpět do města. Vzhledem k tomu, že Rory

celou cestu ječel, že se ho všichni snaží zabít, a neustále vykřikoval, že Tynana zastřelí, Chris usoudila, že své zranění patrně přežije.

O pár minut později kolem ní prošel Ty. Na okamžik se vedle ní zastavil, Chris se však neotočila a ještě horlivěji se pustila do balení.

Ženy jí přišly pomoci. Pracovaly mlčky a občas se na ni dívaly zpod sklopených víček. Po několika minutách to už Chris nemohla vydržet. Odložila jídlo, zamířila na cestu a vydala se pěšky zpět do města. Nemyslela na Zrzčinu kolesku, kterou nechala za sebou, nemyslela vůbec na nic.

Piknik se konal několik mil od města a Chris šla celou cestu pěšky. Vytrvale odmítala nabídky lidí, kteří vedle ní zastavovali a nabízeli jí svezení.

V hotelu se na ni všichni dívali tak, že raději vyběhla po schodech do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře. Styděla se za sebe tolik, až měla chuť vlézt do postele, přikrýt si hlavu dekou a už nikdy nevylézt. Během posledních dvou dnů se pyšně procházela po tomhle městě, jako by všem říkala do očí, že jsou blázni; že vůbec neznají muže, který mezi nimi žil většinu svého života. Využila náklonnosti, kterou si mezi nimi získala jako Nola Dallasová, aby jim dala najevo, že za těch několik dní, jež s tím mužem strávila, o něm zjistila mnohem víc než oni za tolik let.

Pomalu se začala svlékat; odložila šaty, které jí půjčila Zrzka.

Jak bylo ode mě domýšlivé myslet si, že to můžu vědět lépe než oni, říkala si v duchu. A jak naivní byla představa, že změním člověka, který si zvolil život plný zločinů a násilí. Otec měl pravdu, když mě seznamoval s muži z našeho prostředí, s muži, kterým jsem rozuměla, s muži, kteří na církevním pikniku neřeší spory pistolí.

Zabalila si pár osobních věcí, znovu si natáhla svůj jezdecký oblek a dvoje půjčené šaty odnesla dolů recepčnímu. Jeho pohled teď byl jiný. Už se na ni nedíval se zájmem, jako na mladou ženu, která pracovala pro noviny ve velkoměstě. Teď byla jen jednou z těch, které se nechaly oklamat ničemným pistolníkem.

Všichni v hale se na ni pozorně dívali a čekali, až zase odejde nahoru, aby si mohli povykládat o tom, co se na pikniku stalo. Chris se však nedívala na nikoho.

„Slečno," ozval se za ní nějaký mladík, „mám pro vás vzkaz."

Chris se sklopenýma očima lístek převzala, zmuchlala ho v dlani a opět vyšla po schodech do patra. Posadila se na postel a nějakou dobu přemýšlela. Cítila, že Tynanovi dluží jednu poslední návštěvu – rozloučí se, sdělí mu, že se vrací k otci a že dohlédne na to, aby dostal své propouštěcí papíry.

Napsala Asherovi krátkou zprávu, v níž mu sdělila, že má v plánu vyrazit zítra brzy ráno.

Napřímila se v ramenou, sešla opět do haly, nechala vzkaz pro Ashera u recepčního a vyšla ven. Jakmile zamířila k věznici, shromáždil se za ní početný průvod zvědavců. Někteří z nich se pohrdavě ušklíbali. Výraz v jejich tvářích Chris snadno pochopila. Takže ta velkoměstská slečinka myslela, že nám může vykládat rozumy o někom, koho my už dávno dobře známe.

V jednu chvíli jí zastoupil cestu nějaký muž a donutil ji vzhlédnout. Obdařila ho svým nejledovějším pohledem, takže raději ustoupil stranou. Odplivl si však k jejím nohám velký kus žvýkacího tabáku a jen taktak minul lem její sukně.

Když lidé obdivují někoho, o kom si myslí, že je lepší než oni, bývají nemilosrdní, jakmile se jejich idol zřítí na zem.

„Mohu vidět vašeho vězně?" zeptala se šerifova zástupce, který seděl za stolem.

„Ale jistě, slečno Dallasová," řekl ochotně a sundal z háčku na zdi svazek klíčů. „Moc mě mrzí, co se tam odehrálo. Šerif by se měl zítra vrátit a celá věc se pak rychle vyjasní. Máte tu návštěvu," zavolal na Tynana a zavedl Chris do cely.

Tynan se rychle otočil a pozorně, zkoumavě se na ni zadíval. Zdálo se, že není s výsledkem prohlídky vůbec spokojený, protože se okamžitě opět obrátil zády.

„Dostala jsem tvůj vzkaz," řekla se sklopenýma očima.

„Viděl jsem, co jsem vidět chtěl, takže můžeš zase jít"

Chlad v jeho hlase ji přinutil vzhlédnout – a ještě více roznítil její hněv. „Chceš mi namluvit, že jsi v tom zase nevinně? Jako s Chanryho gangem? Že bys snad před Rorym bránil děti? Proč ses teda dneska dostal do přestřelky?"

„Běž pryč, Chris," řekl tiše. „Nechci se s tebou hádat."

„Snad proto, že s sebou nemám pistoli? Ach ano, znám zákon Západu. Nikdy nemířit zbraní na neozbrojeného muže – nebo ženu. Jak jsi mi to mohl udělat? Tihle lidé mi *věřili.*

Požádala jsem je, aby ti dali druhou šanci, možnost začít znovu. A oni to *udělali*. Tys jim za to předvedl, jaký doopravdy jsi. A já byla moc pitomá na to, abych to zjistila dřív."

Stál k ní pořád zády, jednou rukou se opíral o kamennou zeď a zíral ven z okna cely.

„A dívej se na mě, když s tebou mluvím. Když už nemáš žádné svědomí, mohl bys aspoň předstírat základní slušnost."

Pomalu se k ní otočil a v tu chvíli to byl člověk, kterého Chris nikdy v životě neviděla. Čišel z něj takový chlad, jako by byl odtud v duchu na míle daleko.

„Nikdy jsem ti o sobě nelhal. Vždycky jsem ti říkal, že nejsem muž pro tebe. Ale tys nikdy neposlouchala nic z toho, co jsem ti říkal. Měla jsi tolik práce s tím, abys celému světu předváděla, že dokážeš napravit zarytého kriminálníka, že tě ani nenapadlo přemýšlet o tom, jaký doopravdy jsem."

„Myslím, že jsem to dneska zjistila." Zamířila ke dveřím cely. „Už tě nebudu obtěžovat. Přišla jsem ti jen říct, že já a možná také pan Prescott zítra brzy ráno odjíždíme. Rozhodně však zařídím, aby ti otec vydal tvé propouštěcí papíry. Pane zástupce," zavolala.

Tynan bleskově přeběhl celu a zahradil dveře. „Beze mě neodjedeš. Přísahal jsem tvému otci, že tě přivedu, a slib dodržím."

„Samozřejmě, muži ze Západu vždycky drží slovo. Mohou sice denně střílet po lidech a trávit většinu života ve vězení, ale *vždycky árii* slovo. Pane zástupce, návštěva skončila."

Tynan otevřené dveře zase zabouchl a sotva dospělého šerifova zástupce tím nesmírně vyděsil. „Nemůžete odjet zítra ráno. Nemůžeš jet přes celou zemi jen s tím člověkem – vždyť on nemá ani ponětí o sebeobraně."

„Souhlasím s tím, že pan Prescott skutečně neumí střílet nevinné lidi na církevních piknicích."

„Nestrefil po Sayersovi," vložil se do hovoru šerifův zástupce. „Sayers ho napadl zezadu."

„Věděla jsem, že jsi v tom nevinně. Muži jako ty se nenechají chytit, když provádějí něco nezákonného. Pane zástupce, otevřete mi prosím ty dveře."

Tynan je stále držel zavřené. „Chris, nemůžeš odjet, dokud se odtud nedostanu. Potřebuješ…"

„Pane Tynane, kdybych stále čekala, až se dostanete z jednoho vězení po druhém, nikdy bych nedorazila domů. Říkám vám to jasně. Zítra ráno odjedu domů ke svému otci. Získáte své propouštěcí papíry a se mnou se nebudete muset obtěžovat.“ Popadla kliku, prudce otevřela a vyklouzla ven. „Až se přes věznice na celém Teritoriu Washington skrze různá falešná obvinění dostanete k mému otci, možná pro vás bude mít i těch deset tisíc dolarů, které jste se tak tvrdě snažil získat. Sbohem, pane, doufám, že už vás nikdy v životě neuvidím.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Asher ji vyvedl z města druhý den ráno ještě před rozedněním. Vyhýbavě odpovídala na jeho četné otázky ohledně včerejšího dne a sdělila mu, že její zasnoubení s Tynanem byla jen fraška, určená k tomu, aby ho uchránila před Roryho jedovatostmi. Zdálo se, že její zjevná lítost nad vlastním chováním Ashe uspokojila.

Když míjeli městskou věznici, Chris u okna zahlédla Tynanovu temnou siluetu. Držela hlavu vzhůru a jeho pohled neopětovala. V době, kdy se dostane z vězení, už ona bude dávno za horami.

Ani Chris, ani Asher cestou příliš nemluvili. Jeli rychle, ne sice tak, jako by prchali, ale jízdu zrovna nevychutnávali. V poledne zastavili, nechali odpočinout koně a snědli tvrdé sušenky, které si vzali s sebou.

Když na úzké cestě zaslechli dusot kopyt, Chris se málem zastavilo srdce. Nebyl to však Tynan ani nikdo, kdo by o ně projevoval zájem. Prohnali se kolem nich tři mohutní muži na vychrtlých herkách, hlavy měli sklopené a obličeje skryté pod krempami klobouků.

„Jsem moc rád, že tihle lidi nehledají nás," podotkl Asher, když je míjeli.

Ash nebyl zrovna hovorný a Chris si s lítostí vzpomněla, jak na něj byla chvílemi hrubá. Když jí pomáhal nasednout, využívala každé příležitosti, aby se na něj usmála. Teď, když byl Tynan pryč a Chris už nebyla zaslepená světlem, které z něj vyzařovalo, dokázala se na Ashera dívat novýma očima. Tenhle člověk aspoň nevypadal, že by při sebemenší urážce vytahoval pistoli.

Slunce už téměř zapadlo, když dojeli k převrácenému vozu, a možná by si ho ani nevšimli, kdyby Chris nepostřehla rozrytou půdu na cestě. Byly v ní hluboké stopy po kolech, které vedly stranou do podrostu.

„Počkejte chvíli," zavolala na Ashera, sklouzla z koně a rozběhla se do křoví. Ušla sotva pár stop, když zahlédla bytelný starý vůz ležící na boku. Pod ním bylo vidět něco, co vypadalo jako ženská ruka.

Vyběhla zpět na cestu a zavolala na Ashera, aby jí přišel na pomoc. „Támhle dole," ukázala. „Musíme ten vůz zvednout a dostat ji ven."

Zaváhal jen na okamžik a pak se za ní rozběhl.

Když vůz obešli z druhé strany, viděli pouze část paže té ženy. Hlava a zbytek těla byly pod vozem.

„Dokážete to zvednout?" Chris ukázala na rozbitý kus vozu. „Já ji zkusím vytáhnout ven."

Asher musel vynaložit veškeré své síly, aby se dostal pod vůz. Podepřel ho zády a začal se pomalu napřimovat.

„Teď," zavolal, když se trosky vozu pohnuly.

Chris neztrácela ani vteřinu a vytáhla ženu ven.

Asher poklekl vedle ní, a protože se už dost setmělo, rozškrtl zápalku. V jejím světle si ženu prohlíželi. Zdálo se, že je celá pokrytá krví. „Střelili ji nejmíň třikrát," řekl tiše Asher.

„Ale ještě dýchá." Chris si položila ženinu zkrvavenou ruku do klína. „Přivedeme vám doktora," zašeptala, když se žena začala probírat.

„Můj manžel," zasípala zraněná. „Kde je můj manžel?"

Chris vzhlédla k Asherovi, ten však už prohledával okolí. Chris postřehla, že se na jednom místě zarazil, pak se obrátil a zavrtěl hlavou.

„Váš manžel je v pořádku. Teď spí."

„Můžete nám říct, kdo vám to udělal?" zeptal se Asher, když se vrátil.

Ženě dělalo mluvení potíže a z ran se jí neustále řinula krev. „Tři muži," zašeptala nakonec. „Chtěli nás zabít, protože víme o Lionelovi. Chtěli jsme zachránit Lionela."

Náhle se žena zadívala na Chris očima podlitýma krví stejně červenou, jako byla ta, která se jí řinula z ran. „Pomozte mu. Pomozte Lionelovi. Slibte mi to."

„Ano, samozřejmě že to udělám. Jakmile vám bude lépe, pojedeme obě…" Zarazila se, protože ženě náhle klesla hlava na stranu. Zemřela.

Asher se posadil do dřepu. „Musíme sem přivést šerifa. Necháme tu ta těla a já přivedu šerifa zpět. Chris!" zavolal

netrpělivě, protože Chris mezitím začala prohlížet zavazadla, která vypadla z vozu. „Co to proboha děláte?“

„Hledám něco, co by nám prozradilo, kdo je Lionel.“

Popadl ji za ramena a otočil k sobě. „Myslím, že problémy té ženy se nás netýkají. Jedeme domů a nebudeme se zdržovat kvůli nikomu a ničemu. Ten Lionel se o sebe bude muset postarat sám. Teď pojedeme do města.“

„Nemůžeme je tu takhle nechat,“ řekla Chris.

Zdálo se, že Asher má chuť něco namítat, ale zarazil se, došel pro tělo manžela a vynesl je na cestu.

Chris zamířila k mrtvé ženě, uhladila jí vlasy a složila jí ruce na prsou. I ve tmě se dalo rozeznat, jak byla ta žena mladičká, vlasy potřísněné krví měly barvu pšenice. Byla příliš mladá na smrt, zejména na smrt tak krutou a násilnou.

Chris se rozhlédla po zavazadlech rozházených kolem. Malá plátěná taška s ženským oblečením, košíček na šití, jeden kufr plný mužských oděvů. Zavazadla se rozletěla na všechny strany, když se vůz překotil a sklouzl ze svahu dolů. Chris si povšimla, že nedaleko se v trávě cosi leskne. Když přišla blíž, zjistila, že je to v kůži vázaná knížka s mosaznou svorkou.

Chris spěšně prohledala mužovo zavazadlo, našla balíček zápalek, jednu rozžehla a rychle prolistovala knihu. Jak doufala, byl to deník té ženy, a než se k ní Asher vrátil, stihla přečíst slova: „Musíme mu pomoci“ a „Lionelův život je možná ohrožen. Je to jen dítě a kromě nás nikoho nemá.“

Když za sebou zaslechla Asherovy kroky, rychle deník zaklapla a zastrčila ho do kapsy svého jezdeckého obleku.

Vůz i zavazadla nechali tam, kde je našli, aby je mohl prozkoumat šerif, nasedli na koně a vyrazili na jih.

Zastavili na noc v zájezdním hostinci. Chris poslouchala jen na půl ucha Asherovy stížnosti a omluvy za nevalnou kvalitu jídla a okolní špínu. Nad večeří, kterou tvořily připálené fazole, dokázala myslet jen na ten deník.

Když se konečně zavřela sama ve svém pokoji, usadila se na posteli a dala se do čtení. Deník začínal v době před třemi lety, kdy se jistá Diana Hamiltonová provdala za muže, kterého považovala za nejmoudřejšího a nejlepšího člověka na světě, Whitmana Eskridge. Trvalo však jen několik měsíců, než zjistila, že si ji vzal pouze pro peníze. Během půl roku rozházel celé její věno a chtěl víc.

Chris se dočetla, jak se ten muž vetřel do podniku Dianina otce, a teprve když starý pan Hamilton spáchal sebevraždu, Diana zjistila, že její manžel kradl ve firmě peníze.

Podnik zkrachoval, ale Diana stála při následném skandálu a prodeji veškerého jejich majetku věrně vedle svého muže. Když řekl, že půjdou bydlet k jejím bohatým příbuzným v Teritoriu Washington, Diana váhavě souhlasila. Napsala svému bratranci Owenu Hamiltonovi, muži, kterého v životě neviděla. Poprosila ho o laskavost a velkorysost – a o střechu nad hlavou.

Pak několik dní Diana do deníku nepsala. V dalším záznamu však uvedla, že podle Whitmanova zjištění Owen krade Lionelovy peníze. To Chris nejprve zmátlo, o pár stránek dál však našla vysvětlení. Podle toho, co četla, skutečným vlastníkem majetku Hamiltonových ve Washingtonu byl Lionel. Bylo mu teprve asi jedenáct let a jeho dědictví za něj spravoval strýc, ten muž, který byl Dianiným bratrancem. A Whitman Eskridge zjevně našel nějaký důkaz o tom, že Owen Hamilton dědictví svého synovce postupně rozkrádá. V deníku naneštěstí nestálo, o jaký důkaz jde.

Teprve hluboko v noci dočetla a usnula s deníkem na klíně. Zdál se jí sen, v němž vystupovala jako Diana Eskridgeová.

„Chris, probuďte se," zavolal Asher a zlehka s ní zatřásl. „Bušil jsem na dveře, ale nikdo neodpovídal. To jste celou noc četla tu knihu?"

Chris se zívnutím přikývla na souhlas.

„No, doufám aspoň, že to stálo za to, ať už je to cokoli. Právě jsem přijel a chtěl jsem vám jen oznámit, že šerif ta těla převzal. Jdu teď spát. Uvidíme se u večeře."

Chris byla unavená, ale spala neklidně. Stále přemýšlela o tom, co si přečetla, a zjevovalo se jí to ve zmatených snech. Bylo strašně nespravedlivé, že ta hezká mladá žena prožila tak nešťastný a krátký život. A co bude s tím chlapcem, jehož dědictví se pokoušela zachránit? Lionel teď přece nemá žádné příbuzné kromě svého nepoctivého strýce.

Do večera už přesvědčila sama sebe, že by s tím měla něco udělat. Přece nedopustí, aby smrt té mladé ženy byla zbytečná, aby její trápení a bolest neznamenaly nic.

Večer se Ashera podrobně vyptávala na to, jak ta mrtvá žena vypadala.

„Chris, jak můžete být tak morbidní?“

„Myslíte, že měla asi stejnou postavu jako já? Nebyla mi trochu podobná?“

Když viděl, jak je vytrvalá, prohlásil: „Proč mi radši rovnou neřeknete, co máte v plánu?“

Chris se málem zalkla, jak se mu snažila vysvětlit všechno najednou. Když se uklidnila, začala znovu. Nejprve mu pověděla o deníku a o nešťastném manželství Diany Eskridgeové. „Nikdy neměla ani trochu štěstí. A chystala se udělat něco velmi správného. Chtěla zachránit malého chlapce, protože jeho dědictví rozkrádá nepoctivý strýc. Jenže mezitím ji zabili.“

Asher se podíval do svého talíře. „Nenapadlo vás ale náhodou, že ty muže, kteří ji zabili, mohl poslat právě tenhle nepoctivý strýc?“

„Samozřejmě že napadlo. Ale když umírala, požádala mě, abych ochránila Lionela.“

„A jak si myslíte, že to provedete? To chcete k tomu strýci napochodovat a říct: ‚Promiňte, můžu se vás zeptat, jestli okrádáte svého synovce? Pokud ano, mohl byste se laskavě nechat zavřít na zbytek života do vězení?‘ Prosím vás, Chris! Tohle je absurdní.“

Chris se zhluboka nadechla. „Říkala jsem si, že když ten člověk svou sestřenku nikdy v životě neviděl, mohla bych se za ni vydávat.“

Asher na ni zůstal zírat s otevřenou pusou. „Ale jestli ji dal zabít on, nemyslíte, že bude trochu podezíravý, když mu najednou vstoupíte do dveří?“

„Těžko mi může říct do očí, že si myslel, že jsem mrtvá, ne?“

„Ne *vy*, Chris, ale Diana Eskridgeová. Tohle vám nemůže projít. Existuje spousta věcí, které o ní nevíte. Jak jsou ti dva vůbec spříznění? Možná měla ta Diana mateřské znamínko, které je rodinným poznávacím znamením. Tisíce maličkostí prostě nemůžete ani tušit. Proč se s tím člověkem nikdy předtím nesetkala? Ne, tohle nemůžete udělat.“

Chris sklopila oči do talíře a pokusila se ovládnout, cítila však, jak ji v očích pálí slzy.

„Co se děje, Chris?“ zeptal se Asher a natáhl se po její ruce.

„Tynan,“ vzlykla Chris. Slyšela, jak se Asher prudce nadechl, a uvědomila si, že to bylo poprvé, co přiznala, že se

mezi ní a jejich průvodcem skutečně něco odehrálo. Ale teď jí na žádných tajemstvích nezáleželo. Dokázala myslet jen na Tynana.

Asher ji stále držel za ruku. „Jestli chcete navštívit bratrance Diany Eskridgeové, co její manžel? Owen Hamilton bude nepochybně očekávat oba manžele. Nemůžete mu přece tvrdit, že jste ho cestou na Západ někde ztratila."

„Na to jsem nepomyslela," řekla Chris a utřela si oči hřbetem ruky. „Možná bych mohla předstírat, že jsem vdova. Že umřel cestou na neštovice, nebo ho pokousal vzteklý pes, nebo ho na pláních zabili indiáni…"

„A co kdybyste se objevila s ním?" přerušil ji Asher. „Co kdybyste přece jen přijela s manželem?"

„Myslíte, že bych Tynana přesvědčila, aby se vydával za mého manžela? Po tom všem, co mi o manželství říkal? Pravděpodobně by na Owena vytáhl pistoli hned první den. Nepochybně…"

„Nemůžete na chvíli přestat myslet na toho člověka?" zeptal se Asher podrážděně. „Měl jsem na mysli sebe."

„Vy jako můj manžel?" opakovala Chris ohromeně.

Asher se na ni otráveně podíval. „Tak chcete Lionelovi pomoci, nebo ne?"

„To ano… Kromě toho, pane Prescotte, vy to nemůžete udělat. Nepochybně máte jiné naléhavé plány a poslední věc, kterou byste si přál, je riskovat život pro někoho, koho ani neznáte. Ne, budu to muset provést sama. Řeknu, že mého manžela zabilo stádo divokých koní, když jsme se zastavili pro vodu. Nebo že spadl do řeky, uhodil se do hlavy o kámen a utopil se. Musím si pro pana Whitmana Eskridge vymyslet nějakou ošklivou smrt. Zaslouží si to, za to, jak se choval k Dianě."

„Chris, pokud mě nevezmete s sebou, pojedu rovnou k vašemu otci a řeknu mu, do čeho jste se pustila tentokrát."

„To byste neudělal," zalapala Chris po dechu.

„Chcete se vsadit?" opáčil s přimhouřenýma očima.

Chris se od něj odtáhla a najednou pochopila, že ten muž to myslí vážně. Několikrát se jí pokusil naznačit, že se mu líbí, ale až teď vycítila, že se jí upřímně snaží pomoci.

Asher se na ni usmál. „Samozřejmě si budu před odjezdem muset přečíst ten deník, abych věděl, za jakého mizeru se mám vydávat." Zašklebil se na ni. „Ale myslíte, že zvládnete

roli poslušné ženušky, která souhlasí se svým manželem ve všem, co dělá?“

Chris sevřela rty. „Dokážu zahrát všechno, co bude zapotřebí. Jak by se ale Owen Hamilton mohl dovědět, co je Diana zač?“

„Pokud je to takový člověk, za jakého ho považujete, pokud je opravdu schopen připravit dítě o dědictví a nechat zabít své příbuzné, nepochybně si dal Dianu a Whitmana pečlivě prověřit. Jistě ví o sebevraždě Dianina otce a slyšel o tom, jak jsem,“ zamrkal na ni, „okrádal rodinnou firmu.“

„Vy chcete riskovat život kvůli něčemu, co se vás vůbec netýká?“ Stále nedokázala uvěřit, že by ji Asher v jejích plánech podpořil. To ji má opravdu tak rád? Nebo mu jde o peníze jejího otce?

„Kdybyste tolikrát neriskovala život jako Nola Dallasová, v našich zákonech by nedošlo k tolika prospěšným změnám. Chris, bylo by mi ctí být vaším manželem, ať už naoko, nebo doopravdy.“

„Ach,“ zamrkala Chris zmateně.

„Můžeme tedy začít dělat plány?“ pokračoval Asher. „Myslím, že dneska a možná ještě zítra bychom měli zůstat tady, přečíst si ten deník nahlas a zjistit o Dianě Eskridgeové a jejím manželovi všechno, co můžeme. Zítra touhle dobou budu jejím manželem já.“

Když se obrátil a pohlédl na ni, poprvé si všimla, jak má husté řasy a že se na ni dívá způsobem, který ji uvádí do rozpaků. Zatímco jí předkládal svůj plán, neklidně se na židli ošívala.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Dům Owena Hamiltona byl dvoupatrovým sídlem nedaleko mořského břehu na západním pobřeží Washingtonu. Chris s Asherem se na cestu tři dny připravovali – teprve potom nastoupili do kolesky, která mohla být dobrých patnáct roků stará, a zamířili na západ.

Cestou k Hamiltonovu domu příliš nemluvili; oba v duchu přemýšleli o tom, co musejí vědět a dělat, aby z tohoto dobrodružství vyvázli bez úhony. Noc strávili v oddělených pokojích v dalším zájezdním hostinci a časně ráno opět vyrazili na cestu.

Byli už od domu pouze několik mil, když se k ní Asher obrátil. „Tohle je vaše poslední šance, Chris," řekl. „Jestli z toho chcete vycouvat, je nejvyšší čas."

„Nechci, pokud nechcete vy."

Ash se ušklíbl. „Tohle je snem každého muže. Budu trávit dny i noci s krásnou mladou dámou a budu svůj čas využívat užitečným způsobem, místo abych žebral po bankách o půjčky, které mi stejně neposkytnou. Navíc možná pocítím něco z toho uspokojení, jaké člověk zažívá, když pomáhá ostatním. Co víc si můžu přát?" Koutkem oka na ni pohlédl. „Mimochodem, Chris, chystám se toho času využít také k tomu, abych si vás získal. Až odtud budeme odjíždět, přál bych si, abyste do mě byla zamilovaná."

„Já, nebo moje peníze?" zeptala se s povytaženým obočím.

„To vám namluvil ten váš pistolník?"

„Ne," odpověděla po pravdě. „Ale nevyslal vás snad můj otec na tu záchrannou expedici v naději, že se do vás zamiluju? Můj otec si velice přeje, abych se vdala, zůstala doma a měla děti."

Asher se na ni usmál a pleskl otěžemi, aby koně přiměl k rychlejšímu pohybu. „Takhle to začalo, přiznávám. Nejspíš jsem se v životě dostal do bodu, kdy bych se oženil třeba s tříhlavou saní, pokud bych měl šanci získat tak zpátky trochu

sebeúcty. Ale pravdou je, Chris, že jste pro mě začala znamenat mnohem víc. Jste ta nejodvážnější žena, jakou jsem kdy potkal. Jste ta… nejzajímavější žena, jakou jsem kdy potkal. I kdybychom spolu žili devadesát let, myslím, že bych se s vámi nezačal nudit.“

Chris se rozesmála. „A já myslím, že tohle je jeden z nejhezčích komplimentů, jaké mi kdy kdo složil.“

„A teď, když je ten nafoukaný kriminálník mimo hru, myslím, že mám u vás šanci. Nikdy jsem ostatně nechápal, co ženy na tomhle typu mužů vlastně vidí.“

Když Chris neodpovídala, pokrčil rameny. Že by byl Tynan skutečně jenom určitý typ? dumala v duchu. Bylo to opravdu jen tohle, nic jiného? Zdál se jí tak zvláštní, tak jedinečný. Možná ji prostě zaslepil jeho neuvěřitelně přitažlivý vzhled. Když se na cestě za nimi ozval dusot koňských kopyt, málem se jí zastavilo srdce, byl to však pouze nějaký kovboj. Vydechla a pohodlně se na sedadle opřela – tak pohodlně, jak to neodpérovaný vůz umožňoval. „Máte mé svolení se o to pokusit, pane Prescotte,“ řekla. „Zkusit to můžete.“

O dvě hodiny později dorazili k domu Hamiltonových.

„Teď si pamatujte, že jste Diana Eskridgeová, povolná, mírná ženuška, nikoli pověstná dračice Nola Dallasová. Pokud překročíte hranice, budu možná nucen vás napomenout.“

Chris k němu s rozšířenýma očima vzhlédla a chystala se něco namítnout, ale v tu chvíli jim už jakási obtloustlá žena v zástěře otevírala hlavní dveře, takže Chris hlavu zase sklopila. Vybrala si oblečení, o němž se domnívala, že by se k Dianě hodilo – jednoduché kartounové šaty nevýrazných barev a bez nejmenší stopy stylu. Byly to šaty ženy, která dovoluje svému manželovi, aby jí dělal ze života peklo.

„Vy musíte být Eskridgeovi,“ zvolala ta baculatá žena se širokým obličejem. „Vyhlížíme vás už celé dny. Začínali jsme si dělat starosti. Vyložte jenom ta zavazadla, prosím, a já seženu pana Owena.“ Zamířila chodbou přímo ke schodům. „Mimochodem, moje jméno je Unity,“ dodala ještě přes rameno.

Chris popošla do vnitřku domu. Ocitla se v hale; po pravé straně byl hudební salonek a po levé salon. O kus dále vedly dveře do jídelny. Chris vzhlédla, když po schodech dolů sešel nějaký muž. Byl vysoký, měl široká ramena, nad plnými rty

se rýsoval malý knírek. Ani v nejmenším nepřipomínal odporného padoucha. Usmíval se tak vlídně, až měla Chris na okamžik chuť odhalit mu svou pravou totožnost.

„Vy musíte být Diana," řekl hlubokým, příjemným hlasem, který v lidech nepochybně vyvolával pocit pohody. „Takže se konečně setkáváme."

Nabídla mu ruku. „Ano, konečně," zamumlala. „Dovolte mi, abych vám představila svého manžela Whitmana. Nevím, jak vám mám poděkovat, že jste nás pozval do svého krásného domu."

Věnoval jim oběma upřímný úsměv. „To je maličkost. Budu vděčný za trochu společnosti a Unity jen uvítá nějaké strávníky navíc. Vy jste ale určitě unavení. Dovolte mi, abych vám ukázal váš pokoj. Jíst budeme asi za hodinu a do té doby mě prosím omluvte, musím vyřídit celou horu papírů. Dost nečekaně se mi ohlásil jeden kupec z Východu, má přijet pozítří a musím se na něj připravit. Udělejte si tu pohodlí. Vzadu je zahrada, tam by se vám mohlo líbit. Tak, tady je to." V prvním patře otevřel dveře do velkého, prostorného pokoje s dvojitou sloupkovou postelí, šatníkem a malou arkýřovou pohovkou v rohu. Chris se ulevilo, když u jedné stěny uviděla stát gauč. Ash sledoval její pohled a mrkl na ni tak, že celá zrudla.

„To je víc než dostatečné," prohlásil Asher. „Mockrát vám děkujeme."

„Když budete něco potřebovat, stačí zavolat. Nepotrpíme si tady na formality. Unity bývá obvykle dole v kuchyni a já jsem většinou k zastižení nahoře. Mám tam kulečníkový stůl a dobře zásobený bar. Jedna z mých drobných životních radostí. Uvidíme se tedy o půl jedné v jídelně." Zavřel za sebou dveře a byl pryč.

Asher se posadil na postel a trochu se na ní zahoupal, aby vyzkoušel pérování. „Nechtěl bych, aby ta postel vrzala. Rozvrzaná lůžka už zničila víc manželství než…"

„Neřekl ani slovo o Lionelovi," podotkla Chris a přerušila tak Asherovo vtipkování. „Myslíte, že je tady? Snad mu ještě nic neudělal, co říkáte?"

„Že by ho pohřbil v záhoně s růžemi? Owen nevypadá jako člověk, který by dokázal někomu ublížit. Nikdy předtím jsem se nesetkal s nikým, kdo by tak nadšeně vítal ve svém domě

zchudlé příbuzné. Co kdybychom si před obědem trochu zdřímli?“

„Upřímně doufám, že nemáte v úmyslu pokračovat v hovoru o… důvěrnostech manželských dvojic. Myslím, že se půjdu podívat do té zahrady, o které Owen mluvil. Jedenáctiletý chlapec by si tam třeba mohl hrát.“

Chris zamířila po schodech dolů do kuchyně. Unity tam nezastihla, ale vůně připravovaného jídla byla nádherná. Chris měla pocit, že se naposledy dobře najedla snad před sto lety.

Zahrada byla okouzlující, plná azalek, divokých rostlin z hor a nejrůznějších šlechtěných květin. Někdo se o ni zjevně s velkou láskou staral a Chris tušila, že ten někdo je Owen Hamilton. Pod velkou douglaskou, místním druhem borovice, stála elegantní kamenná lavička. Chris se na ni posadila, opřela se o kmen mohutného jehličnanu a zavřela oči. Už dlouho nepocítila takový stesk po domově. Její matka mívala podobnou zahradu, ale když zemřela, otec ji nechal zpustnout. Pokaždé, když teď přijela domů, se téměř rozplakala při pohledu na moře plevelu. „Měla bys zůstat doma a starat se o zahradu sama,“ opakoval jí otec neustále.

„Tady nesmíte sedět. Tohle je *moje* lavička.“

Chris otevřela oči a uviděla před sebou chlapce. Vypadal trochu jako Owen, až na to, že Owenovu tvář prosvětloval úsměv, zatímco chlapcova byla zachmuřená.

„Ty musíš být Lionel,“ řekla s úsměvem. „Já jsem…“

„Já vím, kdo jste. Vy jste ti chudí příbuzní, kteří přišli žít z mých peněz. Teď vstaňte a běžte pryč.“

Chris zůstala sedět a jenom na něj zírala.

Lionelova tvářička začínala rudnout zlostí. „Řekl jsem, abyste vstala. To je *moje* lavička. To je *moje* zahrada. To je *můj* dům. Mám zavolat strýčka, aby vás poslal pryč?“

„Proč ne, možná že bys to měl udělat,“ řekla a přemýšlela, jak by asi Owen reagoval, kdyby byl odvolán od své práce, aby pomohl protivnému malému klukovi vyhodit hosta z lavičky.

Lionel už nebyl ve tváři rudý vzteky, dalo se však poznat, že hněv se skrývá těsně pod povrchem. „Musíte mě poslouchat!“

„A proč?“

„Protože všechno tady patří mně a vy jste tu z mojí milosti.“

Chris se na něj usmála a stěží potlačila smích. „Zdá se mi, že právě v tuhle chvíli ti ta lavička nepatří. Taky se mi zdá, že toho máš sice hodně, ale nemáš ani trochu slušného vychování. Co kdybychom začali znovu? Já jsem tvoje sestřenice, Diana Eskridgeová.“

Lionel od ní o krok ustoupil, pak se v mžiku sehnul, popadl ze záhonu hrst bláta a hodil ho na předek jejích čistých šatů. Než Chris stačila promluvit, utekl pryč.

Chris vstala, podívala se na své zašpiněné šaty a zamířila zpátky k domu.

Unity právě vytahovala z pece čerstvě upečený chléb a s úsměvem k ní vzhlédla. „Vidím, že jste se seznámila s Lionelem. Posaďte se, drahoušku, hned to dáme do pořádku. Ten kluk nás všechny přivede do hrobu.“

„Obávám se, že to není moje věc, ale vychovává to dítě vůbec někdo?“ Vzala si mokrý hadřík, který jí Unity podávala.

„Všichni, div jim neupadnou ruce. Až vám bude tolik co mně, pochopíte, že děti se jedno od druhého liší jako den a noc. Na některé platí varovný pohled nebo slovo, na jiné musíte vzít březovou metličku – a pak je tu Lionel. Na něj nezabírá prostě nic. Věřte mi, jeho strýc už vyzkoušel všechno.“

„A co to zkusit s laskavostí?“ navrhla Chris, zatímco si otírala ze šatů bláto. „Chci říct, je to přece sirotek.“

„Jste tady teprve chvilku, ale brzy to pochopíte. Pan Owen je nejlaskavější člověk na světě. Láme mu srdce, když na toho chlapce musí vzít rákosku. Celé roky to nebyl ochotný udělat. Pořád opakoval, že chce, aby se tu chlapec cítil jako doma, já ale Lionela znám od doby, kdy se narodil.“

Chris nevěděla přesně, kolik z rodinných poměrů by měla Diana znát, ale musela trochu riskovat. „Vy jste žila s Lionelem dřív než jeho strýc?“

„Pořád zapomínám, že o nás vlastně nic nevíte.“

„Když mi podáte támhletu mísu hrášku, oloupu vám ho,“ nabídla se Chris.

„No, neměly bychom z toho dělat pravidlo. Patříte do rodiny, ale dneska vás pomáhat nechám. Takže kde jsme to byly? Ach, ano. Pracovala jsem pro bratra a švagrovou pana

Owena, byla jsem tady tu noc, kdy se paní Lauře narodil malý Lionel. To byla šťastná noc. Ale o několik měsíců později oba zahynuli při tom požáru. Lionelovi tehdy bylo sotva půl roku. Samozřejmě zdědil veškerý majetek a pan Owen byl pověřený jeho správou, dokud Lionelovi nebude jednadvacet let. Pan Owen dělá, co může, ale ten kluk…“ Nedopověděla a zbytek nechala na Chrisině představivosti.

Chris už z kuchařky nedostala nic zajímavého. Po zbytek hovoru Unity pěla ódy na úžasného pana Owena a libovala si, jaké má štěstí, že pro něj může pracovat. Chris si v duchu říkala, že takhle oddaná služebná je snem každého hospodáře.

K obědu přišel Lionel pozdě a tvářil se uraženě. Owen ho pozdravil a představil mu Dianu i Whitmana, Lionel jim však věnoval jen znechucený pohled a začal se šťourat v jídle na talíři. Chris se dvakrát střetla s jeho obzvlášť nenávistným pohledem. Pokaždé se na něj přátelsky usmála.

„Panebože, to je spratek,“ prohlásil Ash, když osaměli ve svém pokoji. „Vzal na něj někdy někdo rákosku? A proč má vlastně dovoleno jíst s dospělými?“

„Pravděpodobně proto, že mu to tady patří,“ podotkla Chris, zatímco věšela do skříně svou chudičkou garderobu. Ještě před obědem se dohodli, že si budou tykat i v soukromí, aby se před Owenem nepodřekli.

Asher přejel dlaní po hraně šatníku. „Nikdy jsem si nemyslel, že se zamiluju do kusu nábytku. Vzpomínáš na naše první setkání? Říkal jsem Tynanovi, že bychom se neměli schovávat do skříně v dámské ložnici, ale on tvrdil, že se k tobě musíme dostat potichu, abys nestačila vyvolat poplach. Mysleli jsme, že budeš spát, ale postel byla prázdná, a když jsme slyšeli, jak se vracíš, rychle jsme skočili do šatníku.“

„Nechci o něm mluvit.“

„O kom? Nemáš snad na mysli toho laciného pistolníka? Domníval jsem se, že ses už přes to přenesla. Po tom, co provedl na pikniku, bych myslel, že už ho nikdy nebudeš chtít vidět.“

„Taky nechci. Nemůžeme mluvit o něčem jiném? Jako například o tom, jak máme zjistit, co se v tomhle domě děje? A proč je to dítě tak nešťastné?“

„Je to rozmazlený spratek, to je ten důvod, a kdybys měla vlastní děti, věděla bys to.“

„A ty snad máš děti? Tolik, že jsi v takových věcech přímo odborník?“

„Vím dost na to, abych poznal rozmazlené děcko, když ho vidím. Dostane všechno a chce ještě víc. Chris, nebudeme se hádat. Měli bychom využít toho, že jsme spolu.“ Vztáhl k ní paže a téměř ji objal, ale Chris včas o krok ustoupila.

„Jdu se projít do zahrady. Uvidíme se později. Zkus zjistit, jestli nemůžeš Owenovi s něčím pomoct a při té příležitosti něco objevit. Jsme tady kvůli záhadě, která za tím vším vězí, a já mám v plánu přijít tomu na kloub.“

Když Chris vyšla z pokoje, vydechla úlevou. Předtím ji vůbec nenapadlo, jaké to bude, žít s nějakým mužem, spát s ním noc co noc v jednom pokoji. Teď si však už dokázala představit, co z toho může vzejít za problémy.

Dole našla Owena a Unity, oba se tvářili zmateně. „Já se o to postarám,“ říkala právě Unity. „Vy se vraťte ke své práci, kam patříte.“

Chris se kousla do jazyka, aby se nezeptala, co Lionel provedl tentokrát. Místo toho se zdvořile otázala, co se stalo a jestli jim nemůže být něco platná.

„Jde jen o jednu z těch domácích komplikací, kterým se člověk prostě nevyhne,“ vysvětlil Owen. „Jenže dneska musím dokončit svou práci, než přijede ten kupec, a nemám čas…“

„Můžu vám nějak pomoci?“ nabídla se Chris. „Léta jsem vedla domácnost svému otci.“

„Nemůžeme po vás chtít…,“ začal Owen, a pak se zarazil. „Diano, byl bych vám nesmírně vděčný, kdybyste nám mohla pomoci. Unity má plné ruce práce v kuchyni a nemá čas. Právě před pěti minutami nám totiž zahradník oznámil, že musí odjet do San Franciska k nemocné sestře a jako náhradu za sebe nabídl svého bratrance. Bohužel toho člověka vůbec neznám a trvalo by mi celé dny, než bych mu vysvětlil, jak chci, aby zahrada vypadala.“

„Nechte to na mně,“ řekla Chris. „O všechno se postarám. Kde jsou ti zahradníci? Potřebuji mluvit s tím starým i s tím novým. Ten starý mi řekne, jak se to tu dělá, a pak to vysvětlím tomu novému – a požádám ho o doporučení.“

Owen se na ni díval s hlavou nakloněnou ke straně a Chris si uvědomila, že možná udělala chybu. Diana Eskridgeová měla přece být tichá a poslušná myška, ne někdo, kdo je

schopný převzít v jednom dni starost o cizí dům. Ale na druhou stranu, muži si organizace domácnosti nikdy příliš necení. Žena může řídit celou armádu služebnictva, a její manžel si přesto bude myslet, že nemá dost rozumu, aby jí mohl svěřit dvacetidolarovku.

„Diano, byl bych vám moc vděčný, kdybyste mi s tím pomohla. Domácí problémy nikdy pořádně nezvládám."

Chris se na něj skromně usmála. „Udělám, co bude v mých silách."

„AI na mě čeká v zahradě i se svým bratrancem. Nechám to všechno ve vašich rukou."

Chris byla ráda, že bude mít něco na práci, a s úsměvem zamířila do zahrady. Možná se jí tak naskytne i lepší příležitost něco vyzkoumat. Owen bude pravděpodobně mnohem sdílnější, když mu bude pomáhat, než kdyby tu jen tak nečinně posedávala.

Jakmile však obešla roh budovy, ocitla se tváří tvář jedinému člověku, kterého vůbec nechtěla vidět. „Ach bože!" vyjekla. „Zmiz odtud!" Otočila se na podpatku a vyrazila zpět k domu.

Tynan ji chytil za rameno. „Takhle vítáš nového zahradníka? Jdeš Hamiltonovi povědět, že mě nemůžeš najmout?"

Zastavila se a probodla ho pohledem. „Řekla jsem ti, že už tě nikdy v životě nechci vidět."

„A já ti řekl, že tě mám na starosti, dokud se nedostaneš k otci. Nenechám tě na pokoji, dokud tě k němu neodvedu."

„Měl jsi mě taky přivést zamilovanou do Ashera. Tohle zvládnu sama. Jsem tady s Ashem a mám v plánu se do něj zamilovat."

„Dobře. Výborně. To rád slyším. Přeju vám oběma hodně štěstí, ale budu se ti držet nablízku, dokud tě osobně nepředám tvému otci."

„To si možná myslíš, ale já teď půjdu rovnou k Owenovi a povím mu, že jsi jako zahradník naprosto nevyhovující. Řeknu mu, že jsi nedůvěryhodný, protože by ses mohl třeba pokoušet likvidovat plevel pistolí."

„To udělej," doporučil jí a vykročil vedle ní. „Stejně jsem nikdy nechtěl být zahradník. Jen řeknu Hamiltonovi, kdo doopravdy jsi, a můžeme se vrátit k tvému otci a už se nikdy nesejít. Já budu mít svoje propouštěcí papíry a ty svou svatbu

s vynikajícím panem Prescottem, takže možná dostanu i ty peníze za dohazovačské služby. To mi vyhovuje.“

Zastavila se. „Chci tu zůstat a zjistit, co se děje s Lionelem. Slíbila jsem to umírající ženě.“

„Aha, chápu, tvůj slib úplně cizímu člověku je svatý, ale můj slib tvému otci neznamená nic, co?“

„Ne, překrucuješ moje slova. Ty na tom máš vlastní zájem, zatímco já ne.“

„Další vylepšení reputace Noly Dallasové příběhem, který čtenářům zlomí srdce, není vlastní zájem?“

„Nech mě na pokoji,“ odsekla, ale už se nepokoušela vrátit do domu. „Jsem tady naprosto v bezpečí a nechystám se dostat do žádných potíží. Napíšu otci dopis, že jsi splnil své závazky a aby ti dal tvé papíry a peníze. Ty peníze klidně vyplatím sama, z dědictví po matce. Takže půjdeš teď pryč?“

„To tě mám nechat tady, aby ses o sebe postarala sama? Jestli Hamilton dělá něco nezákonného, myslíš, že se zastaví před násilím, když mu bude hrozit odhalení? Někdo tě musí chránit před tebou samotnou.“

„Asher mě bude chránit.“

Tynanovi se z hrdla vydral zvuk, který téměř připomínal smích. „A kdo se postará o něj? Můžeš si vybrat: buďto tu zůstanu jako zahradník a budu na tebe dávat pozor, nebo oba okamžitě odjedeme.“

Chris schovala zaťaté pěsti v záhybech své sukně. „Jak jsi vůbec zjistil, kde jsem?“

Naklonil se k ní blíž. „Uštval jsem tři koně a zničil dvě sedla. Madam, posledních pár dní jsem nedělal nic jiného, než že jsem vás hledal. Nakonec mě na stopu přivedl šerif.“

„Co ten může vědět?“ namítla Chris zlostně.

„Víc, než si myslíš. Už o Owenu Hamiltonovi slyšel. Ten člověk dělá velké obchody, rukama mu prochází spousta peněz. Není to žádný prosťáček, aby sis ho omotala kolem prstu jako Prescotta.“

„Já si neomotala…“ Zarazila se, protože mezi stromy jim právě přicházela vstříc neuvěřitelně krásná tmavovlasá žena. Měla černé oči, dokonalou postavu a elegantní chůzi, z níž vyzařovala smyslnost. „Kdo je to?“

„Moje tělesná stráž. Říkal jsem si, že když si ty můžeš vymyslet novou totožnost, proč ne já? Pilař souhlasila, že v průběhu tohodle nesmyslu bude vystupovat jako moje

manželka. Říkal jsem si, že když ty budeš žít se statečným panem Prescottem a já s Pilar, nestane se už nic podobného tomu, co se dělo v deštném pralese. Nechce se mi zpátky do vězení.“

„Manželka,“ zašeptala Chris. „Manželka?“

Tynan se na ni podíval přimhouřenýma očima. „Jo, zahradník je ženatý. Pilar bude pomáhat v domě a já budu tady venku. Když na tebe budeme dávat pozor oba, měli bychom to zvládnout.“

„Kde budete bydlet?“

„V zahradním domku, samozřejmě. Podívej, Chris, jestli chceš v téhle šarádě pokračovat, dokud nedáš dohromady svůj příběh, měli bychom asi začít. Neměla bys mi vysvětlit, co mám dělat?“

„Velice ráda vám vysvětlím, co máte dělat,“ odpověděla s křečovitým úsměvem, odvrátila se od něj a vydala se zpět do domu.

„Nechcete se seznámit s Pilar, paní Eskridgeová?“ zavolal za ní s potlačovaným smíchem v hlase.

Chris se neohlédla.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

„Diano!“ řekl Asher ostře. „Tvůj bratranec s tebou mluví.“ Chris vzhlédla od talíře a podívala se na Owena Hamiltona skelnýma očima; na okamžik si nedokázala vybavit, co je to za člověka.

„Vidíte, co s ní musím snášet,“ povzdechl si Asher. „Občas dokáže být skutečně nesnesitelná.“

„Ehm, no…,“ podotkl Owen rozpačitě. „Jak vycházíte s novým zahradníkem, Diano?“

Unity postavila na stůl velkou mísu s karotkou. „Muž, který vypadá jako on, bude vycházet skvěle s jakoukoli ženou. Nevím, jestli chci vůbec ještě někdy vidět starého šeredného Ala.“

Owen se na svou hospodyni káravě podíval. „Zdá se, že se ve své práci vyzná,“ zamumlala Chris. „Myslím, že asi pracoval na farmě.“

„Já si nemyslím, že to je farmář,“ ozval se Lionel. „Já myslím, že je to lupič. Myslím, že vylupuje banky a zabíjí lidi.“

„Jsou i horší věci na světě,“ prohlásila Unity a vyšla z místnosti.

Asher se na Chris pozorně díval, ta však zatvrzele upírala pohled do talíře. O půl hodiny později, když se všichni zvedali od stolu, ji popadl za paži. „Pojď se mnou na chvíli ven. Chci si s tebou promluvit.“

Asher ji téměř vyvlekl do zahrady, dost daleko, aby je nebylo slyšet z domu. „Takže, kdo je ten lupič-farmář? Je to ten, kdo si myslím, že to je?“

„Ano,“ odpověděla, „ale neměla jsem nejmenší tušení, že sem přijede. Tvrdí, že je za mě odpovědný, dokud se nevrátím zpátky k otci.“

„Takže ho máme zase na krku. Chris, doufám, že tentokrát ze sebe kvůli němu zase neuděláš blázna. Myslím, že k něžné, povolné Dianě by se příliš nehodilo, kdyby běhala za zahradníkem."

Byla ráda, že večerní šero skrylo její zrudlé tváře. „Ne, nebudu ze sebe dělat blázna. Kromě toho s sebou přivedl ženu. Nechce se mnou mít nic společného a já s ním taky ne. Tak co, pomohlo to utišit tvoji žárlivost? Můžeme jít dovnitř? Jsem strašně unavená."

Asher se podíval kamsi za její hlavu a pak ji k sobě náhle prudce přitáhl a přitiskl svá ústa na její. Chris usoudila, že by to měl být zřejmě polibek, ale nevyvolalo to v ní žádné emoce. Oči měla otevřené a Ash se upřeně díval někam za ni. Začala se od něj odtahovat, když vtom za sebou zaslechla pískání a okamžitě pochopila, kdo to je. Přitiskla se k Asherovi ještě úžeji a snažila se vložit do polibku trochu vášně. Zdálo se, že to Ashera potěšilo, protože zavřel oči a silně ji objal, ale Chris vnímala pouze Tynanovu přítomnost.

„Ach, novomanželé," podotkl Tynan, když kolem nich procházel. „Je krásné vidět opravdu zamilovaný párek."

Chris Ashera rychle odstrčila, zvedla bradu a zamířila k domu bez jediného pohledu na Tynana.

Když za ní Ash přišel do pokoje, natahovala právě prostěradlo na úzký gauč. „Já toho chlapa nenávidím! Naprosto, úplně, dokonale, strašlivě nenávidím. Přeju si, aby šel znovu do vězení a zůstal tam navždycky. Byla bych ráda, kdyby shnil na nějakém Bohem zapomenutém místě."

„Nevypadalo to, jako bys ho nenáviděla," podotkl Asher ledově. „Spíš to vypadalo, že se mě snažíš využít, abys v něm vyvolala žárlivost."

„Žárlivost! Říkal, že mě nemůže vidět s jinými muži, ale ve skutečnosti mu to je úplně jedno. Záleží mu jen na tom, aby dostal ty peníze."

„Možná trpěl žárlivostí těsně po tom, co se dostal z vězení, a předtím, než navštívil… takové místo, jaké vede Zrzka."

Chris se rozšířily oči. „A předtím, než začal žít s tou svůdnou Pilar." Uhodila pěstí do polštáře. „Skutečně toho člověka upřímně nenávidím. Lituju, že jsem ho kdy poznala. Přeju si, abych ho už nikdy v životě neviděla. Přeju si…"

Asher ji chytil za ramena a obrátil tváří k sobě. „Chris, protestuješ příliš hlasitě. Znám způsob, jak ti ho vyhnat z

hlavy.“ Začal se k ní pomalu sklánět. „Jsi jím posedlá, protože nemáš nic, co by ho nahradilo.“ Zlehka se dotkl rty jejího krku. „Zůstaň dnes v noci se mnou. Dokážu, abys na něj zapomněla. Zapomeneš na všechno, zůstaneme jen my dva. Budou z nás doopravdy manželé, a až odtud odejdeme, můžeme se vrátit k tvému otci a nechat se legálně oddat.“

Chris se pokoušela vychutnávat jeho něžné polibky. Byl to hezký muž, příjemně voněl, nemohla na něm najít sebemenší chybičku – jenomže to mezi nimi prostě nejiskřilo. Klidně by dokázala usnout, zatímco ji líbal. A opravdu se musela snažit, aby potlačila zívnutí.

„Prosím, Ashi, nechci nic uspěchat. Já… Nejsem si sama sebou dost jistá. Právě jsem zažila s jedním mužem něco strašného a nevím, jestli bych teď hned dokázala důvěřovat jinému. Prosím, pochop mě.“

Odtáhl se od ní s ublíženým pohledem, který v ní probudil pocit viny. Strašně nerada lhala z jakéhokoli důvodu, a hlavně strašně nerada lhala Asherovi, který se k ní choval tak pěkně.

O krok ustoupil. „Dobrá, ale stejně se nevzdám.“

„To doufám,“ řekla s úsměvem. V pokoji nebyl žádný paraván, takže otevřela dveře od skříně a svlékla se za nimi. Celou dobu však cítila, že Asher leží na posteli a pozoruje ji. Byla z toho nervózní a taky trochu vyděšená – neměla však nejmenší chuť vlézt do postele za ním. Začala si představovat, jaké by to bylo, kdyby na té posteli ležel Tynan, bez košile, ruce složené pod hlavou, a čekal na ni. I pouhá představa ji dokázala rozehřát.

Než vyšla zpoza dveří šatníku, několikrát se zhluboka nadechla. Ash měl na sobě dlouhou noční košili a díval se na ni jako kočka na myš. Chris mu potichu popřála dobrou noc, zhasla lampu a vklouzla na malý gauč. Byl tvrdý a nepohodlný, ale pořád to bylo lepší než ta druhá možnost.

Druhý den ráno ji Ash probudil polibkem. Zlehka ji líbal na tváře a na krk. Na okamžik se tomu poddala, než si uvědomila, kde je a s kým. „Prokristapána!“ vyjekla a odstrčila ho. „Opravdu, pane Prescotte, musíte se trochu ovládat. Nemohu připustit, abyste se na mě vrhal, kdykoli se vám zamane.“

„Řekl jsem ti přece, že se budu snažit, aby ses do mě zamilovala.“

„A ty myslíš, že to dokážeš takhle? Když mě budeš při každé příležitosti obtěžovat?“

Asher vstal. Přes noční košili si přehodil župan a vlasy měl ještě rozcuchané od spánku. „Přesně tak tomu říkal ten tvůj pistolník: obtěžování.“ Odvrátil se. „No, dneska nebudeš muset snášet mou přítomnost, protože mě tvůj bratránek požádal, abych mu zajel do města pro nějaké zásoby. Je to dvacet mil. Víš, Chris, začínám mít pocit, že se nás ten člověk bude snažit využít, jak jen to půjde.“

„A co je na tom špatného?“ zeptala se a natáhla si župan ještě pod pokrývkou. „Požádali jsme ho přece, aby nás živil. Pomáhat mu v práci je to nejmenší, co můžeme udělat.“

„Ty budeš pomáhat v zahradě s tím svým psancem a já zmizím ze scény. To by ti mělo vyhovovat dokonale.“

„Není to můj psanec. A já ho nežádala, aby sem přišel, a k práci na zahradě jsem se nabídla dřív, než jsem zjistila, že tím novým zahradníkem má být on. Nemůžeš mě z toho obviňovat. A mohli bychom prosím vést obyčejný, normální rozhovor? Jednu minutu mě žádáš, abych se za tebe provdala, a za okamžik mě obviňuješ ze vztahu k jinému muži.“

Na to Asher neodpověděl a začal se oblékat – za dveřmi šatníku. Chris nevěděla, jestli se stydí, nebo to dělá s ohledem na její cudnost. V duchu si vynadala, že bezdůvodně hledá mouchy na všem, co chudák Asher udělá. Ten odešel z pokoje, jakmile skončil s oblékáním.

Dole u snídaně začala poznávat druhou stránku Owenovy povahy. Dosud byl ztělesněná srdečnost, ale nyní dával Chris i Asherovi rozkazy s panovačností generála.

„Chci znovu osadit severní akr,“ vysvětloval Chris. „A celé ty dvě stovky cibulek, které jsem objednal, chci mít do večera zasazené. A Whitmane, vám dám seznam toho, co potřebuju ve městě. Jeďte s vozem rovnou k dřevařské pile. Můžete to stihnout za den, když se nebudete nikde zbytečně zdržovat. Lioneli, dojez ta vajíčka. Unity, už jste té nové služebné ukázala, co má dělat? Chci nechat umýt stropy v horních pokojích.“

Nikdo z ostatních u stolu příliš nemluvil. Později Asher doprovodil Chris ven. „Nemusíš to dělat. Uvědom si, kdo jsi a že se můžeme kdykoli vrátit domů. Nechci, abys pracovala na poli jako nějaká nádenice.“

„Je to od tebe velice laskavé, ale práce mi vůbec nevadí.“

Náhle od ní Asher o krok ustoupil. „Diano, ani ty nejsi tak pitomá, abys nezvládla trochu práce. Takže teď mazej do zahrady a chovej se pro změnu tak, jako bys byla opravdová žena.“

Když se Chris ohlédla, uviděla, že se k nim blíží Owen s Tynanem. Oba se tvářili, jako by neslyšeli, co jí Asher řekl, ale dobře věděla, že slyšeli všechno, přesně tak, jak to měl Asher v úmyslu.

Owen prohodil s Tynanem pár slov, která nezaslechla, a pak se na Ashera pochvalně podíval. „Pojďte se mnou,“ nařídil mu, a když s Asherem odešli, Chris osaměla s Tynanem.

„Těžko jsem mohl doufat, že nabídneš pomoc s praním prádla, co?“ řekl Ty. „Nebo u koní? Ne, musela to být zahrada.“

Otočila se na podpatku a probodla ho pohledem. „Kdybych věděla, že budeš mít zahradu na starost ty, radši bych šla skládat uhlí. Můžeme teď začít a přestat ztrácet čas? Mám na práci důležitější věci než trávit život poslouchání tvých urážek.“

„Zdá se mi, že muž, o kterém tvrdíš, že je tvůj manžel, tě právě urážel hůř, než bych kdy dokázal já.“

„To je součást hry. Diana Eskridgeová byla typem ženy, která svému manželovi dovolila, aby ji terorizoval, takže se to s Ashem snažíme předvádět.“

„Měla bys na tom teda trochu zapracovat, protože rozhodně nevypadáš jako někdo, kdo se dá snadno zastrašit. Pokaždé, když s tebou promluví tímhle tónem, vypadáš, jako by ses ho chystala praštit. Na, vezmi si tohle,“ dodal a podal jí krabici s cibulkami. „Umíš sázet?“

„Člověk by řekl, že na takovou práci bude potřeba víc zahradníků. Zahrada mého otce není ani zpola tak velká, a starají se o ni čtyři muži.“

„No jo, jenže on jim musí platit, žijí na jeho ranči a živí je. Hamiltonovi stačí, když dá svým vděčným chudým příbuzným najíst a poskytne jim střechu nad hlavou.“

„Ale vypadá jako velice milý člověk.“

„Lidé nejsou takoví, jak vypadají,“ odpověděl Ty chladně.

„To má být narážka na někoho, koho znám?“ zeptala se a postavila krabici s cibulkami na zem.

„Ne, pokud to nevztáhneš na sebe. Myslel jsem si, že jsem potkal spořádanou dívku, která je jiná, ale nebyla. Byla prostě stejná jako všechny ostatní. Vzrušuje vás pověst člověka, který se živí se zbraní v ruce, a využijete ho, jak se vám zachce, ale nakonec, když jde do tuhého, se postavíte proti němu. Už nikdy žádná slušná děvčata. Ty a Prescott jste jako stvoření jeden pro druhého."

„Já jsem se proti tobě nepostavila. Ty jsi mě zradil. Věřila jsem ti, a ty jsi na tom pikniku postřelil člověka. Víš vůbec, jak jsem se cítila, když se všichni ti lidé obrátili proti mně? Dívali se na mě, jako bych byla kus hadru. Jeden člověk si na ulici přede mnou odplivl."

Tynan se na ni chvíli mlčky díval. „Jo, ten pocit znám. Znal jsem ho celý život. Počkej, až ti někdo plivne do tváře a pak na tebe vytáhne pistoli."

„Tohle udělal Rory Sayers?" zašeptala Chris.

„Zkroutil jsem mu ruku, aby na mě nemohl vystřelit, a ta pistole spustila."

„Ale proč tedy šerifův zástupce odvedl do vězení tebe, když to byla Roryho chyba?"

Podíval se na ni přimhouřenýma očima. „Ze stejného důvodu, proč jsi mě odsoudila ty, i když jsi neznala žádná fakta. Kvůli mojí pověsti. Protože nepatřím ke slušným lidem, jako jsou oni – jako jsi ty."

Chris vytáhla z bedničky s nářadím u Tynanových nohou sázecí lopatku a zaryla ji do měkké hlíny, aby mohla zasadit první cibulku. „Mám pocit, že jsem udělala chybu."

„Ne, neudělala," opáčil a poklekl vedle ní. „Mělas pravdu. Lidé jako ty a já nepatří k sobě. Zasloužíš si někoho, jako je Prescott, ne tuláka beze jména, jako jsem já."

„Bojím se, že po tom, co jsem zradila přítele, si nezasloužím nikoho," zašeptala spíš pro sebe. „Tynane, myslíš, že bys mi někdy mohl odpustit, že jsem ti nedůvěřovala?"

Krátce na ni pohlédl. „Ne," odpověděl prostě. „Chvíli mi sice trvá, než si z něčeho vezmu poučení, ale nakonec se to podaří. Od nynějška se budu od žen, jako jsi ty, držet radši ještě dál."

Odešel od ní a nechal ji na jednom konci zoraného pole sázet samotnou. Vyšlo slunce a začalo ji pálit do obličeje. Vysychající půda ji svědila na rukou, ale Chris si toho

nevšímala, protože byla pohroužená v myšlenkách. Přemýšlela o událostech uplynulých několika týdnů. Od chvíle, kdy Tynan vystoupil z jejího šatníku a sevřel ji nahou v náručí, prošla obrovskou změnou. Z rozumné mladé ženy, která se zajímala pouze o témata svých reportáží, se stala amazonka beze studu pronásledující muže. V deštném pralese se na něj doslova vrhala; Zrzce, ženě, která jí důvěřovala, přísahala, že ho nezradí – a při první příležitosti přesně to udělala. Chovala se jako rozmazlené děcko, v jednu chvíli ho nenáviděla, a za okamžik ho zase milovala.

Na chvíli se posadila na paty, otřela si pot z čela a zadívala se na Tynana, který na druhém konci pole vysekával kosou trávu. Košili měl promáčenou potem a pod tenkou látkou se rýsovaly svaly. Zdálo se, že v uplynulých týdnech přibral trochu na váze. Proti své vůli si vybavila čerstvé rány po biči na jeho zádech.

Přemýšlela o tom, jak se k ní občané městečka obrátili zády, když se snažila pomoci člověku, o jehož vině byli všichni předem přesvědčeni. Jak se asi lidi všude chovali k muži, který byl neustále obviňován ze zločinů! Vždyť mu ti ‚slušní' lidé vlastně znemožnili, aby začal žít jinak.

S energií obnovenou hněvem se vrátila k sázení. Ona se přece chovala stejně jako oni. Jednou, kdysi dávno, dělala reportáž o ženách, které pracovaly za strašlivých podmínek v robotárně, a projevovala jim velký soucit. Jedna z nich jí však řekla: „Vy si ale můžete dovolit soucit, protože jste nikdy nemusela být tam, kde jsme my." Tehdy to na ni neudělalo příliš velký dojem, ale teď začínala chápat, co měla ta žena na mysli. Bylo snadné soudit a prohlašovat, co by člověk v určité situaci dělal, když to nikdy nezažil na vlastní kůži.

Chtěla být Tynanovou přítelkyní, dokonce milenkou v době, kdy musela své city bránit pouze před Asherem – člověkem, který si ji podle vlastních slov chtěl vzít ještě předtím, než se s ní vůbec seznámil. Když však musela čelit pohrdání celého města a riskovat pověst Noly Dallasové, už tak statečná nebyla. Opustila Tynana při prvním náznaku problémů.

Chris měla pocit, že se v životě necítila tak mizerně. Skoro už získala důvěru muže, který nevěřil téměř nikomu, a pak ho zradila. Nebyla o nic lepší než ta dívka, která by radši nechala Tye oběsit, než aby přiznala pravdu.

A teď ho ztratila. Choval se k ní, jako by těch několik dnů, které spolu strávili, nikdy neexistovalo. Křehký začátek byl navždy v troskách.

Postavila se, opřela si ruku o záda, aby ulevila bolesti v kříži, a pak zamířila k pumpě pro vodu. Načerpala ji do džberu, napila se z naběračky, zastínila si oči před sluncem a rozhlédla se po Tynanovi. Pořád sekal trávu v rohu pole; čistil půdu pro další kus zahrady.

Ponořila naběračku do džberu a odnesla ji Tynanovi. „Máš žízeň?“ zeptala se.

Obrátil se k ní, a než se stačil ovládnout, nepatrně se pousmál. Když si od ní bral naběračku, neřekl však nic.

„Musí ti být hrozné horko. Proč si na chvilku neodpočineš?“

„Ne, děkuju. Tohle je hračka proti tomu, co jsem dělal v několika posledních letech.“

„Ve vězení?“

„Tam, kam posílají všechny zlé lidi, jako jsem já. Běž radši pryč, abych ti neublížil.“

Chris o kousek ustoupila a všimla si přitom, že mu z obličeje stéká pot a odkapává na promáčený límec košile. Z náhlého popudu zvedla džber plný ledové vody ze studny a vylila mu ji zezadu na hlavu.

Tynan zalapal překvapením po dechu a pak se k ní rozzuřeně obrátil.

Chris s tichým zachichotáním o trochu ustoupila. „Říkala jsem si, že potřebuješ trochu zchladit.“

„Ne od tebe. Od tebe nepotřebuju nic.“ Zamířil k ní.

Chris si založila ruce za záda, zeširoka se usmála a vydala se mezi stromy, pryč od něj. „Nic jsem tím nemyslela, Ty. Opravdu ne.“

„Nikdy nic ničím nemyslíš, viď? Nic jsi nemyslela ani tehdy v deštném pralese, kde jsi mě málem dohnala k šílenství, co?“

„To jsem udělala?“ opáčila nevinně. „Ale včera večer se mi nezdálo, že by ses příliš znepokojoval, když jsi mě viděl s jiným mužem.“

„S tím slabochem? Dělal bych si starosti, kdybych tě viděl s *mužem.*“ Na rtech mu pohrával úsměv a pustil se za ní hlouběji do stínu stromů.

Chris se opřela zády o kmen stromu a nijak se nesnažila uniknout, když se k ní Ty přiblížil, ale předstírala strach.

Chytil ji v pase a začal si třít zpocený obličej o její tvář. Ráno se neoholil a pichlavé vousy ji škrábaly na kůži. Vyjekla, aby toho nechal, pokoušela se mu vykroutit, ale držel ji pevně. Nakonec se mu přece jen vysmekla a dala se do běhu. Po pár krocích ji však chytil znovu, povalil ji na zem a stále si otíral obličej o její tváře a krk.

Chris vykřikovala radostí a smíchem, Tynan však náhle přestal.

S úsměvem k němu vzhlédla, on se však už zvedal a tvářil se přitom velice vážně. „Vstaň,“ nařídil jí.

Zvedla k němu ruku, aby jí pomohl na nohy, a on to váhavě udělal. Snažila k němu přistoupit blíž, couval však před ní pryč, jako by se jí bál. Nakonec se k němu mlčky obrátila zády, aby jí mohl zapnout knoflíčky.

„Drž se ode mě dál, Chris,“ řekl. „Hraješ si s mým životem a mně se to vůbec nelíbí.“

Obrátila se k němu obličejem, takže jí jeho ruce spočívaly na ramenou. „Udělala jsem chybu, když jsem odjela a opustila tě. Měla jsem na tom pikniku zůstat s tebou. Udělala jsem chybu a přála bych si, abys mi to odpustil.“

Udělal krok zpátky. „Bude lepší, když se nebudeme stýkat. Po pravdě řečeno si myslím, že bychom měli skončit s celou touhle maškarádou. Myslel jsem si, že to půjde, protože jsi podobné věci už dělala, ale nelíbí se mi to. Zítra bych tě chtěl odvézt zpátky k otci. Jakmile tě k němu odvedu, můžeš se sem vrátit, pokud si to budeš přát. Mně to bude jedno, protože tě už nebudu mít na starost, ale tahle situace je prostě neudržitelná. Vrať se do domu, převleč se a sbal si věci. Já tady mezitím dokončím tu práci.“ S těmi slovy se obrátil a zamířil zpět na palčivé slunce ke své práci.

Chris se pomalu vydala zpátky k domu.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Když Chris docházela k domu, viděla, jak Owen nasedá do kolesky a odjíždí. Lionel zachmuřeně sekal tupou sekyrkou do mladého stromku, Unity a svůdná Pilar věšely prádlo a Asher byl pryč na celý den. Chris měla dům jenom pro sebe.

Umyla se, natáhla si čisté šaty a začala přemýšlet o tom, že zítra pojede domů. Ani se jí nechtělo Tynana přesvědčovat, že by měla v domě Hamiltonových zůstat. Možná jí opravdu není nic do toho, co Owen svému synovci provádí – pokud vůbec dělá něco nelegálního.

Zatímco se snažila zapnout nové šaty, uvědomila si, že je v domě sama a má vynikající příležitost podívat se do Owenovy pracovny.

Zamířila z ložnice nahoru po schodech. V patře musela otevřít troje dveře, než konečně pracovnu objevila. Místnost byla plná papírů a v rohu stál velký dubový pořadač. Neměla představu, co vlastně hledá, ale doufala, že tu objeví nějaké vodítko, nebo aspoň zjistí, co Owen vůbec ví o Eskridgeových.

Právě otevřela pořadač a narazila na tlustou složku nadepsanou jménem Diany Eskridgeové, když na schodech zaslechla hlasy – a jeden z nich patřil Owenu Hamiltonovi.

V panice se rozhlédla po únikové cestě. V pracovně bylo pouze jedno okno a bylo otevřené. Ani se nepodívala ven, přehodila nohu přes parapet a rychle z okna vylezla. Dveře pracovny se otevřely právě ve chvíli, kdy odtáhla z dohledu cíp své sukně.

Stála na uzoučké římse nad okapem a pod ní byla dvě patra prázdného prostoru.

Přitiskla se zády ke zdi mansardy, v níž se nacházela Owenova pracovna, a snažila se udržet rovnováhu.

„Tahle cesta byla obzvlášť mizerná," ozval se hlas, který Chris neznala. „Víš určitě, že máš všechny informace? Je to on?"

„Nade vši pochybnost. Až ti povím, co mi dalo práce, než jsem to všechno zjistil, budeš mi věřit. Jmenuje se Samuel Dysan, že?“

Chris se naklonila k oknu. Ve způsobu jejich řeči bylo něco, co ji nutilo rozhovor vyslechnout.

„A co Lionel?“ zeptal se ten neznámý. „Podařilo se ti přinutit toho mrňavýho hajzlíka, aby podepsal ty papíry?“

„Počkej chvíli, zavřu okno. V tomhle domě žije tolik lidí, že nemůžu mít pořád přehled o tom, kde všichni jsou.“

Chris ustoupila stranou chvilku předtím, než se okno pevně zabouchlo a cvakla západka. Teď byla na střeše uvězněna; neexistoval způsob, jak se dostat zpátky.

Muži zůstali uvnitř asi hodinu – nejdelší hodinu jejího života. Doléhaly k ní tlumené hlasy Owena i toho neznámého, ale nedokázala rozeznat slova. Slyšela, jak bouchají zásuvky i jak se otvírají a zavírají dveře, ale nemohla dělat nic jiného, než stát co nejklidněji a snažit se, aby vítr nehnal její sukni před okno.

Když muži konečně odešli z pokoje, pokusila se Chris okno otevřít, bylo však dobře zajištěné.

„Tak, teď jsem v pasti,“ zamumlala. Jak může věrohodně vysvětlit, proč postává na střeše? Jestli Owen okrádá svého synovce, mohlo by být dost nebezpečné, kdyby se dověděl, že má zájem o obsah jeho pracovny.

Zhluboka si povzdechla a otočila se zpátky, jenže jí přitom ujela noha. Zachytila se naštěstí dřív, než se stihla zřítit dolů, ale odřela si celou dlaň. Zamrkala bolestí, chytila se rámu okna a vytáhla se zpět. Když opět zaujala vratkou pozici vedle mansardy, ztěžka oddechovala a kousek dřeva, který měla za zády, svírala vší silou.

Dlouho jenom tak stála, příliš vyděšená, než aby se odvážila pohnout, když pod sebou náhle zaslechla zvuky. Za několik minut se pod ní objevily horní příčky žebříku a kdosi je pevně opřel o okraj střechy. Se zadrženým dechem čekala, až se objeví člověk, který ji přišel zachránit – nebo zlikvidovat.

Jakmile uviděla Tynana, okamžitě se jí ulevilo. „Jak jsi to věděl?“ zeptala se.

Položil si prst na rty, aby jí naznačil, že má být zticha, a pak ji gestem vyzval, aby mu podala ruku. Odvedl ji na střechu

prvního patra a odtud pomohl na žebřík. Sestupoval první a přidržoval ji přitom rukama.

Když se konečně ocitli na pevné zemi, na okamžik se k němu přitiskla. „Měla jsem strašný strach.“

„Budeš mít ještě větší, jestli se Hamilton dozví, že ho špehuješ,“ podotkl a vyprostil se z jejího objetí. „Musíme odtud zmizet, než si nás někdo všimne.“

Chris se otočila právě včas, aby zahlédla, jak se za rohem domu mihl tmavý stín. „Tynane! Někdo tam byl.“

„To je jenom Lionel. Ten mi prozradil, kde jsi. Tak pojď.“

Rozběhla se za ním po cestičce, které si předtím nevšimla, k malému domku skrytému mezi stromy. Když Ty věšel žebřík pod okap, Chris si všimla, že má na zadním dílu košile krev.

„Tynane! Ty krvácíš.“

„Ne, ty krvácíš,“ odpověděl, vzal ji za zápěstí, otočil jí ruku dlaní nahoru a prohlédl odřeninu. „Pojď dovnitř, vyčistím to a ty mi zatím vysvětlíš, cos na té střeše dělala.“

„Poslouchala,“ prohlásila, když ji vedl dovnitř. V domku byla pouze jedna místnost, polovina sloužila jako kuchyně a v druhé půlce stála velká dvojitá postel. „Tady s Pilar žiješ?“ zeptala se tiše.

„Ano,“ odpověděl, přidržel jí ruku nad umyvadlem s vodou a začal ránu čistit.

„Znáš ji už dlouho?“

„Celé roky.“

„A ona tě nikdy nezradila?“

„Aspoň o tom nic nevím. Jsme na stejné lodi. Seď klidně, ať na to vidím.“

„Na stejné lodi?“ Chris se rozšířily oči. „Ona je pistolník?“

„Jasně. Dokáže tasit rychleji než kdokoli jiný.“

„Ach. Ty si ze mě děláš legraci.“

Podíval se na ni, stále ještě skloněný nad zraněnou rukou. „Vylézt z toho okna byla pěkná hloupost. Kdyby tě tam Hamilton objevil…“

„Stálo to za to. Slyšela jsem, jak se Owenův návštěvník vyptává na Lionela. Řekl – promiň, ale je to doslovný citát: „Podařilo se ti přinutit toho mrňavýho hajzlíka, aby podepsal ty papíry? Nepřipadá ti, že se chystají k něčemu nekalému?“

Ty otevřel plechovku na poličce u krbu a vytáhl z ní čisté obvazy. „Ne, připadá mi spíš, že se s Lionelem setkal. To dítě *je* mrňavej hajzlík.“

„Tak proč ti teda pomáhal? Au!“

„Když budeš držet klidně, nebude to bolet. Lionel a já spolu máme dohodu.“

„Myslí si, že vylupuješ banky.“

„Tu a tam. Je to chytré dítě. Posaď se, přinesu ti mléko a nějaké sušenky. Potřebuju se napít.“

„Vyděsila jsem tě? Proč mě Lionel neprozradil a proč šel za tebou? A kdo pekl ty sušenky?“

„Ty sušenky pekla Pilar,“ odpověděl a posadil se naproti ní k hrubě tesanému stolu. „A Lionel je ztělesněná ochota od chvíle, kdy jsem mu kolem krku omotal bič.“

Chris si vzala sušenku, ale položila ji zpět na talíř. Uvědomila si, že se jí třesou ruce, a natáhla se po Tynanově sklenici s whisky. On si na oplátku přitáhl její mléko a pustil se do sušenek.

„Zítra jedeme domů,“ oznámil jí Ty, ale nepohlédl na ni.

„A Lionela necháme osudu, to chceš říct.“

„Není to tvůj problém.“

„Slyšel jsi někdy o Samuelu Dysanovi?“

„Ne, a nesnaž se změnit téma. Zítra odjíždíme.“

„Co když s tím Asher nebude souhlasit? Pak to bude dva proti jednomu.“

„Prescott si tu pro mě za mě může zůstat, ale ty a já zítra odjíždíme k tvému otci.“

„Jenom my dva?“ zeptala se a přejela prsty po sklence.

Vzal jí sklenici z rukou a dopil whisky. „Je na čase, aby ses vrátila do domu. Můžeš říct, že sis poranila ruku o ostrý kámen a nemůžeš už pracovat.“

Chris se však nezvedala k odchodu, místo toho sáhla po sušence. Když byla s ním, nikdy se jí nechtělo odejít. „Co tvoje záda?“

„Díky něžné péči Pilar se hojí docela dobře. Chris, běž pryč.“

Podívala se na něj smutnýma očima. „Udělala jsem chybu, když jsem tě opustila. Měla jsem jet do toho vězení s tebou.“

„Člověk si vždycky říká, že něco měl udělat.“ Vstal. „Vracím se do práce a chci, abys šla do domu a snažila se nedostat do žádných problémů.“

„Možná bych se měla zamknout v ložnici s Asherem.“

„Pokud vydržíš tu nudu,“ odsekl, narazil si na hlavu klobouk a nechal ji v domku samotnou.

Chris váhavě opustila zahradníkův domek a vydala se zpět do velkého domu. Slunce už zakryly mraky a vzduch byl cítit deštěm.

„Bude asi bouřka,“ podotkla Unity, když Chris vstoupila do kuchyně. „Co jste si to udělala s rukou?“

Chris vzhlédla – a střetla se pohledem s krásnýma tmavýma očima Pilar.

„Pořezala jsem se,“ vypravila ze sebe Chris po chvilce. Není divu, že má Ty tuhle ženu rád; je prostě nádherná.

„Nechtěla byste něco studeného k pití?“ nabídla jí Pilar tiše. „Právě jsme udělaly bylinkový čaj a už vychladl.“

„Ne,“ odmítla Chris a přála si, aby se k ní ta žena nechovala tak mile.

„Jste nějaká pobledlá,“ všimla si Unity. „Říkala jsem panu Owenovi, že byste neměla pracovat venku na slunci. Jste moc drobná, abyste vydržela tu námahu.“

Chris sice netušila, jak její malá postava souvisí s odolností vůči sluníčku, ale podobné poznámky slýchala celý život. „Možná bych si přece jen dala něco k pití.“

„Pilar upekla sušenky. Vezměte si.“

„Ne, děkuju, už jsem měla,“ odpověděla Chris roztržitě a pak pohlédla na Pilar. Ta jí věnovala pohled plný porozumění. „Ale teď si říkám, že bych si šla možná na chvilku lehnout. Je mi trochu slabo, asi z té ztráty krve.“

Chris odešla z kuchyně a byla už v půlce schodů, když na ni zavolal Owen.

„Diano, mohla byste sem na chvilku zaskočit? Rád bych vás s někým seznámil.“ Owen na ni gestikuloval ze salonu.

Chris věděla, že to bude ten návštěvník, kterého slyšela předtím, a chtěla vědět, co je to zač, když ho však ode dveří uviděla, strnula úlekem. Nebyl ani ošklivý ani nijak zjevně odpudivý, Chris však instinktivně vycítila, že je to zlý člověk. Byl vysoký, tmavovlasý a jeho obličej byl kdysi zřejmě docela hezký. Teď se však dalo poznat, že mu někdo v průběhu času přerazil nos, a jedno obočí mu přetínala nápadná jizva. Navzdory těmto vadám na kráse stále vypadal dobře – Chris však neměla nejmenší chuť pobývat s ním v jedné místnosti.

„Diano, nestyďte se," pobídl ji Owen. „To je můj starý přítel, pan Beynard Dysan. Nějaký čas tu s námi zůstane."

„Tě… těší mě," vykoktala a natáhla k němu ruku, přestože jí byla odporná samotná představa jeho doteku.

„To já jsem velice poctěn, že vás poznávám. Owen mi řekl o nešťastné smrti vašeho otce. Je mi to moc líto."

O krok ustoupila. „Děkuji," zašeptala. „Pořezala jsem si dopoledne ruku," vysvětlila a zvedla obvázanou dlaň. „Je mi trochu mdlo. Pokud mě omluvíte, ráda bych si chvilku odpočinula." Vyběhla z místnosti dřív, než muži stihli zaprotestovat.

Nahoře za sebou zabouchla dveře a na chvíli se o ně opřela zády. Až dosud si nebyla jistá, že je v tomto domě něco v nepořádku. Když se však setkala s Beynardem Dysanem, pochopila, že ten člověk rozhodně podniká něco nezákonného.

Téměř nadskočila úlekem, když oba muže zaslechla na schodech před svou ložnicí. Směřovali nahoru, k Owenově pracovně. Nepatrně pootevřela dveře.

„Tak za půl hodiny budu připravený na projížďku," slyšela říkat Dysana. „Aspoň si konečně v klidu promluvíme."

Chris zavřela dveře. Chtějí jet někam ven, aby mohli nerušeně hovořit, a jestli chce zjistit, co se děje, má teď jedinou příležitost, protože zítra ji chce Tynan odvézt domů.

Rychle se převlékla do jezdeckého obleku, po špičkách seběhla ze schodů a úzkými dveřmi v hudebním salonku vyšla z domu. Nechtěla, aby ji někdo viděl. Ve stájích zahlédla pouze podkoního, který měl plné ruce práce se sedláním dvou koní. Vklouzla dovnitř, vybrala si štíhlou černou klisnu, osedlala ji a podařilo se jí vyvést zvíře ze stájí, aniž někoho potkala.

Skrýt se v lese bylo jednoduché. Viděla Owena a Dysana nasedat na koně a s jejich sledováním také neměla žádné potíže. Jeli pomalu a hovořili přitom, Owen chvílemi ukazoval na různé věci v krajině.

Jela za nimi asi čtyři míle, přes můstek, který překračoval hluboký potok, a po úzké cestě dál do lesa. Pak zahnuli doprava na lesní cestičku a zmizeli. Chris na křižovatce několik minut počkala a potom se opatrně vydala za nimi. Les byl hustý, takže neviděla příliš daleko před sebe, a srdce se jí rozbušilo strachy. Mohla by na ně narazit každou chvíli.

Naklonila se dopředu a natahovala uši ve snaze něco zaslechnout přes bušení kopyt své klisny. Náhle se zastavila, protože kousek před sebou uslyšela smích. Rychle seskočila, uvázala koně a vydala se podrostem ve směru, odkud k ní smích doléhal.

Po několika krocích se prudce přikrčila. Před ní stáli na malé vyvýšenině Owen a Beynard Dysan.

„Kdy se sejdu se Samem?“ ptal se právě Beynard.

„Už brzy. Nechci ale tady kolem žádné potíže.“

Beynard se na Owena ušklíbl. „Aby sis mohl potíže ušetřit pro svého synovečka? Nikdy jsem nepotkal protivnějšího fracka.“

Owen se usmál. „To opravdu ne, co? Nikoho nebude mrzet, když se mu něco stane. Vidíš ty lesy? Příští rok touhle dobou to bude všechno moje.“

„Jak to chceš udělat?“

„Hodím to na toho zchudlého bratrance. Eskridge okrádal firmu, kde pracoval, dohnal svého tchána k sebevraždě a tu svoji mrňavou manželku mlátí. Mělo by být jednoduché dokázat mu vraždu.“

„A co ta ženská?“

Owen a Beynard si vyměnili pohled. „Ta už svému účelu posloužila. Mohli bychom s tím pohnout? Chci se odtud dostat, než vypukne bouřka.“

K Chrisině úžasu a zděšení se oba muži obrátili směrem k ní a vykročili k jejímu úkrytu. Skoro to vypadalo, jako by věděli, kde je. Samozřejmě to nebylo možné, ale skrčila se ještě víc – a oni se k ní neustále blížili.

Pak se náhle ozvalo zapískání a oba se zastavili – zhruba metr od místa, kde se Chris schovávala.

„Dobrý den!“ ozval se Tynanův hlas a Chris téměř vykřikla úlevou. „Myslím, že ti koně patří vám, pane Hamiltone.“

„Co tady sakra děláte?“ vyštěkl Owen.

Chris povystrčila hlavu natolik, aby na Tynana viděla. Přes rameno měl přehozené dva králíky.

„Unity mě poslala pro králíky.“

Chris si otřela z čela první kapky deště, které jí dopadly na obličej.

„Ale já jsem chtěl, abyste pracoval na zahradě,“ namítl Owen.

Chris si všimla, že Dysan, který se dosud upřeně díval na druhou stranu údolí, na Tynana krátce pohlédl.

„Nemohl jsem riskovat, že se na mě Unity rozzlobí," řekl Tynan vesele a zamrkal, protože mu do očí začal padat déšť. „Ne, děkuju, zůstanu tady a chytím i toho třetího králíka, jak mi bylo nakázáno." Odmlčel se, když údolí pod nimi osvětlil blesk. „Vy byste se ale měli vrátit, pánové, nebo vám zmoknou vaše pěkné šaty," podotkl.

Chris na okamžik zadržela dech, protože všichni tři vypadali, jako by se chystali začít po sobě střílet. Proč? divila se v duchu.

Dysan porušil mlčení jako první. „Půjdeme," řekl a Owen ho mlčky následoval.

Chris se krčila v křoví, snažila se skrýt před deštěm a doufala, že ji Ty nenajde.

Naděje však byla marná. Necelé dvě minuty potom, co muži zmizeli, ji popadl za paži a vytáhl z křoví. „Měl bych si tě ohnout přes koleno. Víš vůbec, žes riskovala život?"

Z jeho klobouku se jí řinula voda do obličeje. „Jak ses dověděl, kde jsem?"

„Pilar tě viděla odcházet a pověděla mi to." Bolestivě jí mačkal paži nad loktem. „Teď pojď se mnou."

„Ale můj kůň je…"

„Ty si myslíš, že ho tam nechali?" Zamířil dolů ze svahu na opačnou stranu, než odkud Chris přišla, a táhl ji za sebou.

Držela hlavu skloněnou, aby se trochu uchránila před prudkým deštěm a klopýtala za ním. „Kam jdeme?"

„Domů! K tvému otci. Už jsi mě připravila o dvacet let života a moc mi jich už nezbývá."

„Ale co Asher? Chystají se zabít Lionela a svést to na Ashera."

„To je jeho problém. A ty jsi můj problém." Zastavil se u osedlaného koně, pomohl jí do sedla a naskočil za ni.

„Můžeme se vrátit tudy?"

„Tudy se můžeme dostat k tvému otci."

„Tynane," řekla, obrátila se v sedle a objala ho kolem pasu. „Nemůžeme tu Ashera nechat. Musíme se vrátit a varovat ho. Prosím." Prosebně k němu vzhlédla.

Chvíli se na ni díval. „Tak dobrá, zatraceně. Varujeme ho, ale potom půjdeš se mnou."

„Dobře, Tynane,“ řekla tiše a za jízdy se ho stále pevně držela. Pohyb jeho svalů pod její tváří jí pomohl zapomenout na proudy deště a křižování blesků.

Jeli tak rychle, jak to kůň se zdvojeným břemenem dokázal. Najednou se však zvíře prudce zarazilo a Ty měl plné ruce práce, aby udržel Chris v sedle a zároveň ovládl poplašeného koně.

„Zatraceně!“ řekl takovým tónem, že se Chris obrátila. Blesk zasáhl most a divoká bystřina se nedala překročit.

„Musíme se vrátit tou druhou cestou,“ řekla Chris a vzhlédla k Tynanovi.

„Na druhé straně žádný most není.“

Pevně svíral otěže, oba byli promáčení deštěm a všude kolem se blýskalo – Tynan se však nehýbal.

„Neměli bychom radši jet?“ zeptala se Chris a otřela si vodu z očí. „Ta bouřka je čím dál tím horší.“

„Nemáme kam jet,“ odpověděl Tynan. „Od hlavní cesty jsme odříznutí a na severu je jenom les.“

„Tynane! Začíná se stmívat. Nemůžeme tu zůstat celou noc. Není tu někde nějaký úkryt? Ta voda klesne, jakmile se bouřka přežene.“

Ty neodpověděl, jen se mlčky díval do hluboké, zpěněné vody.

„Tynane!“ zaječela Chris. „Vrátíme se do lesa. Možná tam najdeme aspoň převis.“

„Kousek odtud je dřevařský srub.“

„Tak proč už nejedeme?“

Kůň nervózně podupával a déšť stále sílil, Tynan se však pořád neměl k pohybu.

„Co máš za problém?“ zakřičela Chris.

„Tebe! Ty jsi můj problém!“ vykřikl v odpověď, pak obrátil koně a vyrazil na sever.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Srub byl původně určen pro zeměměřiče, kteří kdysi v oblasti pracovali, a od té doby ho někdo udržoval – patrně Owen, protože srub stál na jeho nebo vlastně podle Chris na Lionelově pozemku. Byla tam jenom jedna maličká místnost, kromě krbu a hraničky dřeva úplně prázdná, bez jediného kousku nábytku. Krátce po příjezdu Ty ustájil koně v přístřešku za srubem. Chris rozdělala oheň a za chvíli už měli oba králíky stažené, vykuchané a nabodnuté na rožeň. Podél jedné vnější zdi stála obrovská zásoba nasekaného dřeva. Ty sundal sedlo a pokrývky a hodil je do srubu, aby se o ně Chris postarala, zatímco on dohlédne na koně.

Chris vytřepala ze svázaných pokrývek tenkou deku a potěšilo ji, když zjistila, že je relativně suchá. V promáčených šatech se už třásla zimou, zároveň však pochopila, proč se Tynanovi do srubu tak nechtělo. Venku zuřila bouře, uvnitř přívětivě praskal oheň a ona se měla svléct a zahalit pouze jednou volnou přikrývkou. Dokázala si celkem dobře představit, co by se mohlo stát.

Tiše si povzdechla, posadila se na sedlo a přitiskla pokrývku k sobě. Co by řekla matka, kdyby věděla, na co teď myslí její jediné dítě? Byla by zděšená? Líbil by se Judith Montgomeryové Tynan, ten pistolník bez příjmení, který ani neví, co znamená slovo domov?

Chris obrátila králíky nad ohněm a pokusila se uvažovat tak klidně a racionálně, jak jen to bylo možné. Nikdy předtím ji ani nenapadlo, že by se mohla pokusit svést nějakého muže. V tu chvíli jí připadalo téměř ironické, že se celý svůj život snažila odrážet pozornosti mužů. Začalo to už v dětství matčiným varováním, aby si nebrala bonbony od cizích pánů a říkala ne až do svatební noci. Ženám se pořád vtlouká do hlavy, že mají říkat ne, jak má tedy teď říct ano? A co je ještě důležitější, jak má říct ano na žádost, kterou možná nikdy nedostane?

Na okamžik se postavila a zadívala se do ohně. Možná po ní Tynan vůbec netouží, a to je ten pravý důvod, proč dokázal odolávat jejím návrhům. Možná mu stačí krásná Pilar.

Znovu se v mokrých šatech zachvěla a začala se pomalu svlékat. Stále přitom zírala do ohně a snažila se vymyslet, co udělá – a jestli by to měla udělat. Vtom vešel dovnitř Tynan.

Instinktivně zvedla pokrývku, aby zakryla své nahé tělo.

Ty na ni krátce pohlédl, pak se odvrátil, pověsil uzdu na háček u dveří a vylil si vodu z klobouku. „Vypadá to, že to vydrží až do rána. Už jsou ti králíci hotoví?“

Chris si omotala deku kolem těla a šla se ke krbu podívat na maso. „Myslím, že ano, ale nejsem si jistá.“

Vzhlédla a přistihla Tynana, jak se na ni upřeně dívá. Ve stejnou chvíli si uvědomila, že se deka, která ji zahalovala, nahoře i dole rozevírá. Otočila hlavu, aby nezahlédl její úsměv, a znovu se začala věnovat králíkům. Přece jen má na něj nějaký účinek, přinutila ho aspoň, aby na ni pohlédl.

„Podívám se sám,“ řekl Ty a jeho sametový hlas byl v tu chvíli ještě hlubší.

Pohlédla na něj zpod přivřených víček.

„Uhni,“ řekl příkře. „Postav se ke zdi. Ne, tady ne, na druhé straně. A zůstaň tam, než to tady dodělám.“

„Tynane,“ řekla znechuceně, „ty se chováš, jako kdybych měla nějakou strašlivou nakažlivou chorobu. Můžu tě ujistit, že jsem se myla a nemám mor.“

„Hmpf!“ zavrčel a utrhl z rožně kus šťavnatého, horkého masa. Šaty měl úplně promočené a lepily se k jeho pevnému tělu, takže Chris zřetelně viděla každý sval na jeho zádech. Rozeznala dokonce i jizvy po biči. „Ty jsi horší než mor, ženská, ty jsi jed.“

„Bylo to ve vězení tak zlé?“ zeptala se tiše.

„Naneštěstí mi už selhává paměť. Na, vezmi si tohle,“ řekl, když stáhl králíky z rožně. „Ne, počkej, já to tady radši položím a ty si pak pro to přijď.“

„Prokristapána, Ty! Já tě neukousnu. Chováš se, jako bych na tebe mířila nabitou pistolí.“

Přejel ji pohledem od hlavy až k patě. „Radši bych byl, kdyby na mě mířilo dvacet pistolí. Sněz to a pak si tu lehni a pokus se usnout. Ráno musíme vyjet brzy, aby ses dostala domů co nejdřív. Jakmile seženeš Prescotta, vyrážíme. A nechci, aby ses motala kolem Hamiltona.“

Chris se natáhla na tvrdou dřevěnou podlahu, kousala maso a snažila se najít nějakou pohodlnou polohu, což se jí však příliš nedařilo. Pokrývka byla malá a nohy od kolen dolů měla holé. Pokusila se je zastrčit pod sebe, ale to také nešlo. Když si přikryla nohy, vystavila chladu ramena, a když měla zakrytá ramena, studily ji nohy.

„Nemůžeš zůstat chvíli v klidu?“ houkl na ni Tynan.

Překvapeně k němu vzhlédla. Seděl na sedle, hryzal svůj kus králíka a díval se do ohně. „Tynane, já se akorát snažím zaujmout nějakou pohodlnou polohu a neumrznout přitom k smrti.“

„Jít do tohodle srubu byl tvůj nápad, tak toho využij, přestaň si stěžovat a radši spi.“

„Jak mám spát, když mrznu? A proč máš pořád na sobě to mokré oblečení?“ Posadila se. „Podívej se na sebe. Začínáš modrat zimou. Je tady něco, co by se dalo použít jako konvice? Udělám ti nějaké horké pití.“

Nenamáhal se s odpovědí. Dokonce ji vůbec nevzal na vědomí, stále se díval do ohně a bezmyšlenkovitě přežvy koval maso.

Chris se posadila před něj, a když se pořád díval někam za její hlavu, vzala jeho ruce do dlaní. „Co se děje? Připomíná ti snad ten srub něco nepříjemného? Některý z těch zločineckých gangů? Nebo toho tvého přítele, kterého pověsili?“

Ty se na ni podíval, jako by byl přesvědčený, že se naprosto zbláznila.

Ruce měl ledové jako kus kovu zapomenutý ve sněhu. Začala je třít mezi svými dlaněmi a dýchala na ně, aby je zahřála.

„Chris,“ řekl chraptivým hlasem. „Myslím, že tohle už nevydržím. Prosím tě, běž si támhle lehnout a nech mě být.“

„Nikdy se nezahřeješ, když tu budeš sedět v mokrých šatech. Měl by sis je svléknout.“ Podívala se mu do obličeje a věděla, že se jí v očích zrací všechno, co k němu cítí. Přesto se zdálo, že na to Ty odmítá reagovat. Pouze se na ni díval, a jestli se v jeho očích vůbec něco odráželo, byl to smutek.

Právě se chystala něco říct, když náhle zareagoval. Popadl ji do náručí a přitáhl ji k sobě, aby ji mohl políbit na rty. Pokud Tynan šikovně zvládal knoflíčky na šatech, s pokrývkou mu to šlo ještě lépe. Ještě než se jejich rty dotkly,

odletěla deka do kouta. Chris zalapala po dechu, když ucítila na nahém těle Tynanovy mokré šaty, ale objala ho kolem krku a přitiskla se k němu.

„Tynane," zašeptala, když ji začal hladově líbat na šíji. Rukama ji hladil po zádech, prsty se dotýkal křivek jejího zadečku.

Vzal její hlavu do dlaní a podíval se na ni. „Chris," zamumlal, „Nikdy jsem nic nechtěl tolik, jako chci teď tebe. Máš poslední příležitost říct ne, protože pak se už nedokážu ovládnout."

Jejich nosy se dotýkaly a Chris se nepatrně naklonila, aby ho mohla políbit. „Ano," zašeptala radostně. „Ano, ano, ano." Každé slovo zdůraznila polibkem.

Potom se na ni usmál, tím vřelým, svůdným úsměvem, který ji šimral na kůži. Takže, řekla si v duchu, takový je Tynan jako milenec.

S ještě širším úsměvem jí prohrábl vlhké vlasy, naklonil se dopředu a začal ji zlehka kousat do spodního rtu.

Chris ztuhla úžasem. Věděla základní věci o lidském pohlavním styku, tohle však nemělo nic společného s tím, co kdy slyšela.

„Pojď blíž, ty pokušitelko," zašeptal a přitáhl ji výš. Seděla teď mezi jeho nohama, jeho mokré kalhoty ji studily na žebrech a jeho stehna ji podpírala, když ji zlehka líbal na uši, krk, ramena a paže.

Chris mu v rukou zvláčněla. „Bože, tohle je příjemné," zamumlala se zavřenýma očima. Tynan ji něžně masíroval po těle a zahříval ji. Zdálo se, že dosáhne všude, od chodidel přes lýtka až na hýždě. Nakonec jí začal dlaněmi přejíždět po páteři.

Po chvilce přestala vnímat jeho promáčené šaty, cítila pouze horké ruce a ústa klouzající po jejím těle, které nikdy předtím nepocítilo dotek mužských úst.

Dokázal s ní pohybovat stejně snadno a nenápadně, jako jí rozepínal šaty. Neměla tušení, kdy ji přesunul do vzpřímené pozice, zato si však dobře uvědomila chvíli, kdy se jeho rty poprvé dotkly jejích ňader. Překvapeně otevřela oči a zadívala se na něj.

Tmavou místnost ozařovaly pouze plameny z krbu za Tynanem a v jejich světle vypadal ještě přitažlivěji než obvykle. Chris měla na okamžik dojem, že se jí dotýká sám

bůh slunce Apolón. Zabořila mu ruku do vlasů a přitáhla si jeho hlavu k sobě, aby ho mohla políbit. „Miluju tě, Tynane," zašeptala, objala ho kolem krku a vášnivě ho políbila. Ani ji nepřekvapilo, když zjistila, že si mezitím nějak sundal košili. Nepochybně dokázal svlékat sám sebe stejně obratně, jako svlékal ženy.

Stále ji něžně, smyslně hladil po celém těle, dotýkal se jí na břiše, na stehnech, na ňadrech. Jeho doteky byly nesmírně příjemné, líbila se jí jeho pevná, široká ramena, pod rukama cítila, jak se mu napínají svaly, a jeho boky se pod ní zlehka vlnily.

Chris cítila srdce až v krku, když ji začal hladit na vnitřní straně stehen, hnětl jemnou kůži a dotýkal se měkkých, povolných svalů. Aniž by si to vůbec uvědomila, začala rozevírat nohy.

„Ty," zašeptala. „Ach Tynane."

Neřekl ani slovo, ale jeho rty jí začaly klouzat po těle stále níž a Chris se prohnula v zádech v očekávání toho, co mělo přijít. Jeho horká, vlhká ústa se sevřela kolem její bradavky a Chris se z úst vydral tichý sten. Stále líbal její ňadro a zároveň jí přejížděl rukama po stehnech.

Když ji položil na záda a naklonil se nad ní, přitáhla ho k sobě a instinktivně zaklesla nohy kolem jeho zad. Něžně se vyprostil z jejího sevření a pohnul jejíma nohama tak, že je měla pokrčené v kolenou podél jeho boků.

Když do ní vstoupil, Chris slabě vyjekla a otevřela oči. Nehybně na ní ležel, usmíval se, zdálo se, že je naprosto uvolněný, přestože se mu na čele perlil pot.

Očekávala bolest, ale žádná se nedostavila, pouze údiv nad nezvyklými pocity z milování. Několikrát zamrkala a zkusmo pohnula boky. Viděla, jak Tynan zavřel oči, zaklonil se a vstoupil do ní úplně.

Chris měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi, když se v ní začal něžně pohybovat, zprvu nesmírně pomalu – a ten pocit byl naprosto božský. Pomalu, hluboce, rytmicky do ní vnikal a dotýkal se jí způsobem, kterému se ochotně poddávala. Měla pocit, že ji pohltí, že snad vybuchne.

„Tynane," řekla a v hlase jí zazněl strach, protože nevěděla, co se má stát.

Zachytil její nohy, ovinul si je opět kolem pasu a pak jí zvedl boky tak, že polovinou své váhy spočívala na jeho

bocích. Začal se pohybovat rychleji, a pokud to bylo vůbec možné, i hlouběji. Chris zvedla ruce a dotkla se pevných svalů na jeho hrudi, držela se jich, zarývala do nich prsty, měla chuť škrábat. Začala pohybovat hlavou ze strany a stranu a vyrážela tiché výkřiky.

Tynanovy pohyby se ještě zrychlily, až Chris cítila, že snad opravdu vybuchne.

Když to skončilo, zůstala nehybně ležet a pevně se ho držela, jako by ho nechtěla nikdy pustit.

„Takže můžeš, ne?“ řekla nakonec.

Ty se tiše zasmál a vystoupil z ní. Držel ji však stále v objetí, jednu ruku měl pod její hlavou a nohu přehozenou přes její stehna.

„To bylo hezké,“ zamumlala a protáhla se. „Dělala jsem to dobře? Nejsi zklamaný?“

„Ne,“ řekl tiše.

„Neusínáš náhodou?“

„Těžko, když pořád mluvíš. Chris, ráno musíme brzy vstát, byl to pekelný den, zejména když vezmu v úvahu tvoje lezení po střechách, takže bych se opravdu rád trochu vyspal.“

„Ty chceš spát?“ Pohnula se tak, aby se na něj mohla podívat. „Ale já umírám hlady a musíme si promluvit o tolika věcech. Chci vědět, jak jsi zjistil, že jsem sledovala Owena, a kdy se vezmeme a co uděláme s Lionelem a Pilar bude muset jít a…“

„Počkej chvíli!“ Prudce otevřel oči. „Vezmeme se? Kdo tady říkal něco o manželství?“

„Ale já myslela… Chci říct, po tom, co se stalo…“

Odtáhl se od ní a začal si navlékat kalhoty.

Dívala se, jak přikládá dřevo na téměř vyhaslý oheň, a tiskla k sobě pokrývku. Zvedl ze země upečené králíky a začal je ohřívat. Potom jí podal velký kus masa a postavil se ke dveřím.

„Nikdy jsem nechtěl, aby se tohle stalo,“ řekl, a konečně na ni pohlédl. „Snažil jsem se dát od tebe ruce pryč, přesně jak žádal tvůj otec.“

„Jestli se bojíš o ty propouštěcí papíry,“ řekla s plnými ústy, „tak to zařídím sama. Otec tě nepošle zpět do vězení.“

„Nedokážeš pochopit, že nejde jen o tohle?“ zeptal se podrážděně. „Lidi jako já si neberou někoho, jako jsi ty, a kromě toho se vůbec nechci ženit.“

Chris na okamžik přestala jíst. „Tynane, ty o sobě máš strašně nízké mínění.“

„Ty ho máš o mně taky, když začne jít do tuhého.“

Chris se snažila neudusit pečeným králíkem. „Udělala jsem chybu a omlouvám se. Už se to nestane. A už vůbec ne, když budeš mým manželem.“

„No, to teda nebudu,“ prohlásil ostře a poodstoupil ode dveří. „Kdybych si vzal každou ženu, se kterou jsem…“

„Jako bych nic neřekla, děkuju,“ skočila mu rychle do řeči. „Ale Tynane, já tě miluju.“

„Myslíš si, že jsi zamilovaná do toho, co vidíš. Chris, já se k tobě snažím chovat laskavě. To, co se dneska stalo, se stane pokaždé, když muž a žena stráví sami noc v opuštěném srubu. Bylo to nevyhnutelné.“

Chris odhodila kost do ohně, pak vstala a omotala si deku úžeji kolem těla. „Možná je to nevyhnutelné v tvém světě, ale v mém ne. Když jsem psala tu reportáž o mexické vládě, strávila jsem tři noci sama s mexickým strážcem a nic se nestalo.“

„Kolika puškami jsi na něj mířila?“

„Jen jedním malým dámským revolverem,“ připustila s úsměvem. „Tynane, já…“

„Už si nemáme co říct. Chci, aby sis lehla a spala. Nejlepší bude zapomenout na to, co se dneska stalo.“

„Zapomeň, ale…“

„Co ode mě chceš? Chceš, abych ti řekl *pravdu? Pravda* je taková, že jsi pro mě jen lákavý kus masa, a konečně jsem si ukousl. Neznamenáš pro mě nic víc než možnost dostat se z vězení. Naděláš víc problémů než ohrada plná šerifů a většinu času s tebou není ani moc velká zábava, protože mi leze na nervy ta tvoje představa, že jsi určená k tomu, abys spasila svět. Jediné, co chci, je vrátit tě k otci, sebrat svoje propouštěcí papíry – pokud mi je ovšem dá, když jsem zneuctil jeho nevinnou dceru – a dostat se pryč od tebe a takových, jako jsi ty. Vyjádřil jsem se jasně?“

Chris se napřímila. „Dokonale,“ řekla suše, přestože se jí hrdlo nebezpečně stahovalo. „A ty propouštěcí papíry dostaneš, na to dohlédnu.“

Nechtěla, aby poznal, jak strašně uboze se cítí. Pomalu se k němu otočila zády, odložila deku a začala si natahovat provlhlé spodní prádlo.

„Co to děláš?“

„Nic, co by mohlo ohrozit tvou svobodu.“

„Chris, počkej…“

Nepodívala se na něj. „Řekl jsi mi, co jsi chtěl říct, a jestli dovolíš, tak teď už nechci nic slyšet. Můžeš si vzít zpátky svoji pokrývku, nechci ti působit žádné další nepohodlí. Zůstanu tady v koutě až do rána.“

Už mu nevěnovala jediný pohled, posadila se a zády se opřela o stěnu.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Ráno přišlo až příliš brzy. Chris se moc dobře nevyspala, bolela ji hlava a pálily oči. Ty se s ní dvakrát pokusil zapříst rozhovor, ale pokaždé se mlčky odvrátila. Déšť v noci přestal a oni bez jediného slova vyšli ze srubu. Když ji chtěl Ty zvednout do sedla, Chris se vyhnula jeho nastavené ruce a naskočila sama.

Museli jet poměrně daleko, než našli místo, kde bylo možné potok přebrodit, a Chris se celou dobu snažila Tynana co nejméně dotýkat. Ani jednou nepromluvila.

Jakmile konečně dojeli k domu Hamiltonových, Chris byla šťastná, že má tu cestu za sebou.

„Odjedeme za hodinu," prohlásil Ty, Chris ho však stále vytrvale ignorovala. Když zamířila směrem k domu, popadl ji za paži. „Slyšelas mě? Odjíždíš odtud a vracíš se se mnou ke svému otci, kam patříš."

Chris se mu vytrhla. „Slyšela jsem všechno, cos mi chtěl povědět," odsekla, odvrátila se a vydala se k domu. Na okraji zahrady trochu zaváhala, protože si nebyla jistá, jak ji přijmou, zda Owen věděl, kam se zatoulala, a jestli ji vůbec někdo hledal. Mimoděk utrhla dlouhou kopretinu a chvilku ji obracela v prstech, než znovu zvedla bradu a šla dál. Jakmile vešla do zahrady, zahlédla Owena v rozhovoru s Asherem, který k ní stál otočený zády.

Owen se zarazil, oči se mu rozšířily a za okamžik se otočil i Asher, zahlédl ji a rozběhl se k ní s otevřenou náručí. Prudce ji objal, zvedl ji ze země a zatočil s ní dokola.

„Chris," zašeptal s obličejem zabořeným do jejího ramene. „Umíral jsem strachy. Jsi v pořádku? Nejsi zraněná?"

Objala ho také, a ochotně. Bylo příjemné cítit, že na ní někomu záleží. „Ano," vypravila ze sebe s obtížemi, protože se jí hrdlo svíralo slzami.

V příští chvíli však na slzy zapomněla, protože zahradou zazněl výstřel. Ucítila závan horkého vzduchu, jak kulka

proletěla kolem Asherovy hlavy. Chris se podívala na květinu ve své ruce, které výstřel utrhl hlavičku, a pak na Tynana, který stál kousek od nich a z pistole v jeho ruce se ještě kouřilo. Když objímala Ashera, vystřelil na kopretinu, kterou stále svírala v prstech.

Z domu vyběhla Unity. „Co se tady děje? Slyšela jsem výstřel.“

Tynan se díval na Chris, a ta jeho zuřivý pohled opětovala, stále ještě objímajíc Ashera.

„Jen se zbavuju nějakého plevelu, madam,“ prohlásil a pak od ní odvrátil pohled.

„O co tu jde?“ zeptal se Asher.

Chris odhodila stonek kopretiny na zem, jako by byl jedovatý. „O nic. Naprosto o nic.“ Vzhlédla, protože k nim právě došel Owen.

„Diano, měli jsme o vás velkou starost. Nikdo nevěděl, kam jste se poděla. Celou noc jsme vás hledali.“

V tu chvíli si poprvé uvědomila, jak jsou oba muži špinaví a unavení. Zjevně se ráno ani neoholili.

„Jela jsem se večer projet na koni,“ zamumlala. „Schovali jsme se před deštěm. Můžu s tebou na chvilku mluvit?“ obrátila se k muži, který hrál jejího manžela.

„Samozřejmě, drahoušku, musíš být hrozně unavená.“ Asher ji jako starostlivý manžel odvedl do domu a po schodech nahoru do jejich společné ložnice.

„Dobrá,“ řekl, jakmile za nimi zapadly dveře, „teď chci vědět, kde jsi byla a o co tam venku vlastně šlo. Udělal ti ten člověk něco?“

„Nic, co bych sama nechtěla. Obraťse, chci se převléknout. Sledovala jsem Owena a toho odporného člověka, Beynarda Dysana, až do lesa.“

„Proč odporný? Hledal tě stejně usilovně jako všichni ostatní.“

„Dívej se prosím z okna, jestli ti to nevadí. Nevím, proč jsem k němu cítila hned od začátku odpor, ale po tom, co jsem vyslechla, vím, že mě tušení neklamalo. On a Owen plánují, že zavraždí Lionela a svedou to na tebe.“

„Na mě? Ale co já mám s tím spratkem společného?“

„Ty nic, ale Whitman Eskridge, který okrádal svého zaměstnavatele a bije svou ženu a…“

„Bije svou ženu?“ opakoval Asher s mírným pobavením. „To jsem nevěděl.“

„No, tak na to zase rychle zapomeň,“ odsekla Chris rychle. „Podstatné ale je, že jsem se schovala v křoví a vyslechla rozhovor těch dvou mužů.“

„Tys dojela až k nim a oni tě ani neviděli, ani neslyšeli?“

Chris si vzpomněla na tu krátkou chvilku předtím, než se objevil Tynan, kdy měla pocit, že o ní oba muži vědí a míří přímo k ní. Ale to si s ní určitě jen pohrála vlastní představivost. „Právě začínala bouřka a přes šum deště a rachocení hromu mě neslyšeli. Jediný problém je, že ten… ten člověk trvá na tom, abychom okamžitě odjeli. Ve skutečnosti mě chtěl odvézt domů rovnou z lesa, ale vymínila jsem si, že tě musíme varovat.“

Asher neříkal nic.

„Tak co?“ pobídla ho Chris. „Doufám, že chápeš, že teď odjet prostě nemůžeme? Musíme ochránit Lionela.“ Už byla oblečená a zastavila se přímo před Asherem.

Ten po ní sklouzl pohledem. „Jak tě Tynan našel?“

„Nevím. Zřejmě mě sledoval.“

Asher jí položil obě ruce na ramena. „Chris, já si myslím, že Ty má tentokrát pravdu. Touhle dobou jsi už měla být na cestě k otci. Kdyby ses nevrátila, pár dní bych tě ještě hledal a pak bych se taky rozjel za tvým otcem. Tak by byli všichni v bezpečí. Nebylo od tebe příliš chytré vracet se sem, když jsi věděla, že je tady možná vrah.“

Odtáhla se z jeho dosahu. „Ale co bude s Lionelem? Copak nikoho nezajímá, že by mohl přijít o život?“

„Jediné, co můžeme udělat, je upozornit místního šerifa. Když Hamiltona vyzpovídá, nebude mít odvahu udělat něco podezřelého.“

„Provede to velice, velice opatrně. Jsem si jistá, že to bude vypadat jako nehoda a Owen si dá dobrý pozor, aby nebyl nikde poblíž.“

„To není moje starost. Moje starost jsi ty. Myslím, že bychom odtud měli co nejrychleji zmizet. Dneska.“

Přešel k šatníku a vytáhl z něj její plátěnou tašku. „Chci, aby sis okamžitě zabalila. Řeknu Owenovi, že tohle místo je příliš nebezpečné pro dámu, jako jsi ty, a že jsem se rozhodl odvézt tě zpět na Východ, kam patříš.“

„Nikam nepojedu,“ řekla a rozhněvaně na něj pohlédla.

„Pak mu prozradím, kdo ve skutečnosti jsi. Nemyslím, že bychom tu potom byli vítaní. Zabal si, odpočiň si, já se vrátím asi za hodinu. Chci si nejdřív promluvit s Tynanem.“

„Vůbec s ním nemluv!“ Teď už byla opravdu rozzuřená. „Chce se mě zbavit, jak nejrychleji to bude možné.“

Asher u dveří zaváhal. „Chtěl bych, abys mi cestou zpátky řekla, co se dělo, když jste byli celou noc odříznutí od světa. Ale teď, abys náhodou neprovedla něco riskantního a hloupého, tě tady pro jistotu zamknu. Uvidíme se za hodinu.“

Než stihla Chris cokoli namítnout, zavřel za sebou dveře a dál už jen uslyšela cvaknutí západky. Opřela se o dveře a chvíli proklínala všechny muže na světě, ale pak se podívala na měkkou postel s čistým, voňavým povlečením a zamířila k ní jako v tranzu. Usnula snad ještě dřív, než položila hlavu na polštář.

Do místnosti proudilo slunce a Chris hluboce spala, když náhle ucítila, jak jí někdo položil dlaň na ústa. Polekaně otevřela oči – a uviděla, že nad ní stojí muž s obličejem zakrytým černou kápí.

„Buďte zticha, dámo, a nic se vám nestane. Vezmeme vás na malou projížďku.“

Hlas ani postava toho člověka jí nebyly vůbec povědomé. Pokusila se vykroutit z jeho sevření, snadno však její odpor zdolal, pevně jí zavázal ústa kusem látky a pak jí spoutal zápěstí. Pokusila se ho kopnout, ale jeho obrovské, masité ruce ji okamžitě znehybnily.

Omotal ji snad celými metry tenkého, pružného provazu, který se jí zařezával do kůže, kdykoli se pokusila pohnout. Měla ho kolem těla otočený tolikrát, že vypadala jako egyptská mumie. Když konečně skončil, bylo z ní vidět sotva víc než oči – i rozpuštěné vlasy měla připevněné k tělu.

Bez námahy ji zvedl, přehodil si ji přes rameno a odnesl ji k oknu. Tam byl připravený žebřík a únosce ji dopravil dolů na zem, jako by nesl srolovaný koberec.

Chris se pokusila otočit hlavou, aby zjistila, jestli v okolí někoho neuvidí, provazy jí však znemožňovaly jakýkoli pohyb. Pod stromy čekal kůň. Muž ji přehodil přes sedlo a nasedl za ni. Potom velmi potichu, aby ho nikdo neslyšel, vyrazil pryč. Zatraceně, říkala si Chris v duchu, kdykoli někam šla, měla někoho v patách, ale teď, když opravdu potřebuje pomoc, není kolem živá duše.

Pak ale přemýšlet přestala, protože její únosce pobídl koně do klusu a sedlo jí začalo bolestivě narážet do břicha. Několik dalších hodin se pouze snažila ovládnout nevolnost.

Už téměř padala noc, když si uvědomila, že vedle nich jede další jezdec. Netušila, kdy se k nim přidal, ale když se koně konečně zastavili, muž, který ji unesl, promluvil.

„Dělala nějaký problémy?“

„Ne. A ta tvoje?“

„Vůbec. Rozvaž ji, takhle by dlouho nevydržely.“

Muž stáhl Chris z koně a položil ji na zem. Koutkem oka zahlédla, že druhý muž zvedá z koně další mumii, stejně nehybnou, jako byla ona. Položil ji vedle Chris, ta však neviděla, kdo to je, protože nemohla otočit hlavu.

Teprve když ji ten muž začal rozvazovat a uvolnil jí hlavu, podívala se pořádně – a zalapala po dechu.

Vedle ní ležela Pilar a dívala se na ni stejně užaslým pohledem.

Její únosce vytáhl Chris z úst roubík. „Proč jste to udělali?“ zachroptěla. „Co se děje?“

„Buď zticha,“ nařídil jí mohutný muž. Ten druhý, který unesl Pilar, byl vysoký a hubený. „Nechceme slyšet ani slovo. Chceš se napít, nebo ne?“

Chris dychtivě vzala do roztřesených rukou ulepený plecháček, který jí podával.

„Kdo jste?“ zeptala se ho. „Co nám chcete?“

„Mám tě zase svázat?“

Chris se už už chystala k odpovědi, ale Pilar jí varovně položila ruku na paži. Pohlédla jí do očí a tmavovláska nepatrně zavrtěla hlavou. Chris se odvrátila, ale neříkala už nic. O chvíli později ji ten mohutný muž postavil na nohy a vysadil znovu do sedla. „Nesnáším upovídaný ženský,“ pošeptal jí do ucha. „Když budeš držet pusu, budeme spolu dobře vycházet. Když ji otevřeš, budu ti ji muset ucpat, jasný?“

Viděla, že hodil na zem svou černou kápi, ale nepodívala se mu do obličeje; měla spoustu práce s tím, aby se udržela v sedle a vyhnula se přitom jeho rukám, které jí začínaly šmátrat po těle.

„Chris a já odjíždíme za necelou hodinu,“ oznámil Tynan Asherovi. Pevně svíral ústa a v očích mu blýskalo.

„Počkej chvíli, chci si s tebou promluvit.“

„Nemám čas,“ odmítl Ty a chystal se odejít. „Můžeš jet s námi, jestli chceš, to je na tobě.“

Asher ho chytil za paži. „Chci vědět, co se včera v noci stalo. Kde jste vůbec celou noc byli? A proč mi sakra střílíš kolem hlavy? Měl bych…“

„Co, Prescotte? Co bys měl udělat?“

Asher o krok ustoupil. „Podívej, jsem v tom stejně jako ty. Mathison tě najal, abys mě odvezl za Chris, a měls mi pomoct získat si její náklonnost. Zatím to vypadá, že se snažíš držet si ji pro sebe. A teď jsi s ní dokonce strávil celou noc a jen Bůh ví, co jste vlastně dělali.“

„To je pravda, ví to jenom Bůh, protože já ti to rozhodně vykládat nebudu. Ale teď opakuju: Chris a já za hodinu odjíždíme a ty můžeš jet s námi, nebo tady zůstat. Dělej, co myslíš.“

„Budu připravený k odjezdu,“ prohlásil Asher, „o tom nepochybuj.“

Asher tiše zuřil, když mířil po schodech nahoru k pokoji, který sdílel s Chris. Zatraceně! Ten chlap se ale dokáže chovat nafoukaně! Dalo se to snášet, když je prováděl lesem, protože v tom se opravdu vyznal, ale občas to tedy hodně přehání.

Pokusil se trochu ovládnout, než se opět sejde s Chris. Nebyl příliš nadšený z toho, že ji musel zamknout, ale byl to jediný způsob, jak jí zabránit, aby neprovedla nějakou další hloupost.

Potichu odemkl dveře ložnice. Radši by si ho opravdu měla vzít, po tom všem, čím kvůli ní prošel – a po tom, co všechno dělal, aby se jí zavděčil. Okamžitě však zjistil, že v pokoji není. Nejdřív ho napadlo, že možná vylezla oknem, ale jediný pohled dolů, na uzoučkou římsu, ho přesvědčil, že tudy zmizet nemohla.

Okamžitě zapomněl na hádku i na svůj vztek a seběhl ze schodů do zahrady. Pak utíkal do zahradního domku najít Tynana. Tmavovlasý muž právě vytahoval nějaké nástroje z přístřešku za domem.

„Zmizela. Bál jsem se, že provede nějakou pitomost, takže jsem ji zamkl v pokoji, ale musela se nějak dostat ven. Měla o to děcko opravdu starost.“

Asher ještě ani nedomluvil, když ho Ty odstrčil z cesty a rozběhl se k domu. Zastavil se v domku jen na okamžik – pro pistoli. Schody vyběhl po dvou.

„Byl bych rád, kdyby takové věci nedělala," stěžoval si Asher. „Už je dost zlé, že strávila celou noc s…" Zarazil se, když si uvědomil, co říká. Tynan právě prohlížel římsu pod oknem. „Vidíš něco? Jak se odtamtud mohla dostat ven?"

„Jednoduše. Před nedávnem tam byl přistavený žebřík, omítka je poškrábaná." Vrátil se zpět k posteli a zamyšleně si prohlédl lůžko. Prostěradla byla zmuchlaná, pokrývka ležela na zemi. „Kde je Hamilton?"

„Nevím to jistě, ale řekl bych, že nahoře. Ty myslíš, že Chris viděl? Podle mě je to poslední člověk na světě, kterého by Owen teď chtěl vidět." Vyšel za Tynanem ze dveří. „Pověděla ti, jak slyšela Hamiltona říkat, že chce zabít svého synovce? Samozřejmě jsem jí nevěřil, ale dělal jsem, že s ní souhlasím, abych mohl předstírat, že jsem její manžel. Člověk musí využít příležitosti, když se mu naskytne."

Ty se k němu na schodech obrátil. „Jestli budeš pořád mlít pantem, budu zřejmě nucen ti ho trochu poškodit." Pak se otočil na podpatku a vyběhl zbytek schodů.

Owen Hamilton seděl u stolu v pracovně a prohlížel nějaké papíry. Tynan za sebou zavřel dveře, zamkl je, pak klidně přešel k otevřenému oknu a vyhodil klíč ven.

Asher se přitiskl zády ke dveřím a zadržel dech, ale Owen pouze vzhlédl od papírů a nepatrně povytáhl obočí. „Čemu vděčím za tohle představení? Nepodařilo se ti snad vyhubit mšice?"

„Kde je?" zeptal se Tynan chraptivým, výhrůžným tónem.

„Nemám nejmenší tušení, o čem mluvíš," prohlásil Owen, zatvářil se jako ztělesněná lhostejnost a přesunul na stole nějaké papíry. „Jestli myslíš, že ta tvoje manželka a já…"

Nestihl větu dokončit, protože ho Tynan popadl za límec a přitáhl ho přes stůl k sobě. „Rád bych věděl, kde je, a nebudu s tebou hrát žádné hry. Buďto mi to okamžitě řekneš, nebo začneš přicházet o důležité součásti svého těla, kousek po kousku."

„Opravdu vůbec nechápu, o čem mluvíš."

„O Chris!" vložil se do toho Asher. „Totiž o Dianě. Kde je? Zavřel jsem ji v pokoji, ale teď tam není."

„Kdo je Chris?"

Tynan udeřil Owena do obličeje. „Nevím, kolik toho víš, ale myslím, že celkem dost. Tvoje druhé, pravé účetní knihy jsem už předal jednomu svému příteli, který pracuje jako účetní. Myslím, že rychle přijde na to, kolik jsi svému synovci už stihl ukrást.“

„Účetní knihy? Jaké?“

Tynan ho znovu uhodil a tentokrát začala Owenovi z koutku úst téct krev. „Tvoje lži mě už nudí. Nijak zvlášť mě nezajímalo, co provádíš svojí rodině, ale to děvče mám na starost a chci vědět, kde je.“

„Kdo to vůbec je? Diana Eskridgeová je mrtvá.“

Tynan stiskl jeho krk ještě silněji. „Nepochybuju o tom, žes ji dal zabít ty, ale to nechám ruce zákona. Kde je Chris?“

Když Hamilton stále neodpovídal, Ty ho opět udeřil, pak vytáhl pistoli a přidržel mu ji u hlavy. „O co chceš přijít nejdřív? O nohu, nebo o ruku? Myslím, že tě dokážu udržet naživu dost dlouho na to, abych z tebe dostal odpověď. Takže naposledy, kde je?“

„Odvezl ji Dysan.“

Tynana to zjevně zaskočilo natolik, že trochu uvolnil své sevření. „Co s ní chce Dysan dělat?“

„Nevím. Přišel sem, protože hledá nějakého svého bratrance…“ Owen nejisté zatěkal očima. „Rozhodl se, že chce tu ženskou, co předstírala, že je Diana.“ Opět se podíval na Tynana. „Tvoji ženu vzal s sebou taky.“

„Pilar?“ opáčil Ty. „Co je to za člověka?“

Ty uvolnil své sevření natolik, že se Owen mohl trochu odtáhnout. Masíroval si pohmožděné hrdlo a otíral si krev z úst kapesníkem. „Rozhodně ne nikdo, koho bych chtěl za nepřítele. Moc o něm nevím. Nikdy nemluví o tom, kde žije nebo co je zač, a vůbec toho o sobě moc neříká. Jezdí sem jednou ročně a kupuje ode mě dřevo a koně, potom zmizí. Nikdy jsem se ho neodvážil na nic vyptávat.“

„Ale unesl Chris,“ řekl Asher. „Myslíte, že za ni chce žádat výkupné?“

„*Výkupné?*“ opakoval Hamilton nevěřícně. „Co je to sakra za ženskou?“

„Dcera Dela Mathisona,“ řekl Tynan tiše.

„Panebože,“ vydechl Owen a ztěžka dosedl na židli. „Myslel jsem, že je to nějaká laciná herečka, která se tu snaží

přiživit.“ Pohlédl na Tynana. „Jak jsi našel ty druhé účetní knihy?“

Ty se nenamáhal s odpovědí. „Chci vědět všechno, co o Dysanovi víš. Chci vědět, kde ho najdu.“

„Říkal jsem přece, že nevím. Prostě se objeví a zase zmizí. Řekl mi, že chce ty dvě ženské, a mně na nich nezáleželo. Všichni jste ze mě stejně dělali blázna, sledovali jste mě, prohledávali moji pracovnu, předstírali jste, že jste moji příbuzní. Bylo mi jedno, co chce s těmi ženskými udělat. Když je chtěl, mohl si je vzít. Neměl jsem tušení, že je to Mathisonova dcera. Jestli se to dozví…“ Nedopověděl.

„Otevři kasu,“ nařídil mu Ty. „Jedeme za nimi a budeme potřebovat peníze.“

„Odmítám se účastnit loupeže,“ ohradil se Asher.

„Nikdo to po tobě nechce. Hamiltone, nezkoušej příliš moji trpělivost. Ty peníze.“

Owen ho spěšně uposlechl a odemkl malý sejf za obrazem na stěně. „Nikdy ho nenajdeš. Nejseš Dysanova třída. Takové laciné pistolníky si dává k snídani.“

Ty si vzal tlustý svazek bankovek. „V tom případě bude mít tu nejhorší nevolnost, jakou v životě zažil. Teď si sundej pásek.“

Tynan vzal ze stolu kapesník a zavázal jím Hamiltonovi ústa. Potom mu páskem svázal ruce a za děrovaný konec ho zavěsil na háček u stropu. „Tohle by tě mělo na pár hodin zabavit. Účetní nahlásí svoje zjištění právníkům, kteří obstarávají Lionelovy záležitosti. Mám takový dojem, že účetní knihy, které jim ukazuješ, nejsou ty, které jsem našel. A pak je tady ta nepatrná záležitost s vraždou Eskridgeových.“

Owen se vzpínal v poutech, nohama se sotva dotýkal země.

„Unity a chlapce pošlu k Mathisonovi. Původně jsem chtěl jet s nimi, ale zdá se, že to nevyjde. Opravdu doufám, že tě tady někdo najde. Jinak by to mohlo za pár hodin pořádně bolet.“

Asher poodstoupil ode dveří, když k nim Tynan zamířil. K jeho překvapení vytáhl Ty z kapsy klíč a naprosto klidně dveře odemkl. Když vyšli ven, opět za sebou zamkl.

„Ale já myslel, že…“

„Nevěř všemu, co vidíš nebo slyšíš,“ podotkl Ty, když scházeli po schodech ke kuchyni.

Tam seděla Unity, s bledou tváří a očima plnýma slz. Lionel stál vedle ní.

„Nechci nikam jet," prohlásil chlapec. „Tohle je můj dům a já tady chci zůstat. Nemůžete mě donutit k odjezdu."

Ty neřekl ani slovo, prostě chlapce popadl v pase a vynesl ho ven, kde byl připravený vůz s dvojspřežím. „Pojedeš, a navíc budeš taky pomáhat Unity. Prescott pojede s vámi a dohlédne na to, abyste byli v bezpečí. Já s vámi bohužel nemůžu."

Asher se dotkl jeho paže. „Chci jet s tebou."

„V žádném případě. Nepotřebuju s sebou někoho, kdo se se mnou neustále hádá, a navíc bych spíš ocenil někoho, kdo ví, kterým koncem pistole se střílí."

„Dovolíš?" zeptal se Asher a kývl k Tynanově pistoli.

Ty mu ji podal.

Asher vzal zbraň do ruky, pak se bleskově otočil a postupně všemi náboji v Tynanově pistoli rozstřílel tenkou větévku vzdáleného stromu na deseticentimetrové kousky. Pak vrátil zbraň Tynanovi. „Jsou i jiné důvody, proč mě Mathison vybral, abych jel pro jeho dceru. Umím zacházet s každou existující zbraní. Dokážu ustřelit puškou ocasní pírko vlaštovce. Možná nemám takové zkušenosti jako ty, ale střílet umím."

Tynan velice klidně znovu nabil pistoli a pak vzhlédl k Unity. Lionel seděl na sedátku vozu s otevřenými ústy. „Prescott jede se mnou. Víte o někom jiném, kdo by vás mohl doprovodit?"

„Já…, já už nevím, komu můžu věřit," vyhrkla Unity se slzami na krajíčku. „Ale deset mil odtud žije můj bratr. Možná by mohl…" Zarazila se, když Ty vytáhl z kapsy svazek bankovek.

„Najměte ho. Až se dostanete k Mathisonovi, povězte mu všechno, co se stalo. Možná sem bude chtít někoho poslat, to ale nechte na něm. Řekněte mu, že jsem jel za jeho dcerou, a pokud se s ní nevrátím, bude to znamenat, že jsem mrtvý – nic jiného mě nezastaví. A řekněte mu, ať si o ni dělá starosti, velké starosti." Podíval se na Lionela. „A jestli o tobě uslyším jedinou stížnost, budeš se mi zodpovídat. Až se dostanete k Mathisonovi, tak si dělej, co chceš. Mathison se s tebou dokáže vypořádat. Tak, a teď jeďte." Pleskl koně po zadku a povoz vyrazil na cestu.

Ty se obrátil, podíval se na Ashera a zavrtěl hlavou. „Doufám, že nedělám chybu. Jestli máš pistoli, vezmi si ji. Budu na tebe čekat u stájí se dvěma Hamiltonovými nejlepšími koňmi.“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Tři dny vlekli únosci Chris a Pilar pryč. Dostávaly málo jídla, neměly žádné soukromí a nebyl jim umožněn žádný odpočinek. V noci jim muži svazovali ruce, zvedali jim je nad hlavu a přivazovali ke stromu, takže se ani pořádně nevyspaly. Nesměly spolu vůbec promluvit. Každé ráno vyrazili dál na severovýchod. Ženy byly svázané a seděly spolu na koni, kterého jednou přivedl jeden z únosců – Chris usoudila, že ho patrně někde ukradl.

Navzdory únavě se snažila sledovat cestu, kudy projížděli. Druhý den jí však muži zavázali oči, takže cestu sledovala jen Pilar – vedla koně, dávala pozor, aby nestoupl do nějaké díry a přidržovala Chris v sedle. Třetí den zase zavázali oči Pilar a nechali Chris řídit koně.

Přestože spolu ženy nikdy nemluvily, začaly být na sobě vzájemně závislé. Zpočátku se Chris chovala k Pilar nepřátelsky, nesnášela její dotek, nesnášela samotnou její přítomnost.

Zdálo se, že to Pilar chápe, proto nechávala Chris na pokoji – až jednou Chris málem spadla z koně a musela se druhé ženy zachytit, aby udržela rovnováhu.

„Radši bychom měly na nepřátelství zapomenout," pošeptala jí Pilar a jeden z únosců ji uhodil do obličeje za to, že si dovolila promluvit.

Od té chvíle Chrisina nenávist slábla. Proč by měla tu ženu vlastně nesnášet? Jediné pojítko mezi ní a Pilar byl Tynan, ale ten dal přece naprosto jasně najevo, že nechce mít s Chris nic společného. Jestli Ty touží po Pilar, může si posloužit.

Pozdě večer třetího dne muži konečně zarazili koně a stáhli vyčerpané zajatkyně dolů. Odvedli je do tmavého domu, který si Chris ani nestačila pořádně prohlédnout. Pak je

odtáhli po schodech do patra, a když si Pilar narazila loket o zábradlí, zacházeli s ní ještě hruběji.

„Můžeme jit samy," ohradila se Chris a volnou paží zachytila Pilar, aby neupadla.

Muž, který ji držel za zápěstí, neřekl ani slovo, pouze ji vlekl po schodech dál až do třetího patra. Druhý muž, který držel Pilar, popadl z háčku na chodbě kroužek s klíči, odemkl dveře, které vypadaly, že jsou zhotovené z pevného dubu, silného alespoň třicet centimetrů, a strčil ženy dovnitř.

V místnosti nebylo žádné světlo, jakmile však za nimi zapadly dveře, Chrisiny oči se rychle přizpůsobily šeru uvnitř. Uprostřed místnosti stála velká, měkká postel.

S nevěřícným povzdechem a slzami v očích vykročila kupředu. Pilar klopýtala za ní. Dopadly na postel a obě okamžitě usnuly.

Když se druhý den Chris probudila, slunce už na obloze klesalo, takže zřejmě spala až do odpoledne. Chvíli nehybně ležela, dívala se na jedno z malých okének a napínala všechny svaly ve snaze zjistit, kde ji co bolí a kde je co poškozené. Když zvedla ruce, všimla si, že jsou poškrábané; na některých ranách se udělaly strupy, jiné byly pokryté zaschlou krví. Objevila také pár stop po komářím kousnutí.

Obrátila hlavu a zadívala se na Pilar, která stále ještě spala. Ležela na břiše a Chris mimoděk napadlo, jestli taky vypadá tak příšerně. Pilar byla špinavá, pod očima měla hluboké kruhy a ty části jejího těla, které nezakrývaly umazané a potrhané šaty, byly nad pomyšlení poškrábané a odřené.

Pilar otevřela jedno oko. „Běž pryč," zamumlala a obrátila se na druhý bok.

Chris zůstala ležet a po chvíli se k ní Pilař zase otočila.

„To nemůže být pravda," řekla. „Myslela jsem, že to byl jenom nějaký strašlivý sen." Pilar se pokusila zvednout na pažích, ale bolestí zasténala a zhroutila se zpět na postel. „Kde to jsme? A co je ještě důležitější, proč jsme tady? A myslíš, že je tady někde nočník?"

Chris se vzepřela do sedu a zakroužila hlavou, aby uvolnila ztuhlé svaly. „Támhle je paraván, možná bude něco za ním."

„Obávám se, že to je jedna z věcí, které musím udělat sama," povzdechla si Pilar a pomalu vstala.

Chris se také vyhrabala z postele, opatrně, aby se jí nezatočila hlava. „Myslím, že už nikdy nebudu jako dřív."

Byly zavřené v okrouhlé místnosti, která měla ve stěně naproti posteli tři okénka, napravo dveře a nalevo paraván. Žádný jiný nábytek v pokoji nebyl.

Chris doklopýtala k jednomu z oken. Venku neviděla nic než hustý les; stromy, které nikdy nikdo neprořezával. Když pohlédla dolů, uvědomila si, že jsou nejméně tři patra nad zemí.

„Řekla bych, že odtud nebude lehké utéct," podotkla Pilar, když vyšla zpoza paravánu a zadívala se na vrcholky stromů za okny. Zastavila se u vedlejšího okénka a pak pootočila hlavu. „Vypadám stejně hrozně jako ty?"

„Mnohem hůř," odpověděla Chris vážně.

Pilar si rezignovaně povzdechla a vrátila se do postele. Pod hlavu si zasunula polštář. „Máš nějakou představu o tom, co se to vlastně děje?"

„Vůbec žádnou," zavolala Chris zpoza paravánu. „Doufala jsem, že něco víš ty. Řekl ti někdo něco, když tě unesli?"

Pilar počkala, až se Chris vrátí do pokoje. „Řekla bych, že ty víš víc než já. Tynan měl nějaký důvod k tomu, proč se dal u Hamiltona najmout jako zahradník, ale nikdy mi ho neprozradil."

„Skutečně? Ty ses k němu prostě nastěhovala, sotva na tebe kývnul prstem?"

„Dlužila jsem mu službu, vlastně několik služeb, když na to přijde. Podívej, budeme tady na sebe prskat, nebo se budeme společně snažit na něco přijít? Já bych se radši snažila zjistit, co se děje, ale jestli se chceš hádat o chlapa, stačí, když mě předem varuješ."

„Nemám nejmenší důvod hádat se o pana Tynana. Pro mě neexistuje. Nech si ho."

Chris zcela uniklo, že Pilar povytáhla jedno obočí a zkoumavě se na ni zadívala. „Jsem novinářka a píšu pod jménem Nola Dallasová. Chtěla jsem…"

„*Ta* Nola Dallasová? Ta, co se dostává do problémů jen proto, aby o nich mohla napsat?"

„Obávám se, že je to dost přesné," připustila Chris.

Pilar jí podala ruku. „Ráda tě poznávám. Je tohle jeden z těch tvých podniků, kdy se vždycky na poslední chvíli někdo objeví, aby tě zachránil?"

Chris se slabě pousmále. „Radši bych ti to asi měla povědět od začátku." Vyložila Pilar všechno, od chvíle, kdy našla

mrtvoly Diany a Whitmana Eskridgeových, až po okamžik, kdy jí Ty oznámil, že od Hamiltonových odjedou.

Pilar se na posteli posadila a objala si kolena pažemi. „Myslím, že Ty na něco přišel. Pořád odcházel z domu uprostřed noci a jednou se vrátil s velkou knihou. Listoval v ní až do rána, ale ráno ta kniha zmizela a já už jsem ji nikdy neviděla."

„Co v té knize bylo?"

„Čísla. Byla to taková kniha, jakou má Zrzka."

„Zrzka?" opáčila Chris. „Myslíš tu ženu, kterou Tynan zná, tu z toho…"

„Jo, tu z toho bordelu." Pilař nepatrně přimhouřila oči. „Z toho místa, kde jsem pracovala."

„Ach," vypravila ze sebe Chris. Bylo jen logické, že když Ty potřeboval manželku, ať pravou, nebo falešnou, vybral si takovouhle ženu. Vrátila se k původnímu tématu. „Možná nás unesli, protože Tynan ukradl Hamiltonovu účetní knihu, nebo možná… Slyšelas někdy o Delu Mathisonovi?"

Pilar se usmála. „Osobně jsem ho už nezažila, ale slyšela jsem o něm vyprávět stovky historek. Jeden vykřičený dům držel smutek v den, kdy se Del oženil."

Chris sevřela ústa do úzké linky. „Je to můj otec."

„Promiň," řekla Pilar, ale nevypadala, že ji to mrzí. Prudce zvedla hlavu. „Jestli jsi Mathisonova dcera, tak to musíš být bohatá. Možná za tebe budou chtít výkupné."

„To mě taky napadlo. Otec se vždycky strachoval, že mě někdo unese. Jeden z pomocníků na ranči mi vysvětlil, že je to proto, že má otec tolik nepřátel, ale ať už je důvod jakýkoli, vždycky jsem to tak trochu očekávala."

„Ale proč bych tu pak byla já? Myslíš, že mě vzali s sebou, abych ti dělala komornou?" zeptala se Pilar pobaveně.

„Nevím, ale doufám, že nám ten únosce dá někdy najíst."

„A přinese nám horkou vodu. Myslím, že na sobě mám dobrých deset centimetrů špíny."

Právě když Pilar domluvila, ozval se na chodbě nějaký zvuk a po chvilce se masivní dveře otevřely. Dovnitř vešli ti dva muži, kteří je unesli. Následovaly je dvě ženy, které v rukou držely podnosy s jídlem a vypadaly, že jsou vyděšené k smrti. Muži gestem pokynuli Chris a Pilar, aby ustoupily ke zdi, zatímco ženy pokládaly podnosy na podlahu. Následovaly velké konve s horkou vodou a umyvadla; jedna

z žen hodila na postel dvoje šaty a vedle lůžka postavila šicí košík. Ucouvla ke dveřím a řekla: „Dneska večer si máte vzít na sebe tohle. Když vám nebudou, můžete si je přešít.“ S těmi slovy ženy vyběhly ze dveří, muži je okamžitě následovali a za okamžik Chris uslyšela, jak se v zámku opět otáčí klíč.

„Tak co nejdřív – jídlo, nebo voda?“ zeptala se Chris Pilar, když opět osaměly.

„Obojí najednou,“ rozhodla Pilar a ženy se skutečně vrhly na vodu i na jídlo ve stejnou dobu – jednou rukou jedly a druhou se myly.

„Je taky možné, že náš únosce vůbec neví, kdo jsem,“ řekla Chris s plnými ústy, když si drhla levou paži. „Možná se domnívá, že jsem Diana Eskridgeová, a tohle souvisí se snahou Owena Hamiltona, jak se zbavit Lionela. Možná Owen potřebuje na tu špinavou práci trochu času a prostoru.“

„To pořád nevysvětluje, proč jsem tady i já,“ řekla Pilar. „O tom, co se na farmě dělo, jsem přece neměla ani tušení.“

„Ale ten únosce to nemusí vědět. Jestli Tynan kradl v noci v domě, dalo se předpokládat, že o tom víš všechno, protože jste všechny noci trávili spolu.“ Poslední část věty ze sebe Chris vypravila jen s přemáháním. Ne že by k Tynanovi ještě něco cítila, všechny její city naprosto zničil tu noc ve srubu – prostě jenom nerada prohrávala.

„Jestli je to tak,“ řekla zamyšleně Pilar, „tak zřejmě unesli i Tynana. Myslíš, že je tady taky – s tím tvým mládencem?“

„S Asherem? Nedokážu si představit, proč by ten člověk unášel Ashera. Pustil se do toho podniku se mnou jen proto, že jsem potřebovala manžela.“

„Ať už se stalo cokoli, nechápu to. Nejradši bych byla, kdyby tě opravdu unesli za výkupné a mě vzali s sebou, protože… Vlastně opravdu nevím proč. Nemám nic, co by někdo mohl chtít.“

Pilar stála ve slunečních paprscích, téměř úplně svlečená, dlouhé černé vlasy se jí řinuly po zádech, její tělo bylo pevné a pěkně zaoblené a Chris napadlo, že má něco, co by chtěl každý muž. „Já jsem tady kvůli penězům a ty nejspíš proto, že se do tebe náš únosce zamiloval,“ řekla Chris tiše a snažila se nedat najevo svou závist a bolest.

Pilar neřekla nic a pokračovala v mytí.

Když byly ženy konečně čisté a najedené, podívaly se na šaty ležící na posteli.

„Není to zrovna můj styl," podotkla Chris, když jedny z nich podržela před sebou. Nad pasem nebylo příliš mnoho látky.

„No, na mě se nedívej, něco podobného jsem na sobě neměla už pěkných pár let. Ty tvoje jsou moc dlouhé a asi by potřebovaly na pár místech zabrat."

Chris si povzdechla, protože Pilar měla pravdu. „Možná tě vzali s sebou, protože ti padnou šaty."

„Nech toho, musíme začít s přešíváním."

„Jenom živůtek bude trvat celé hodiny," zamumlala Chris.

Šily až do západu slunce a pak se v měsíčním světle, které dovnitř padalo okénky, oblékly. Neměly svíčku, nedostaly hřeben, aby si mohly rozčesat zacuchané vlasy, neměly šperky a neměly žádnou představu o tom, co je večer čeká.

Když se dubové dveře zase otevřely, byly připravené, jak nejlépe dokázaly. Chris si ani neuvědomila, že se celá třese, dokud jí Pilar nestiskla ruku, aby jí dodala trochu odvahy.

Jeden z mužů postrčil Chris ven, Pilar ji následovala a obě ženy se zvolna vydaly po schodech dolů.

„Jak vůbec víš, kterým směrem máme jet?" zakřičel Asher na Tynana, když se hnali plnou rychlostí od Hamiltonova sídla.

Tynan se nenamáhal s odpovědí a štval koně stále na jihovýchod. Zastavili se až u špinavé osady, která se skládala pouze z množství stanů. To místo si rozhodně nezasloužilo název „město". Ulice pokrývala vrstva téměř stopu hlubokého bláta po nedávném dešti, a když míjeli stan, na němž visela deska s prostým nápisem „ženy", zahlédli před ním v bahně dva muže zaujaté rvačkou. Asherův kůň uskočil stranou, když se oba rváči, zaklesnutí do sebe, prudce pohnuli směrem k němu. Chvíli trvalo, než zvíře uklidnil, a když se pak rozhlédl kolem, uviděl, jak Tynan mizí v jednom z větších stanů. Asher seskočil na rozbahněnou zem a vydal se za ním.

Tynan stál u baru a líně se o něj opíral, jako by vůbec nikam nespěchal. Kolem bylo rozestavěno několik stolků, u nichž muži hráli karty. Ty upřeně sledoval jednoho z hráčů,

který vypadal v porovnání s ostatními čistě, měl zlatě vyšívanou vestu a dvě pistole s perleťovou rukojetí.

Asher si objednal pivo a právě se zhluboka napil, když hra skončila. Ten hráč okamžitě vzhlédl k Tynanovi.

„Myslel jsem, že jsi z nějakýho důvodu v kriminále."

„Z toho samého důvodu jsem zase venku," opáčil Ty. „A teď jsem si přišel vybrat svůj dluh."

Muž krátce pokývl a postavil se k baru vedle Tynana. „Dvě whisky," houkl na barmana a pak ztišil hlas. „Co chceš?"

„Informaci."

„Ty bývají drahé."

„Já jsem už dávno zaplatil," řekl Tynan. „Slyšel jsi někdy o chlápkovi, co si říká Beynard Dysan?"

Hráč se málem zadusil douškem whisky. Když byl opět schopný promluvit, podíval se na Tynana naprosto vážně. „Drž se od něj dál. Ten je schopný všeho, opravdu všeho."

„Má něco, co patří mně, a já to chci dostat zpátky. Kde ho najdu?"

„Nech mu to. Ať to je cokoli, nestojí ti to za to. Kdyby přitom šlo jenom o život, bylo by to ještě dobrý, ale ten chlap si vezme víc než jen tvůj život. Drž se od něj dál."

Tynan chvíli mlčel. „Odpovíš mi na moji otázku, nebo mi budeš držet kázání?"

„Fakt jsem tě měl rád, Tynane. Pošlu ti na hrob kytici. Moc o něm nevím, ale pár věcí se šeptá. Žije někde na sever odtud. Leží tam město, kterýmu se říká Sequona, a jestli se o něm dá vůbec někde něco zjistit, tak tam. Můžeš se taky zkusit vyptávat cestou, ale riskuješ, že místo odpovědi dostaneš kulku do hlavy – pravděpodobně zezadu. Ten chlap si hlídá svoje soukromí. Nemá rád, když se někdo plete do jeho věcí."

Hráč dopil svou whisky. „Co ti to vlastně sebral?"

„Dceru Dela Mathisona."

Muž tiše hvízdl. „Mathisonova moc a síla proti Dysanově. To může být zajímavý boj. Tynane, dej si pozor. Dysan má prsty skoro ve všem a platí si takový chlápky, co zabijou každýho, kdo se mu plete do cesty. Měl bys nechat Mathisona, ať si svoji dceru najde sám."

„On si mě najal. Díky, Franku. Považuj svůj dluh za splacený." S těmi slovy se Ty otočil a vyšel ze stanu. Asher se naposledy napil piva a vyrazil za ním.

Ty se před stanem na okamžik zastavil, ale na Ashera se nepodíval. „Slyšels, co Frank říkal, a můžeš z toho vycouvat. Jestli při téhle akci nepřijdeš o život, stejně to nejspíš zanechá nějaké následky.“

„A přijít o Mathisonovu dceru?“ namítl Asher těsně předtím, než kolem Tynanovy hlavy proletěla kulka. Ty padl do bláta, zvedl ruku a stáhl Ashera k sobě. Ten na to však nebyl připravený, takže dopadl obličejem přímo na rozbahněnou zem. Když zvedl hlavu, prskal všude kolem sebe bláto, další střela ho však přiměla, aby hlavu opět sklonil. Za nimi se ozval hlomoz převracených stolů a křik, protože obě kulky vletěly přímo do stanu.

Asher se podíval na Tynana. Ten měl obličej čistý, držel hlavu nad zemí a v ruce svíral pistoli. Za nimi se ozval hlas.

„Vsadím se, že je to Dysan.“

Asher se ohlédl a uviděl Franka, toho hráče, jak se krčí u vchodu do stanu s pistolí v ruce.

„Vydržte, pokusím se vám pomoct.“

O minutu později uslyšel Asher toho muže volat: „Naproti přes ulici právě přivezli nový děvky. A všechno jsou to panny.“

Tynan zakřičel na Ashera, aby se odvalil z cesty, a pravě včas, protože za okamžik vyrazil ze stanu dav mužů. „Teď,“ zahalekal Tynan a Ash se blátem dostal dozadu za stan. Nevěděl přesně, co by měl dělat dál, naštěstí se však v tu chvíli objevil Tynan s koňmi. „Jedeme,“ prohlásil pouze, než vyrazili z města, kde podle hluku zřejmě začínala všeobecná rvačka.

Ty mířil na sever a hnal koně tak rychle, že kolem nich létalo zasychající bláto. Po poledni vjeli mezi stromy, na stezku, které si Asher vůbec nevšiml, dokud se na ní neocitli. Stoupala nahoru do kopce. Začalo pršet a oba muži si stáhli krempy klobouků hluboko do obličeje.

Byla už téměř tma, když Tynan zastavil a sesedl z koně. „Je tady jeskyně. Přespíme v ní,“ zavolal nahlas, aby přehlušil déšť.

O pár minut později už měli zapálený malý ohýnek, fazole i káva se vařily a šaty jim na těle skoro uschly.

„Myslíš, že ji najdeme?“ zeptal se Ash a šťouchal přitom do ohně klacíkem.

„Mám to v plánu," odpověděl Tynan. Opíral se o sedlo a klobouk měl naražený přes obličej.

„Jestli chce Dysan jenom peníze, tak by snad Chris neublížil, ne?"

„Nebo Pilar."

„Ach, ano," řekl Ash. „Vzpomínám si, že jsem ji zahlédl v kuchyni. Dělá tam službu, ne?"

Tynan si znovu nasadil klobouk na hlavu, vrhl po Asherovi jediný pohled, sundal fazole z ohně a začal je rozdělovat na talíře.

Ash si vzal od Tynana talíř a hrnek s kávou. „Máš nějaký plán, jak ji dostat zpět? Chci říct, ty opravdu *musíš* Chris zachránit. Její otec bude zuřit, když připustíš, aby se jí něco stalo."

„A ty přijdeš o její peníze," podotkl Ty.

„Chris je velmi přitažlivá mladá dáma, možná trochu umíněná, ale nicméně přitažlivá. A opravdu nechápu, co je v nepořádku na tom, že převezmu správu majetku jejího otce. Nemá syna a Chris se zjevně nechystá v nejbližší době provdat za někoho jiného." Ostře na Tynana pohlédl. „Pokud ovšem nemáš sám v úmyslu se s ní oženit. Mathisonovy peníze by byly docela…"

„Budeme spolu vycházet mnohem líp, když si svoje názory necháš pro sebe. Teď uhas ten oheň a zkus se trochu vyspat. Brzy ráno vyrážíme."

Nebylo ještě zdaleka ráno, když Ty Ashera probudil tím, že mu položil ruku na ústa. V jeho očích se zračilo varování. Gestem Ashovi naznačil, aby ho následoval ven z nevelké jeskyně. Odnesli sedla i zavazadla ke koním a co nejtišeji sváděli zvířata dolů z kopce. Stále vytrvale mžilo.

„Kolik je hodin?" zeptal se Asher s mohutným zívnutím.

„Naše poslední hodinka, pokud se odtud rychle nedostaneme. Venku před jeskyní někdo byl."

„Nikoho jsem neslyšel."

„Fajn, tak si tu zůstaň, ale já mizím."

Asherovi stačil jediný pohled na okolní tmavý les, aby nasedl na koně a rozjel se za Tynanem.

Jeli celý den a hluboko do noci; Asher v sedle napůl spal. Když Ty konečně zastavil, Ash téměř nepoznal stáj, přestože už byli přímo v ní.

„Odsedlej koně," nařídil Tynan. „Nebo tu chceš trčet celou noc?"

Asher ho pomalu poslechl, naházel koni vidlemi do stání seno a oves a pak Tynana slepě následoval ven do tmy a po schodech zadem k jakémusi domu. Ani se na nic nevyptával, když se Ty vytáhl nahoru, skrčil se, přeběhl celou délku střechy a skočil na střechu vedlejšího domu. Ash jenom děkoval Bohu, že je tma, takže nevidí, jakou hloubku má pod sebou. Když přeběhli přes tři střechy, Tynan vytáhl malý klíček, odemkl vikýř a sešel po dřevěných schodech na půdu. Uvnitř budovy tiše prošel dlouhou chodbou a otevřel třetí dveře vlevo.

Mladá žena v posteli se probudila a ospale k nim vzhlédla. „Alice, tohle jeAsher a potřebuje se někde vyspat."

Žena odhrnula pokrývky na druhé straně postele, pak se otočila na bok a opět usnula. Ty strčil Ashe dovnitř a zase za ním zavřel. O kousek dál otevřel jiné dveře.

Zrzka právě vstávala z postele a natahovala si župan. „Zdálo se mi, že někoho slyším."

„Proč je tady takový klid?" zeptal se Ty a nalil si whisky.

„Přijeli sem čtyři chlapi a začali tu střílet. Potom jsem radši podnik zavřela. Tynane, oni hledali tebe."

Vypil sklenici na jeden lok. „Sledují mě už dva dny. Máš tu něco k jídlu?"

Zrzka otevřela skříňku a vytáhla z ní chleba a sýr. „Říkala jsem si, že asi přijedeš, ale zůstat tu nemůžeš." Posadila se na pohovku. „Ach Tynane, co jsi to provedl tentokrát? Myslela jsem, že se chvíli budeš vyhýbat potížím."

„Nejdou po mně, jenom se snaží, abych nenašel Chris," odpověděl s plnými ústy.

„Chris?" Zrzka prudce vzhlédla. „Tu falešnou malou lhářku? Důvěřovala jsem jí, ale ona odjela a nechala tě hnít ve vězení, přestože jsi byl nevinný."

„Jo, tak vidíš, jak vypadá pravá láska. Ale ať už udělala cokoli, mám ji na starost a musím ji dostat zpět k otci."

„Za cenu vlastního života?"

Ty mlčky hltal jídlo a neodpověděl. „Nemáš tu někde volnou postel? Prescotta jsem uložil k Alici," prohlásil po chvilce.

„Můžeš si vlézt do mojí," odpověděla Zrzka ztěžka. „Já se už dneska stejně nevyspím. Koho chceš? Myslím, že posledně jste docela dobře vycházeli s Leorou."

„Potřebuju se jen vyspat," řekl Ty a dolil si sklenici. „Žádné ženy."

Vůbec si nevšiml, že na něj Zrzka zírá s otevřenou pusou. „Dobře," vykoktala nakonec. „Jen mi dej svoje šaty, nechám je vyprat."

Když se svlékal do spodního prádla, pouze mlčky přihlížela a počkala, dokud nevklouzl do postele. Posadila se vedle něj a odhrnula mu vlasy z obličeje. Jakmile usnul, políbila ho na čelo a po špičkách vyšla z pokoje.

„Tynane!" vykřikla Zrzka, když se vřítila do ložnice. „Přišli si pro tebe."

Ty odhodil pokrývky a okamžitě stál na nohou. „Zatraceně, kde mám kalhoty?"

„Jsou mokré. Spal jsi jen tři hodiny, ale musíš se okamžitě dostat odtud. Dole se po tobě shání půl tuctu chlapů."

Tynan si pročísl vlasy rukou. „Takže celé tři hodiny? Dysan opravdu obrací každý kámen, aby mě našel."

„*Dysan?*" vyjekla Zrzka. „Ty jdeš proti Beynardu Dysanovi?"

„Nepotřebuju kázání, ale potřebuju kalhoty. Sežeň mi něco na sebe."

„Měla bych odmítnout. Měla bych požádat šerifa, aby tě zamknul na sedm západů a zachránil tě před tebou samotným."

Než stihl Ty odpovědět, vrazila do místnosti jiná žena. „Je po něm," prohlásila znechuceně. „Já jsem mu říkala, že nás nemůže mít všechny tři najednou." Zarazila se a oči se jí rozšířily údivem. „Panebože, Ty, nevěděla jsem, že jsi tady."

„Nezdrží se dlouho," prohlásila Zrzka, vystrčila děvče ze dveří a zavřela. „Teď bude každý vědět, že jsi tu, a…" Náhle se jí tvář rozjasnila. „Posaď se tady. Nehýbej se. Mám nápad." Okamžitě vyrazila z pokoje, zatímco se Ty marně snažil objevit nějaké oblečení.

O pár minut později se Zrzka vrátila a přes ruku měla přehozenou obrovskou hromadu jemné bílé kůže a třásní. „Ten chlap, co právě umřel, byl členem putovní společnosti, která tu v kraji předvádí Show Divokého Západu, a tohle už

nebude potřebovat.“ Roztáhla před sebou ten nejbláznivější, nejefektnější kostým, jaký kdy kdo viděl. Byl celý z bílé kůže a od ramenou k pasu z něj visely dlouhé zauzlené třásně. Patřily k němu i kalhoty se stříbrnými medailony po celé délce nohavic a klobouk, který zdobil pásek z falešných diamantů velkých jako dolarové mince.

Tynan na oděv stěží pohlédl. „Jestli mi neseženeš nějaké kalhoty, tak…“

„Tady máš,“ opáčila Zrzka a hodila mu kožené nohavice.

„To ani náhodou,“ odsekl Ty a nechal je dopadnout na zem, aniž se jich dotkl. „Potřebuju…“

„Počkej chvíli, Ty. Je jich tam dole šest, ty jsi sám a tohle místo mají obklíčené. Ráchel říkala, že na střeše zahlídla pušku, takže je jich možná ještě víc. Jestli odtud vyjdeš, nemáš šanci. Ale čekají tě tak, jak vypadáš obvykle. Nečekají nějakého tlustého opilého šmíráka, co vypadá, jako když kšeftuje s hadím olejem.“ Tynan se posadil na postel. „Tohle si na sebe nevezmu.“

„To radši umřeš, než aby sis to oblékl?“ zasyčela Zrzka. „Aspoň na sobě budu mít svoje boty a kalhoty. Co kdyby mě v tom museli pohřbít?“

Zrzka obrátila oči k nebi. „Ze všech bláznivých věcí, které jsem kdy slyšela, je tahle ta nejbláznivější. Podívej, Ty, drahoušku, jak chceš zachránit to děvče, když budeš mrtvý? A to nepochybně budeš, když odtud vyjdeš ve vlastních šatech. Když budeš mít na sobě tohle, můžeš odejít hlavním vchodem. Všichni budou tak oslepení těmi diamanty a stříbrem, že se ti ani nepodívají do obličeje. A tos ještě neviděl všechno, patří k tomu i bílé boty a stříbrné pistole s bílou rukojetí, a dokonce stříbrné kulky. To je náhodou báječný oblek.“

Ty pořád seděl na posteli a tvářil se umíněně. „Jestli se tam venku necháš zabít, tak osobně dohlédnu na to, aby tě pohřbili v tomhle,“ oznámila Zrzka.

Ty zavrtěl hlavou. „Doufám, že Mathison ocení, čím vším jsem musel projít, abych dostal jeho dceru zpátky.“

„Pojď sem, máme práci. Musíme tě trochu vycpat, aby ti tohle padlo.“

O hodinu později byl Tynan obklopený hloučkem rozchichotaných žen. Asher měl v ústech na prst silný doutník a seděl na židli s Alicí na klíně.

„Sluší ti to, Tynane," podotkl. „Opravdu ti to padne." Zrzka položila Tynanovi ruku na paži, která se už už sunula k pistoli, a zkontrolovala mu vlasy, hustě posypané bílým pudrem.

Ženy všily do dlouhých kalhot po mrtvém herci polštáře, aby Ty ten obrovský oděv vyplnil. Měl teď břicho, které přetékalo přes pásek se stříbrnou přezkou, a rozkrok kalhot mu visel téměř u kolenou.

„Škoda tohle zakrývat," zamumlala vyzývavě Leora a přejela mu dlaní přes hýždě.

„Teď," oznámila Zrzka, „vypadáš dobře, ale musíš se dostat do nálady. Ten chlap sem vrazil s pistolema v obou rukou, s plnou parádou. Musíš vyjít ven stejným způsobem."

„Ráda bych tě viděla s plnou parádou," zašeptala Leora Tynanovi do ucha.

„Na to teď není čas," zahnala ji Zrzka. „Jste připravený, pane Prescotte?"

„Kdykoli."

„Takže ho budete cestou ven podpírat, protože je příliš opilý, aby to zvládl sám. Je to jasné, Ty?" Tynan mlčky přikývl. „Kůň je připravený?" zeptala se Zrzka. „Jaký kůň?" ozval se Ty.

„Poznáš ho, až ho uvidíš," zasmál se Asher. „Věř mi, určitě ho poznáš."

Zrzka se do Tynana pevně zavěsila. „Zlato, chci tě ještě někdy vidět a tohle je jediný způsob, jak to zařídit. Teď mi dej pusu a běž."

Ty si ji na chvilku přitáhl k sobě, políbil ji na tvář a vyšel z místnosti – dlouhé, zdobené ostruhy přitom na dřevěné podlaze cinkaly. Nahoře na schodech se zastavil, tasil obě stříbrné pistole a vystřelil do vzduchu. Pak se odpotácel dolů, ženy se na něj přitom věšely.

„Jsem nebezpečnější než chřestýš a dvakrát tak rychlý," zařval, naklonil se dopředu a přitáhl k sobě jednu z žen. Políbil ji a mezitím vypálil jednu ránu do stropu a druhou směrem k obsazenému stolu vedle. Zasáhl dvě sklenice piva a těsně minul jednoho z kovbojů.

Kovboj se zvedl a vyrazil k Tynanovi, do cesty se mu však postavil Asher.

„Je opilý," vysvětloval. „Byla to nehoda."

„Radši byste ho vodtud měli dostat," zabručel kovboj a zůstal stát s rukou na pistoli.

„Jsem silný jako grizzly a zrak mám jako sokol," hulákal Ty.

„Tak pojď, sokole, mizíme odtud," prohlásil Asher a postrkoval ho ke dveřím.

„Střílím nejlíp na světě, jezdím nejlíp na světě…" Asher si všiml, že Ty míří jednou z pistolí na stůl přihlížejících kovbojů, pravděpodobně Dysanových mužů, a vrazil mu do paže, takže výstřel zasáhl obraz nad barem a provrtal díru v baculatém zadečku namalované nahé dívky.

„Jsem vysoký jako jedle a šeredný jak mula, ale ženy mě zbožňují, protože jsem pevný a velký jako dubový kůl," vykřikoval Ty, když ho Ash táhl ze saloonu.

„Vylez na toho zatracenýho koně," řekl Asher, „než nás kvůli tobě někdo zabije."

Před nimi stál sněhobílý hřebec s růžovýma očima a bílým koženým sedlem. Ty nezaváhal ani okamžik, vyskočil mu na hřbet, omotal otěže kolem hrušky sedla a pak z postranní kapsy vytáhl pušku. Stál v třmenech, třásně oděvu za ním vlály a kůň klusal z města směrem k severu. Ty cestou začal pálit po okrajích střech. Někteří z mužů, kteří se tam skrývali, vstávali, aby se podívali, co se děje. Ty jim střílel kolem hlav.

Asher, který jel kousek za Tynanem, byl strachy bílý jako Tynanův nový oblek, ale střelci na střechách zjevně usoudili, že mají zadarmo výborné představení, a někteří dokonce pálili do nebe místo aplausu.

Teprve když byli na míle od města, začal Ash dýchat trochu volněji. Ty mu ujel kamsi mezi stromy, a když ho Asher dohnal, viděl, jak zuřivě prohledává bílé sedlové vaky.

„Co se děje?" zeptal se Ash a seskočil z koně.

„Doufal jsem, že tu bude nějaké náhradní oblečení. Zatraceně. Zrzka mi žádné nedala."

„Zdálo se, že ti tohle stačí. Došlo ti vůbec, že jsi málem zastřelil jednoho z Dysanových mužů?"

„Napočítal jsem celkem jedenáct. Kolik ty?"

„Kolik čeho?"

„Proč myslíš, že jsem dělal takový kravál? Chtěl jsem je vylákat z úkrytů, aby se šli podívat, co se děje. Čtyři byli uvnitř, pět jsem napočítal na střechách a dva vyběhli zezadu. Myslím, že na jih od města by se jich mohlo ještě pár

schovávat. Odhaduju, že asi za dvě hodiny jim dojde, že jsem jim ujel v těchhle hadrech. Takže máme dvě hodiny na to, abych se té maškary zbavil.“ Nevěřícně se zadíval na bílého koně. „Bude to jako schovávat horu v krtině. Kdybych tak mohl sehnat někoho, kdo by si tohle natáhl místo mě. Pak by Dysanovi muži sledovali jeho a my bychom získali trochu času.“

Asher si odfrkl. „Jasně, a kde bychom asi našli takového blázna? Nevím o nikom, kdo by byl ochotný koupit takovouhle věc, a když to někomu daruješ, bude se ptát proč. Rozhodně to bude vypadat podezřele. Měli bychom ty hadry spálit. Rozhodně nenajdeme žádného šílence, který by to dobrovolně vzal na sebe.“

„Nevím,“ řekl Ty, když nasedal na koně, a zaklel, protože se zapletl do třásní na obleku, „lidé jsou různí.“

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Tynan se tiskl k bílé zdi budovy, jako by se snažil s ní splynout. Asherovi nějak moc dlouho trvá, než mu sežene šaty, které by nahradily bílý kostým. Několik minut si Ty sice říkal, že pokud ho Prescott nepřestane popichovat, bude mu muset provést něco moc ošklivého, ale nakonec se mu podařilo Ashe přesvědčit, aby mu pomohl sehnat nové oblečení. Konečně, je to i v jeho zájmu.

Ty pomalu nakoukl za roh budovy a rozhlédl se kolem. Když se ujistil, že je ulice prázdná, popošel kousek dál k napajedlu pro koně a strčil do něj hlavu. Asher předtím totiž pronesl několik poznámek o liliové vůni francouzského pudru, kterým mu Zrzka přebarvila vlasy na bílo.

Právě když zvedal hlavu z vody, ucítil vzadu na krku nezaměnitelný chlad hlavně pistole.

„Pomodli se," ozvalo se za ním. „Nastala poslední minuta tvýho života."

„Lester Chanry," řekl Tynan, odtáhl se a pohlédl na muže s pistolí. Byl vysoký a hubený jako tyčka, zrzavé vlasy mu sahaly až k ramenům. Tvář měl posetou pihami, které taky byly jedinou barvou v jeho obličeji, protože obočí i řasy měl tak světlé, že téměř nebyly vidět. Na sobě měl jasně červenou košili na ramenou vyšívanou indiánskými korálky a do vlasů si zapletl tři stříbrné ozdoby. „Lestere, rád tě zase vidím. Vlastně jsem o tobě právě před chvílí mluvil."

„To se vsadím, že jo. Mluvils taky o tom, jak jsi zabil mýho bráchu?"

„To byla nehoda."

Lester přirazil Tynana ke zdi. „Zabils ho, a teď za to zaplatíš."

„Neudělal jsem to já a ty to dobře víš."

„Ten šerif honil tebe, když ho zasáhl – stejně dobře jsi ho mohl zastřelit sám. A teď budeš platit. Jsi připravený zemřít?"

„Jen v případě, že mi slíbíš, že mě pohrbíš v mém novém obleku.“

Lester se poprvé podíval, co má Ty vlastně na sobě, a Tynan pozorně sledoval jeho obličej. „Slíbíš mi, že mě v něm pohrbíš, ne Lestere? Je to moje poslední přání, a to by se mělo člověku splnit.“

„Kde jsi sehnal takový ohoz?“ zeptal se Lester a v hlase mu zazněl nezastřený obdiv.

„Jeden Člověk musel přijít o život, abych tohle dostal,“ odpověděl Ty. „Tak slíbíš mi to?“

„No… A nechtěl bys mi ty věci prodat? Moc se mi to oblečení líbí.“

„Prodat! Co bych dělal s penězi, když budu po smrti? Ale můžeme se dohodnout. Dám ti je zadarmo, když mě necháš jít.“

Lester opět přirazil Tynana ke zdi. „Můžu tě zastřelit a prostě si to oblečení vzít.“

„Já vždycky hrozně moc krvácím. Stačí, abych se říznul při holení, a musím se jít převléknout. To oblečení by bylo tak špinavé od krve, že bys ho mohl vyhodit, a navíc bys přišel o koně, který k němu patří.“

„Kůň? K tomu patří i kůň?“ opakoval Lester. „Nelžeš mi, Tynane? Jestli lžeš, tak tě…“

„Lestere, já bojuju o život. Když mě nezabiješ, dám ti tenhle bílý oblek i s tím bílým koněm a bílým sedlem.“

„On má i bílý sedlo?“ zalapal Lester po dechu. „Nikdá v životě jsem neviděl bílý sedlo. Tynane, jestli mě taháš za nos, tak…“

„Když dáš pryč tu pistoli, ukážu ti, kde mám schovaného koně, a všechno ti to dám, se stvrzenkou o prodeji. Bude to právně v pořádku. Ale když mě zastřelíš, dostaneš jen zakrvácený oblek, a přece víš, jak kůže od krve tvrdne. Navíc nikdy nenajdeš toho koně. Najde ho nějaký kluk z farmy a bude mít jediné bílé sedlo na světě. A řekl jsem ti už, že na uzdě jsou stříbrné cvočky?“

Lester o Tynanových slovech několik minut uvažoval, zatímco Ty zvedl ruku a předvedl mu dlouhé třásně.

„Dobře, uděláme to tak, ale jestli se mě pokusíš podfouknout, tak tě…“

„Podfouknout člena Chanryho gangu? Lestere, nedožil bych se tak vysokého věku, kdybych byl blázen. Jdeme.

Když to uděláme rychle, nebude mě tolik mrzet, že o ten krásný oblek přijdu," dodal Ty s povzdechem.

Jak Chris sestupovala ze schodů, snažila se povytáhnout živůtek o trochu výš, nebylo na něm však dost látky, aby mohla zakrýt to, co mělo být skryto. Jediný pohled na Pilar jí stačil, aby si všimla, že ta vystavuje mnohem víc, než Chris kdy předpokládala, že by žena mohla vůbec mít.

Pod schody se oba muži zastavili a nechali ženy o samotě ve velké místnosti s cihlovou podlahou a těžkým nábytkem, zakrytým hedvábnými šály. Všechno uvnitř působilo přepychově, ale kromě několika židlí a malého stolku u stěny byla místnost téměř prázdná.

Nalevo u okna byly dveře. Chris k nim okamžitě zamířila a pokusila se je otevřít, byly však zamčené. Právě když vykročila k oknu, ozval se za ní hlas.

„Všechny východy jsou zamčené, paní Eskridgeová."

Ten hlas okamžitě poznala. „Vy!" vyjekla a prudce se otočila.

„Myslel jsem si, že jste to už uhodla," podotkl Beynard Dysan. „Potom, co jste mě sledovala po celém domě i v lese, vám opravdu mělo dojít, že jsem vás dal unést já."

„Sledovala jsem Owena," řekla téměř šeptem. „Ne vás."

„Ale to jsem přece nemohl vědět, že? Dáte si se mnou večeři, dámy?"

Chris bezděčně o krok ustoupila, aby od něj byla co nejdál.

„Bude nám potěšením," ozvala se Pilar. Vzala Chris za ruku, přitáhla ji k sobě a z druhé strany se zavěsila do Dysana. „Umíráme hlady."

Chris nechala Pilar mluvit, když je Dysan odváděl do jídelny. Potřebovala trochu času, aby znovu získala rovnováhu. Musí ovládnout svůj instinktivní odpor k tomu muži, jestli má od něj získat nějaké informace. Když jí Dysan odtahoval u stolu židli, byla už natolik klidná, že před jeho dotykem neucukla.

Jakmile se všichni posadili a večeře byla před nimi, Dysan pohlédl na Chris, která seděla na konci stolu naproti němu. Pilar posadil vedle sebe. Dysan se zeptal: „Takže, proč jste sledovala Hamiltona? Co jste chtěla zjistit?"

Chris si dala s odpovědí na čas. Nechtěla tomu muži prozradit příliš mnoho, dokud nevypátrá, co ví on. „Můj

otec…“ začala, pak si nacpala do úst pořádné sousto a pomalu žvýkala.

„Ano,“ navázal Dysan. „Vím, že váš otec spáchal sebevraždu, ale s tím měl přece něco společného váš manžel, ne?“

Chris si teď byla jistá, že Dysan nemá ani tušení o její pravé totožnosti. Myslel si, že je opravdu Diana Eskridgeová. „Whit a já máme…“ Sklopila oči do talíře a podařilo se jí vymáčknout slzičku. „Opravdu ho miluju, ale můj otec…“

Skrze zvlhlé řasy pohlédla na Dysana a postřehla, že ji sleduje se zjevnou netrpělivostí a ústy zkroucenými ve znechuceném úšklebku. Dobře, pochválila se Chris v duchu, jen ať si myslí, že je slabé, povolné, zbabělé stvoření. Pilar na Chris několikrát nevěřícně pohlédla, ale pak se raději soustředila na svůj talíř.

„Co jste se snažila v domě Hamiltonových zjistit?“ naléhal Dysan a z jeho tónu se dalo poznat, že ho její koktání rozčiluje.

„Můj bratranec Lionel byl v nebezpečí. Chtěla jsem mu jen pomoci. Proč jste nás unesl? Co s námi chcete dělat? Já jsem jen chtěla pomoct Lionelovi. A Pilar s tím nemá vůbec nic společného.“

Dysan se pustil do jídla. „Považujte se za mé hosty. Obávám se, že vám nemohu dovolit pohybovat se volně po domě, ale během svého pobytu zde budete mít veškeré pohodlí.“

„Ale proč jsme tady?“ zeptala se Chris a naklonila se dopředu.

Dysan na ni pouze pohlédl, neodpověděl však.

„Budou nás hledat,“ podotkla do ticha Pilar.

„Myslíte toho svého manžela? Ten zahradník vás přijde zachránit? A co mi udělá, praští mě hráběmi?“

„Spíš…“ vyhrkla Chris, ale zarazila se. „Někdo si pro nás přijde.“

Dysan položil vidličku a pohodlně se na židli opřel. „Po celé délce cesty mezi tímto místem a Hamiltonovým domem hlídkuje stovka mužů. Mají příkaz zastřelit každého, kdo se jen zeptá po vás dvou nebo se bude vyptávat na mě. Ujišťuju vás, že sem pro vás nikdo nepřijde.“

„Chcete snad výkupné?“ zeptala se Chris neuváženě.

„A kdo by ho za vás zaplatil?“ zeptal se, jako by ho odpověď nesmírně zajímala. „Pro koho máte takovou cenu?“

„Peníze za nás nikdo nedá,“ prohlásila Pilar klidně, „ale někdo by mohl být ochotný riskovat život. Najdou nás.“

Dysan na Pilar chvíli zkoumavě hleděl; prohlížel si ji od hlavy k patě oceňujícím, urážlivým pohledem. „No, možná máte pravdu, ale to uvidíme sami, ne? Nyní vám bohužel nemohu věnovat víc času. Odvedou vás zpět do vašeho pokoje a tam počkáte.“

„Počkáme na co?“ zeptala se rychle Chris.

„Až se rozhodnu, co s vámi udělám,“ odpověděl Dysan a odešel z místnosti. Chris okamžitě zabalila do ubrousku pár plátků hovězího a schovala balíček do kapsy. O pár vteřin později vešli ti dva muži, kteří je unesli od Hamiltona. Vyvedli je z pokoje a nahoru po schodech.

„Takže co jsme zjistily kromě toho, že když ho naštveme, nenechá nás dojíst večeři?“ zeptala se Pilar, když byly v pokoji opět samy. „Myslíš, že opravdu poslal na hlídku stovku mužů, nebo se jen tak vychloubal?“

Chris vyhlédla z okna a odhadovala, jak hluboko to asi může být. „Řekla bych, že ten muž je schopný všeho. Proč nás sem vlastně přivedl?“ zeptala se rozhořčeně. „Neví, kdo je můj otec, takže nás tu nedrží kvůli výkupnému. Napadlo mě – hlavně kvůli těm šatům –, že po nás možná zatoužil, myslím fyzicky, ale vypadá to, že ani tohle ho nezajímá. Tak co proboha může chtít?“

„Víš něco, co on neví? Něco, co by ho mohlo zajímat?“

„Jasně,“ opáčila Chris. „Vím, kde je zakopaný ztracený poklad Inků. Kdyby se od nás chtěl něco dovědět, proč se nás nezeptal?“

„Jenže on se nás vyptával jen na to, jestli si myslíme, že po nás Ty bude pátrat,“ řekla Pilar zamyšleně. „Co když jde nakonec Dysan po něm?“

Chris sevřela ústa do tenké čárky. „Zdá se, že jediní lidé, kteří o Tynana projevují zájem, jsou ti na straně zákona a pořádku. Nezdá se mi, že by se ho Dysan chystal zatknout za nějaký zločin, který spáchal tento týden.“

Pilar se na Chris chvíli mlčky dívala. „Ty jsi na něj opravdu rozzlobená. Co ti vlastně provedl?“

„Udělal ze mě blázna, to je všechno.“ Posadila se na postel. „Nemyslím, že by Dysan chtěl Tynana. Kdyby to tak bylo,

mohl se k němu dostat mnohem jednodušším způsobem, nemusel vymýšlet takhle složitý plán. Mohl se ho třeba pokusit unést na nějakém církevním pikniku a Ty by my to s radostí vysvětlil pistolí. Ne, to musí být něco jiného. Mám takový pocit, že Dysan *ví*, kdo je můj otec, a opravdu nás tu drží kvůli výkupnému. Pak dává smysl těch sto mužů na hlídce, protože v takovém případě by si Dysan určitě zajistil, abychom mu neunikly.“

„My?“ opáčila Pilar. „Pořád jsi nevysvětlila, proč by unášel i mě.“

„Kdo ví? Pilar, myslíš, že kdybychom ta prostěradla svázaly dohromady, dosáhla by až na zem?“

„Zbláznila ses?“ vyjekla Pilar a šla se podívat z okna. „Copak nevidíš ty chlapy s puškami všude kolem? Nečekáš snad, že ti jen zamávají, až polezeš dolů?“

„Neuvidí mě, když to udělám v noci.“

„Chris,“ řekla Pilar trpělivě, „počkejme tady, dokud tvůj otec nezaplatí výkupné a nedostane nás na svobodu.“

Chris se na tmavovlasou ženu chvíli dívala. „Ty opravdu myslíš, že by nás pustil? Můžeme ho identifikovat, můžeme napochodovat rovnou k federálnímu maršálovi a povědět mu, kdo nás unesl. Byl by blázen, kdyby nás nechal jít. Ásan si sice možná vyzvedne výkupné, ale nemůže riskovat, že budeme mluvit, až nás pustí na svobodu.“ Na chvilku se odmlčela a upřeně se zadívala Pilar do očí. „Myslím, že nás zabije, jakmile dostane od mého otce peníze. Do té doby nás musí nechat naživu pro případ, že by si můj otec přál nějaký důkaz toho, že mě Ásan skutečně vězní.“

Pilar se znovu posadila na postel. „Kolik tedy myslíš, že máme času?“

„Můj otec pohne nebem i zemí, aby sehnal tolik peněz, kolik bude Ásan žádat, a…“ Odmlčela se a do očí jí vhrkly slzy. Možná otce už nikdy neuvidí, možná už nikdy neuvidí nic kromě téhle místnosti. „Dostane sem ty peníze tak rychle, jak dokáže jet kůň s jezdcem. Jestli poslal Ásan na jih žádost o výkupné, zatímco nás unášeli na sever, řekla bych, že to může trvat tak dva dny.“

„Dva dny?“ zalapala Pilar po dechu a prudce zvedla hlavu. „To ale znamená, že Tynan by tu mohl být už dneska.“

„Nemůžeme to riskovat," řekla Chris a stiskla Pilar ruku. „Chceš jít se mnou, nebo tu počkáš, dokud nepřivedu pomoc?"

„Chtěla bych, abychom tu zůstaly obě," odpověděl Pilar a pak si povzdechla. „Dobrá, zůstanu tady. Možná se mi podaří na nějaký čas tvoje zmizení zamaskovat."

„Jestli Dysan zjistí, že jsem pryč, řekni mu, že jsi Christiana Mathisonová, pak ti nic neudělá, dokud od mého otce nezíská peníze. Pomůžeš mi teď roztrhat a svázat ta prostěradla?"

„Jak se zdá, ty jsi pevně rozhodnutá to podniknout," řekla Pilar. Ke svému úžasu zjistila, že se jí třesou ruce. „Jestli to chceš opravdu udělat, tak ti pomůžu."

Tynan Ashera gestem ruky zadržel, když vjížděli do městečka s názvem Sequona. „Chci, abys jel první. Jdi do toho velkého saloonu, je asi v polovině ulice, a sedni si k rohovému stolu. Nic nedělej, jen si objednej pivo a počkej na mě. S nikým nemluv, rozumíš?"

„Nedělej si starosti, já se o sebe postarám."

„Vyndej si pistoli, schovej ji pod klobouk a čekej. Chci, abys byl připravený, jakmile se začne střílet."

„Střílet?" zašeptal Asher. „Jak můžeš předem vědět, že se bude střílet?"

„Jak ses mohl dožít tak vysokýho věku, když to předem nepoznáš? Jsi připravený?"

Asher pouze přikývl a vyrazil dlouhou prašnou ulicí k saloonu. Když se chystal vstoupit dovnitř, vyletěl odtamtud nějaký člověk, téměř do něj vrazil a dopadl do bláta.

„A už zůstaň venku," prohlásil mohutný muž v zástěře. Ruce měl zkřížené na hrudi a svaly na nich mu vystupovaly jako boule.

Asher počkal, dokud se vchod neuvolnil, a potom vešel. Musel chvíli počkat u baru, než se od zadního stolu zvedla skupinka hráčů pokru. Pak vzal svou sklenici a posadil se. Pokud možno nenápadně vytáhl pistoli z pouzdra, položil ji na stůl a přikryl kloboukem.

S přimhouřenýma očima se rozvalil na židli, když vtom dovnitř vstoupil Tynan – a okamžitě se k němu obrátilo několik párů očí. Takže, říkal si Ash v duchu, Ty měl pravdu, skutečně tu na ně čekají.

Tynan si objednal dvojitou whisky, a když se napil, přisedla si k němu nějaká žena. Dala mu ruku kolem pasu a přejela mu dlaní po zádech.

„Co takhle koupit dámě drink?“ zeptala se.

Ash se na židli narovnal. Snažil se předstírat, že se zajímá pouze o svoje pivo, ve skutečnosti však sledoval muže kolem. Napravo stál jakýsi tlustý špinavý kovboj, který pomalu přesunoval ruku k pistoli. Uhni z cesty, dámo, říkal si v duchu Ash bezradně.

Tynan se od ženy o kousek odtáhl. „Zlato, s tebou bych si rád dal víc než jen drink. Myslíš, že by se to dalo zařídit?“

Ženě se po celém obličeji rozlil široký úsměv.

„Proč na mě nepočkáš nahoře? Jen si trochu svlažím hrdlo a hned jsem u tebe.“

Žena ve špinavých červených šatech se triumfálně rozhlédla po několika konkurentkách v saloonu a vyrazila po schodech nahoru. Když byla v polovině schodiště, Ty se otočil k barmanovi a nahlas prohlásil: „Ve skutečnosti potřebuju pár informací. Ví tady někdo, kde bych našel Beynarda Dysana?“

Vteřinu bylo ticho a pak se ozval první výstřel. Tynan, který zjevně sledoval celou místnost v zrcadle nad barem, se prudce obrátil, mírně se přikrčil a tlustého kovboje vedle Ashera střelil do břicha. Ash vyskočil, vytáhl pistoli a z balkonu, který se táhl kolem celého baru, sestřelil dalšího muže. Kolem ucha mu prolétla kulka, takže padl na zem, převrátil kulatý stůl, u něhož předtím seděl, a rychle se za ním ukryl.

Zatímco pálil na další útočníky, snažil se objevit, kde je Tynan, aby ho mohl krýt. Ty couval ke dveřím a cestou se vyhýbal střelám.

Když už se dostal skoro k východu, v okně nalevo od Tynana se objevila mužská hlava. Ash vyskočil a zařval: „Tynane!“

Ty se otočil, vypálil a muž za oknem zmizel. Tynan vyrazil ven právě v okamžiku, kdy Ash ucítil v noze palčivou bolest.

Teď byl sám v saloonu plném nepřátel, kteří po něm stříleli, krytý jen maličkým stolkem. Dveře byly několik metrů od něj. Posadil se, aby mohl znovu nabít pistoli, a sledoval, jak mu z rány na stehně prosakuje krev. Najednou se však v místnosti rozlehl tišší, ale o to vražednější zvuk výstřelů z pušky.

Vykoukl zpoza stolu a uviděl ve dveřích stát Tynana s puškou opřenou o rameno. „Kdo se první pohne, dostane další ránu. Ke mně, Prescotte," nařídil.

Asher vykulhal zpoza stolu a Ty v tu chvíli střelil jakéhosi muže v koutě. Zasténal a pistole mu vypadla z ruky.

„Hledám Beynarda Dysana a chci vědět, kde je. Kryj mi záda," zašeptal Asherovi.

V saloonu teď byli jen čtyři muži – a pět mrtvol. Ostatní utekli, jakmile přestřelka vypukla.

„Hej, ty!" houkl Tynan na muže s jizvou přes oko. „Jsi první na řadě. Ustřelím ti pár centimetrů z levý nohy, když mi neřekneš, co chci vědět. Kde najdu Dysana?"

Ty si opřel pušku o rameno pevněji.

„Má dům asi deset mil na sever odtud," řekl muž. „Ale v okolí hlídá spousta chlapů a nedostane se tam nikdo, koho tam Dysan nechce."

„To je můj problém." Ty začal couvat ven a Asher sledoval dav, který se shromažďoval na ulici. Čekali na ně osedlaní koně.

„Jeď jako o život," zavolal Tynan na Ashera, když vyráželi na sever z města.

Řítili se po cestě do lesa. Chvíli si Ash myslel, že Tynan ví, kudy jet, ale jakmile se dostali mezi stromy, Ty se několikrát zastavil a rozhlížel se kolem sebe. „Ty to tady neznáš, co?"

„Kdybych to tu znal, věděl bych, kde se Dysan schovává. Sesedni, myslím, že tohle je ono."

„Co že to je? Kde jsme?"

„Někdo se tu s námi má setkat."

„Kdo?" zeptal se Asher, ale Ty se nenamáhal s odpovědí. Seskočil z koně a sundal z něj sedlové vaky. Asher s obtížemi sesedl taky.

„Podívám se ti na tu nohu," řekl Ty, když se Ash posadil na zem. Po poněkud nešetrné, ale pečlivé prohlídce vytáhl Tynan ze svého sedlového vaku láhev whisky. „Tohle bude sice pálit, ale zabrání to otravě olovem. Není to zlé, spíš spálenina než střelná rána. Zahojí se to, ale pár dní to bude nejspíš trochu bolet."

Ash se musel ovládat, aby nezařval bolestí, když mu Ty nalil na otevřenou ránu whisky.

„První rána po kulce?" zeptal se Ty pobaveně.

„Tenhle týden první," odpověděl Asher a pokoušel se popadnout dech.

O hodinu později leželi oba muži pod stromy, když se někde za Tynanem ozval slabý zvuk. Ash pohlédl na Tynana, ale v jeho očích si přečetl varování, aby mlčel. Asher tedy předstíral spánek, ale ve skutečnosti fascinovaně pozoroval, jak se z lesa za Tynanem vynořila jakási nemladá nestará žena, která se pohybovala tak tiše, jak to jen člověk může dokázat.

Jakmile se dostala těsně k němu, Tynan, který měl klobouk stažený přes oči, natáhl ruce, popadl ji a přitáhl si ji na klín.

„Pusť mě!" zaječela na něj.

„No tak, Belle, to se na mě ještě pořád zlobíš?"

„Nejradši bych tě probodla, kdybych mohla."

Tynan ji snadno udržel, vyhýbal se pouze jejím nehtům, kterými se ho snažila poškrábat. „Víš přece, že jsem ti nikdy nechtěl ublížit, ale té holce bylo teprve třináct. Nemohl jsem ti dovolit, abys ji prodala tomu dědkovi."

„Nemusel jsi mi rozstřílet podnik, abys ji zachránil. O všechno jsem přitom přišla. Musela jsem zpátky na ulici, abych zaplatila ty škody."

Tynan ji začal líbat na krk. „Vsadím se, žes vydělala majlant."

„To teda ne!" zavřískla, ale pak se v jeho náruči uvolnila. „No, možná jsem si něco vydělala. Ale co tu sakra pohledáváš? A vyptávat se na Dysana! Tebe omrzel život, nebo co?"

„Chci ho jenom najít. Víš o něm něco?"

„Ne dost na to, abych chtěla přijít o život, protože ti to řeknu. Co ti udělal?"

„Unesl Chris Mathisonovou," řekl Asher. „Dovolte mi, abych se představil. Asher Prescott, k vašim službám, madam," pronesl zdvořile a smekl klobouk.

Žena se pokusila vytrhnout ruce z Tynanova sevření, ale držel ji pevně. „Dobrá, co tedy po mně chcete?" povzdechla si. „Tynane, jednou toho opravdu budeš po někom žádat příliš."

„Na ženách miluju, že vždycky dokážou rozdávat elegantním způsobem."

Najednou žena na Tynanově klíně ztuhla. „Chris? To je žena! Tynane, jestli jsi mě sem vytáhnul jen proto, abych ti pomohla najít jinou ženskou, tak ti…“

Ty ji umlčel polibkem. „To je výhradně obchodní záležitost. Najal mě její otec, abych ji k němu přivezl, a cestou ji Dysan unesl.“

„Pak bys ji měl asi nechat tam, kde je. Až s ní Dysan skončí, tak toho z ní stejně moc nezbyde.“

Ty se zamračil. „Mluvíš z vlastní zkušenosti?“

„Viděla jsem jednu holku po tom, co ji měl v práci. Ten chlap nemá rád ženy, on vlastně nemá rád vůbec nikoho. Kousek odtud má dům, ale myslím, že se tam moc nezdržuje. Řekla bych, že jezdí dost často na Východ, ale zaboha nedokážu pochopit, proč se vůbec někdy vrací do téhle díry v lesích. Má tolik peněz, že by mohl žít, kde by se mu zachtělo.“

Tynan pustil její ruce, ale ona mu zůstala sedět na klíně.

„Slyšel jsem, že tu dělá obchody.“

„Proslýchá se, že má prsty v každé špinavosti, k jaké tu v poslední době došlo, ale nikomu se nepodařilo nic dokázat. Ti, co se tu starají o dodržování zákonů, se ho většinou bojí.“

Tynan chvilku mlčel. „Říkalas, že je ten dům hlídaný. Jak dobře hlídaný?“

„Lip než vojenská pevnost. Dnem i nocí tam hlídkují jeho muži – a v noci mají na vodítku psy. Když se někdo přiblíží, vypustí je. Říká se, že to jsou neovladatelné bestie.“

„Dokázal vůbec *někdo* proniknout dovnitř?“ zeptal se Ash.

„Kdo by byl takový blázen, aby se o to pokoušel?“ opáčila žena a dívala se z jednoho muže na druhého.

„Belle, znáš někoho, kdo tam někdy byl? Někoho, koho bychom se mohli na pár věcí zeptat?“

Belle sklopila oči ke svým dlaním. „Po pravdě řečeno, loni jsem tam jednou byla. Šla jsem tam ještě s jinými děvčaty a… Tynane, nerada myslím na to, co se tu noc stalo.“

Tynan přitáhl Belle k sobě a ona skryla tvář na jeho rameni. „Dysan tam má právě teď mladou ženu a drží ji jako vězně. Prescott a já ji odtamtud chceme dostat, takže potřebujeme jakoukoli pomoc, kterou seženeme. Pokud mi řekneš cokoli, co si o tom domě pamatuješ, o vchodech, o plánu poschodí, cokoli, co tě napadne, rozhodně to ocením.“

Belle zvedla obličej z jeho ramene. „Nezasloužíš si moji pomoc, ne potom, co jsi zničil můj podnik, ale udělám, co bude v mých silách.“ Svůdně se na něj zadívala. „Udělám to, protože si pamatuju na tu dobu tehdy v San Antoniu. Vzpomínáš?“

„Skoro každý den,“ odpověděl Ty s úsměvem. „Posuzuju podle toho všechno ostatní. Prescotte, máš kus papíru? Belle nám nakreslí plánek.“

Ty si ji zvedl z klína, zatímco Asher kulhal ke koni. O pár minut později byli všichni tři skloněni nad mapkou, kterou Belle kreslila, a za hodinu už oba muži zase nasedali na koně.

Belle k Tynanovi vzhlédla. „Mimochodem, Ty, včera se po tobě ve městě sháněl nějaký chlapík.“

„Jak vypadal?“

„Vysoký, hubený, dlouhé zrzavé vlasy. Ruku měl na pásce a kulhal. Zdálo se, že si opravdu moc přeje tě najít.“

Tynan se k ní sklonil a dlouze ji políbil. „Řekni mu žes me viděla asi čtyřicet mil jižně odtud.“

Usmála se na něj. „Možná. Budu o tom přemýšlet jestli se u mě cestou zpátky zastavíš a vynahradíš mi, co jsi provedl s mým podnikem.“

„Možná.“ Ty se na ni usmál a potom oba muži vyrazili na sever, k sídlu Beynarda Dysana.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Pilar seděla na podlaze a opírala se o sloupek postele. Navzdory svým nejlepším úmyslům podlehla spánku a neslyšela nikoho vstoupit, dokud jí ústa nezakryla čísi ruka. S úlekem se probudila.

„Tynane?“ vydechla nevěřícně. „Jsi to ty?“

„Kde je Chris?“ zeptal se okamžitě. Pilar se narovnala. „Nevím. Je pryč už hodiny a slyšela jsem dole štěkat psy a nějaké mužské hlasy. Chris se ale vůbec neozvala. Tynane, já se o ni bojím.“

Ty měl v obličeji jasně napsáno, co si o Chrisině útěku myslí. „Jak se dostala ven?“

Pilar vstala. „Roztrhaly jsme prostěradla na pruhy a ona se po nich spustila oknem. Tynane! Jsi zraněný! Tady, posaď se.“

„Nemám čas. Musím ji najít, a to rychle. Nech tu ránu být, není to nic vážného, jen pár psích kousnutí. Proč jsi jí sakra dovolila utéct? Od ní nečekám, že by mohla mít rozum, ale myslel jsem, Pilar, že aspoň ty budeš trochu přemýšlet. Říkal jsem ti přece, abys na ni dala pozor.“

„A jak jsem ji asi měla zastavit? Dysan řekl, že po cestě hlídkuje stovka mužů, kteří mají zajistit, aby nás nikdo nenašel. Mohl jsi být klidně mrtvý a Chris tvrdila, že nás Dysan nikdy na svobodu nepustí, protože bychom ho mohly identifikovat.“

„Už se spojil s Mathisonem?“

„To je na tom nejpodivnější, Ty. Já si totiž nejsem jistá, že Dysan ví, kdo Chris je. Mluvil o sebevraždě jejího otce a o tom, že její manžel okrádal firmu. Jestli ale neví, že je Chris bohatá, proč nás potom unesl?“

„S tím, jak ten člověk uvažuje, si budu dělat starosti později. Teď mě spíš zajímají ti jeho pistolníci. Nevidělas, kam Chris zamířila, když se spustila na zem? Zkusila odtud

zmizet, nebo šla dovnitř do domu? Má zálibu v prohlížení soukromých písemností cizích lidí.“

„Neviděla jsem ji, protože jsem vytahovala nahoru ta prostěradla, ale nejspíš musela utéct zpět do domu, protože jakmile se dostala na zem, přiřítili se psi. Zabalila si boty do kousků prostěradel a pomazala je trochou tuku z masa – chtěla ty obvazy zahodit, aby zmátla psy, jakmile by se dostala mezi stromy.“

„No, asi to nevyšlo, protože venku nikde není. Teď chci, abys mě dobře poslouchala a udělala přesně to, co ti řeknu. Prescott, ten člověk, co s námi byl u Hamiltona, sem za chvíli přijde a pomůže ti dostat se odtud. Odvede tě přes střechu.“

„A ty budeš kde?“

„Jdu hledat Chris.“ S těmi slovy přešel k oknu a po provaze vylezl na střechu. Pilar nad hlavou zaslechla jeho tiché kroky a potom se rozhostilo ticho.

Tynan dal signál Asherovi, který se krčil za jedním vikýřem vysokého domu. Potom uvázal provaz kolem komína a spustil se dolů. Díky Belle se v domě dokázal přibližně orientovat a teď mířil k Dysanově pracovně. To bylo nejpravděpodobnější místo, které by Chris zřejmě chtěla prozkoumat.

Tynan opatrně vyšel do tmavé chodby. Zdola slyšel nějaké hlasy; nezněly však vzrušeně či rozhněvaně, jako kdyby právě někdo objevil Chris, jak prohledává dům. Zády se otočil ke zdi a začal ostražitě sestupovat ze schodů; chvílemi se zastavil a naslouchal.

Podle toho, co říkala Belle, to byl velký dům a Ty nevěděl úplně přesně, kde by měl začít s hledáním, ale rozhodl se vsadit na knihovnu. Ne že by si myslel, že tam Dysan schovává něco zajímavého, ale knihovna by rozhodně mohla přitahovat Chris.

Dvakrát se zastavil pod schody, neslyšel však nic, takže prošel prázdnou jídelnou k zavřeným dveřím, které podle jeho informací vedly do haly. S nastraženýma ušima a tiše jako kočka vyšel ven. První dveře napravo vedly do knihovny.

Jakmile byl uvnitř, zastavil se, přitiskl se zády ke dveřím a naslouchal. Něco nebylo v pořádku. Nevěděl co, ale měl velmi nepříjemný pocit. Stál nehybně, jako by se chtěl ztratit ve stínech, splynout s okolím.

Zvuk rozškrtnuté zápalky ho donutil obrátit hlavu – a přímo před sebou uviděl sedět v křesle Beynarda Dysana. Vznesl zápalku k ústům a zapálil si doutník.

„Bravo," řekl Dysan. „Skoro jsem tě neslyšel." Naklonil se dopředu a hořící zápalkou rozsvítil lucernu na stole.

Ve světle lucerny uviděl Ty na židli vedle Dysana sedět Chris. Ruce i nohy měla svázané a v ústech roubík. Oči jí vyděšeně těkaly kolem, vypadala, jako by právě uviděla něco hrozného.

„To bych nezkoušel," řekl Dysan, když Ty udělal krok směrem k němu. „Mířím na ni pistolí a bez váhání ji zastřelím."

Tynan zůstal stát, v těle se mu nepohnul ani sval, ale nenápadně se rozhlížel kolem.

Dysan se usmál. „Můžu tě ujistit, že odtud nelze uniknout. Dostal ses sem pouze proto, že jsem tě nechal vstoupit." Vytáhl doutník z úst a podíval se na něj. „Zajímalo mě, kterou z těch ženských budeš hledat jako první."

Dysan vstal, obešel Chris a postavil se za její židli. Ústí pistole jí přiložil k hlavě, rukou přejel po jejím hrdle a zvrátil jí hlavu dozadu. „Proč mám takový pocit, že tahleta není tím, za co se vydává? Hamilton tvrdil, že je to jeho sestřenice, taková myš, která se nechá od manžela mlátit. Taková že by byla schopná slézt ze třetího patra po prostěradlech? To se mi nezdá."

„Co chceš? Jestli ti jde o peníze, dostaneš zaplaceno. Stačí ji pustit."

„Peníze?" Vypadalo to, že Dysan je upřímně překvapený. „Ty máš snad dost peněz, abys za ni zaplatil výkupné?"

„Můžu je sehnat."

Dysan poodešel od Chris, ale ne tak daleko, aby jí nemohl ublížit, kdyby se Tynan o něco pokusil. „A co bys mohl prodat? Je snad některá z těch tvých známých prostitutek zazobaná? Nebojsou ochotné prodávat ta svoje špinavá těla, aby ti opatřily peníze? Anebo že by ten tvůj zlatokop konečně zakopnul o zlato?"

Tynan na druhého muže pouze mlčky hleděl.

„Aha, pan zachránce nám nechce prozradit, co ví. Co mám udělat, abych ti rozvázal jazyk? Začít z téhle malé dámy krájet kousky masa?"

Tynan se stále ani nepohnul.

Dysan opět přistoupil blíž ke Chris a začal jí přejíždět rukama po pažích. „Vadí ti, když se jí dotýkají jiní muži? Chceš ji jenom sám pro sebe?“

„Dělej si s ní, co chceš,“ řekl Ty. „Pro mě znamená jen práci. Dostal jsem zaplaceno za to, abych ji odvedl zpět k jejímu otci.“

„A kdo je ten otec, který ti za ni zaplatí?“

Tynan si dal s odpovědí na čas. „Del Mathison,“ řekl nakonec do ticha.

Dysanovi se doutník v ruce nepatrně zachvěl, ale jinak na sobě nedal nic znát.

Rozhostilo se hluboké ticho, v němž Dysan na Tynana mlčky hleděl. „Zdá se, že jsem tě podcenil. Myslel jsem, že tě zajímají jen kurvy.“

„Taky že ano. S takovými, jako je ona, nechci mít nic společného. Přinesla mi jenom problémy, takže jestli máš něco proti mně, můžeš ji z toho klidně vynechat.“

Dysan opět přejel rukou Chris po krku. „Mám si to ověřit? Zkusit, jak moc ti na ní doopravdy záleží?“

„Mathison asi neponese lehce, jestli se jeho dceři něco stane, a nemyslím, že bys měl takovou moc, aby sis mohl dovolit takhle nebezpečného nepřítele.“

Zdálo se, že o tom Dysan přemýšlí, ale po chvíli poodešel ke dveřím, s pistolí stále namířenou na Chris, a vyhlédl ven. Okamžitě se objevili dva muži. „Vezměte je do sklepa a zamkněte je tam.“

Tynan ustoupil, když muži rozvazovali Chris. Jakmile byla volná, začala se kácet dopředu. Jeden z mužů ji hrubě popadl za paži a zvedl ji na nohy. Když ji vlekli kolem něj a Chris k němu vzhlédla, Ty stál pořád nehybně jako socha.

Bez odporu šel za ní, před mužem, který nesl pušku.

Odvedli je do hlubokého sklepního prostoru. V jedné ze silných zdí byla malá dvířka. Jeden z mužů je odemkl a strčil Chris do tmavé, vlhké místnosti. Tynan vstoupil sám, a než muži zavřeli a opět zamkli, zůstal stát u dveří.

Jakmile spolu osaměli, jedním skokem se dostal ke Chris a ve tmě po ní tápal. „Chris, Chris,“ šeptal opakovaně a přejížděl jí rukama po těle, jako by se chtěl ujistit, že je celá. „Jsi zraněná?“

Chris se k němu přimkla, jako by se topila. „Je to strašný člověk,“ vydechla a zalykala se vlastními slzami. „Vyprávěl

mi o třech ženách, které tam měl. Řekl mi, že na ně vzal jezdecký bič a…“

„Pst,“ konejšil ji Ty a hladil ji po zádech. „Už je to pryč.“

Chris škytla. „Ta žena *umřela*. On ji zabil. Dopodrobna mi popsal, co jí udělal, a ty druhé dvě ženy přinutil, aby se na to dívaly. Ta žena vykrvácela.“

„Chris, už neplač. Už ti nic neudělá.“

„Ale jak může někdo někomu provést něco tak strašného? Řekl mi o tom a vůbec ho to nemrzelo. Proč ho nikdo nepotrestal?“

„Nevím. Nejdůležitější je, že ti neublížil.“

Chris trvalo ještě pár minut, než se úplně uklidnila. „Copak tobě na tom záleží?“ zeptala se, odtáhla se od něj a ustoupila ke zdi. „Jsem dost v pořádku na to, abych se mohla vrátit k otci, jestli ti dělá starosti tohle.“ Popotáhla.

Ty ji okamžitě pustil, a když promluvil, jeho hlas zněl rezignovaně. „Podívám se, jestli se mi povede najít tu nějaké světlo.“

Posadila se, opřela se zády o zeď a poslouchala, jak Ty šmátrá po místnosti. Bolela ji hlava, od provazu ji pálily kotníky a zápěstí a kromě Dysanových odporných historek jí v uších zněl i Tynanův výrok o tom, že pro něj vůbec nic neznamená.

Dívala se, jak škrtl zápalkou a rozsvítil svíčku. V jejím světle bylo vidět, že se nacházejí v ponuré malé komoře. Na třech stranách byly špinavé zdi, na čtvrté bytelné dřevěné dveře. U jedné stěny stála hrubě tesaná malá skříňka. Její dvířka visela vyvrácená na kožených pantech a odhalovala několik sklenic se zavařeným ovocem a pár napůl dohořelých svíček na poličkách. Kromě několika záhadných rostlin, které se pokoušely uchytit na stěnách, byla místnost prázdná – a studená.

„Ukaž, chci se na tebe podívat,“ řekl Tynan chladně; obličej měl stažený do nepřístupné masky.

Chris prudce ucukla před jeho dotykem. „Nesahej na mě. Jsem naprosto v pořádku,“ prohlásila. „Nemusíš si se mnou dělat žádné starosti.“

Ty se zhoupl na podpatcích. „Bylo by možná lepší, kdybychom trochu spolupracovali. Dokud se se mnou budeš pořád hádat, tak se odtud nedostaneme.“

„Abys mě mohl odvést k otci a vyzvednout si svoje peníze? Možná tě teď Dysan nechá jít, když jsi mu prozradil, kdo jsem. Možná byste si ty peníze od mého otce mohli rozdělit.“

„Ze všech nevděčných potvor… Měl bych tě tu nechat.“

„Jak je libo. Támhle jsou dveře.“

Tynan otevřel ústa k odpovědi, ale pak je zase zavřel, přešel ke dveřím a začal si je prohlížet.

„Máš nové šaty,“ podotkla Chris po chvilce.

Ty neodpověděl, ale dál soustředěně zkoumal dveře.

Chris se pokusila zvednout na nohy, pro jistotu se přitom přidržovala stěny. „Předpokládám, že Pilař jsi dostal ven bez problémů.“

„Kdybys zůstala v pokoji, byla bys odtud už taky pryč.“

„On přece věděl, že jsi v domě, tak proč myslíš, že nevěděl, žes byl v tom pokoji?“

Ty se na ni nepodíval. Místo toho kousek po kousku důkladně prohlížel celou místnost, zkoumal strop, který vypadal, že je neustále mokrý, a podlahu, již tvořilo pouze ztvrdlé bláto.

„Dysan říkal, že poslal sto mužů, aby komukoli zabránili nás najít, tak jak ses vlastně dostal až sem?“

„Peníze tvého otce jsou mocným lákadlem. Myšlenka na ně mě provedla deštěm kulek.“

Chris se opřela o vlhkou stěnu a zkusmo zahýbala rozbolavělými kotníky. „Dobrá, asi jsem byla hrubá, omlouvám se. Děkuju ti, že ses mě pokusil zachránit, a mrzí mě, že jsem zapříčinila… cokoli, co se nám teď stane.“

Obrátil se k ní zády. „Myslím, že zjištění, že jsi Mathisonova dcera, zabrání Dysanovi řídit se původním plánem. Teď bych ti navrhl, aby ses posadila a trochu si odpočinula, protože ráno nás odtud zřejmě odvede.“

Chris se posadila na zem a chvilku mlčela. „Ty ses odtamtud mohl dostat. Mohl jsi těm dvěma mužům snadno uniknout. Proč jsi to neudělal?“

Tynan se natáhl na zem, zády se opřel o dveře a napůl zavřel oči. „Čert ví. Proč radši nespíš? Ráno budeme možná muset trochu utíkat.“

Chris nedokázala usnout, a tak jen seděla a dívala se přes místnost na Tynana. Od té otřesné noci ve srubu se usilovně snažila na něj nemyslet, nevzpomínat na to, jak vypadal, jak

voněl, jak se jí dotýkal, ale teď, když byl tak blízko, si to prostě nedokázala vyhnat z mysli.

Jenže spolu s těmi příjemnými vzpomínkami přišla i jeho slova: Chtěl ji jen dostat zpátky k otci, znamenala pro něj pouze cestu ke svobodě, byla jen jednou ze stovek žen, s nimiž spal, nic víc, nic míň. Chris se hluboce zastyděla, když si vzpomněla, jak s ním mluvila o manželství. V mihotavém světle svíčky cítila, jak rudne v obličeji. Jak dětinsky, jak hloupě se chovala.

A jak dětinsky se chová teď, napadlo ji taky. Pořád si myslí, že ji zradil, zatímco ve skutečnosti k ní byl víc než upřímný. Nikdy nenaznačil, že by od ní chtěl něco víc než dobře placenou práci a trochu příjemné zábavy.

Stále se na něj dívala, když vtom nečekaně otevřel oči a jejich pohledy se střetly – a Chris se mu v tu chvíli málem vrhla do náruče. Ať už k němu ale cítí cokoli, rozhodně to není vzájemné a měla by si na to radši zvyknout. Nemiluje ji a ona ho musí přestat milovat, i kdyby ji to mělo zabít.

„Chtěl bys vidět, co jsem našla?“ zeptala se.

Přikývl, ale neřekl nic, jen tam seděl a díval se na ni žhavýma očima.

Možná si myslí, že když už jsme se jednou milovali, můžeme si to zopakovat. Tak to se teda pleteš, kovboji!

Odvrátila se od něj, rozepnula si halenku a vytáhla zpod ní úzký dlouhý pásek zhotovený, jak se zdálo, z kousků tepaného stříbra. „To je moje,“ prohlásila, pohladila pásek a po chvilce mu ho podala.

„Je obnošený a vypadá staře. Kdes ho měla? V té své plátěné tašce?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ řekla a vzala si pásek zpátky. „Našla jsem ho tady, když jsem prohledávala Dysanovy věci. V jedné skříňce měl pár pokladů. Myslím, že je získal na moři – jako kořist. Ale hned jsem poznala, že tohle je moje, a tak jsem si to vzala.“

Tynan se na ni chvíli zmateně díval. „Chceš říct, žes tu věc v životě neviděla, ale myslíš si, že je tvoje?“

Vzhlédla k němu a ve tváři se jí objevil umíněný výraz.

„To je zase ten tvůj vnitřní zrak?“ zeptal se s nádechem pobavení v hlase.

Chris jen tvrdohlavě vysunula bradu a zastrčila si pásek zpět pod halenku.

„A co je to vlastně za věc?“

„Myslím, že budu radši spát,“ řekla Chris.

„Nechtěl jsem ti…“ začal Ty, ale pak se zarazil. „Chtěla bys slyšet, jak jsem přišel k těm novým šatům?“ zeptal se po chvilce.

Chris se pokusila ovládnout svou zvědavost, ale nedokázala to. Byla reportérkou do morku kostí a dobrému příběhu nedokázala odolat. Nakonec váhavě přikývla.

Začal tím, jak tajně vnikl do Zrzčina domu, a pak vyprávěl o těch mužích, co na něj venku čekali. Popsal jí, s jakou nechutí si odmítal obléct nazdobený bílý kostým toho tlustého komedianta a jak nakonec svolil.

Chris poslouchala se zatajeným dechem, ohromená tím, co ve svém vyprávění vynechal – tím, jak obtížné bylo se k ní dostat. Nezasmála se až do chvíle, kdy jí vylíčil setkání s Chanrym a Lesterovo nadšení nad tím „parádním ohozem“.

„Ale nebudou ti lidé honit jeho a myslet si, že jsi to ty, když má na sobě to bílé oblečení?“

Ty se usmál. „V tom je ten vtip.“

„Ach Tynane, to od tebe nebylo hezké. Vždyť toho člověka můžou zabít.“

„Pch. To bys byla radši, kdybych si to oblečení nechal a dal se zabít sám?“

„Tak jsem to nemyslela a ty to dobře víš.“

„Pak tě možná potěší, že podle toho, co jsem slyšel, je Chanry naživu – ne sice úplně zdravý, ale aspoň živý.“

„A nepochybně tě hledá.“

„Zdá se, že jsem v tomhle kraji populární,“ pokrčil Ty rameny.

„Nevíš náhodou, co by od tebe Dysan mohl chtít? Zdálo se, že se od tebe velice zajímá.“

„To těžko. Podle mě chtěl jen zjistit, kdo se dostane přes všechny ty jeho pasti. Chris, když vezmeme v úvahu, že tohle je možná naše poslední noc v životě, nechtěla bys…“

Nikdy nedostal příležitost tu větu dokončit. „Ze všech drzých, urážlivých a nechutných věcí, které jsem kdy slyšela, je tohle ta nejhorší. Po tom všem, cos mi řekl! Jak se vůbec opovažuješ něco takového jenom naznačit? Co si o mně vlastně myslíš?“

„Ale v tom srubu…“

„V tom srubu jsem myslela, že jsem do tebe zamilovaná a že si mě vezmeš. To bylo předtím, než jsem zjistila, co jsi za mizeru, že k žádné ženě nechováš žádné city a že tě zajímá jen to, co od ní můžeš dostat. Ale říkám ti, už nikdy, nikdy v životě ode mě nic nedostaneš.“

„Jen jsem se zeptal,“ podotkl s náznakem úsměvu. „Zkus se teď trochu prospat.“

Chris už nic neřekla, ale spát taky nemohla, takže jen seděla ve tmě a soptila vzteky. Kde vůbec bere tu drzost? Jak se mohl opovážit?

Stále ještě byla rozzuřená, když se ozvalo cvaknutí zámku a dveře jejich vězení se otevřely.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Jakýsi muž popadl Chris za paži ještě dřív, než vyšla ven, a hrubě ji postrčil ke schodům. „Jakmile s tebou skončí, budeš naše," pošeptal jí ten člověk do ucha, když klopýtala nahoru. „A hned jak zabije toho krasavce," dodal. Měl na mysli Tynana, který kráčel za nimi. Průvod uzavíral další muž s puškou.

Nahoře nad schody je jejich průvodci postrčili do jídelny, kde na ně čekal Dysan. Neřekl ani slovo, když muži přivazovali Tynana k židli a pak mlčky vyšli z pokoje.

Dysan si zapálil doutník a potom pohlédl na Chris, která stála u jídelního stolu, i na Tynana, přivázaného na židli u okna.

„Na tohle jsem dlouho čekal," řekl nakonec. „Celé roky jsem si pečlivě plánoval, co udělám a jak to udělám. Neměl jsem nejmenší tušení, že mi řešení spadne rovnou do klína."

Dysan se při řeči díval na Tynana, jako by Chris vůbec nebyla v místnosti. Přesto však měla silný pocit, že tím řešením, o němž se Dysan zmiňoval, má být ona. Dysan ji chce využít, aby mohl Tynanovi něco provést.

„Než… zemřeme," zaváhala Chris, „mohl byste nám říct proč? Co jsme udělali?"

Dysan dlouze potáhl z doutníku. „Nemám v úmyslu vám cokoli vysvětlovat. Zítra bude z tohoto domu hromada popela, v němž se najdou těla dvou lidí. Nikdo je nedokáže identifikovat. Váš otec se nikdy nedozví, co se s jeho dceruškou stalo."

„A co ostatní lidi? Myslíte, že je nebude zajímat, co se stalo s Nolou Dallasovou?"

Dysan se na okamžik zarazil. „Vy jste opravdu samé překvapení." Obrátil se k Tynanovi, který seděl nehybně na židli a mlčel. „Stejně jako ty. Tahleta se moc nepodobá tvému obvyklému typu ženských."

„Co vlastně proti Tynanovi máte? A jestli si myslíte, že mu snad záleží na mně, jste na omylu. Neznamenám pro něj nic, naprosto nic.“

Dysan se slabě, potěšené usmál. „Samozřejmě že ne. Teď pojďte sem.“

Chris ztuhla. „Nepůjdu.“

„Každý můj příkaz, který neposlechnete, ho bude stát hodinu života. Když budete poslouchat, bude žít déle.“

„Nemůžu…“ začala Chris, ale zarazila se, když spatřila výraz na Dysanově tváři. Na Tynana se nepodívala, protože se na něj začínala zlobit. Proč se aspoň nepokusí o odpor? To mu na ní opravdu sejde tak málo, že bez nejmenšího protestu připustí, aby jí ten chlap ublížil?

Chris se snažila vyčistit si hlavu. Tynan jí nepomůže, dokonce ani neřekne nic, co by mohlo Dysana odvrátit od jeho úmyslů, takže je to všechno na ní. Co by udělala, kdyby se ocitla sama v místnosti s agresivním mužem?

Pokusila se nenápadně rozhlédnout kolem a na servírovacím stolku zahlédla dvě stříbrné nádoby na příbory. V jedné z nich musí být porcovací nůž. Kdyby se jí podařilo dostat Dysana blíž k tomu stolku…

Začala pomalu postupovat směrem k němu; upřeně ji přitom sledoval. „Proč si myslíte, že mi na něm záleží? Je to jen kovboj, kterého můj otec najal, aby mě provedl deštným pralesem. Věděl jste vůbec, že byl ve vězení? Můj otec ho odtamtud musel vytáhnout, když ho na tu expedici potřeboval. Rozhodně to není můj typ.“

Dysan se na ni díval a Chris potěšilo, že pohledem sklouzl k jejím bokům – kroutila jimi totiž takovým způsobem, že je sotva mohl přehlédnout.

„Líbí se mi muži, kteří mají moc.“ Stála teď těsně u něj, oba byli nedaleko od servírovacího stolku. „Máte představu o tom, jak je můj otec bohatý? Dokážete si představit, jaké impérium byste řídil, kdybyste spojil své království s jeho?“

Dysan vypadal pobaveně. „Snažíte se mě svést? Myslíte, že kvůli vám zapomenu na to, co opravdu chci? Jste jen náhodný divák, který se ocitl uprostřed boje.“

Chris byla teď jen pár centimetrů od něj, obličej měla přímo pod jeho tváří. „Snažím se zachránit si vlastní krk. Pokud bychom my dva spojili své… možnosti, můžeme ovládat velkou část téhle země. Jestli mě zabijete, bude vás můj otec

pronásledovat až na konec světa a udělá vám ze života peklo.“

„A co bychom udělali s tímhle?“

„Co na něm záleží? Nepotřebujeme ho. Nechte ho jít.“

Dysan se na ni usmál. „Dobrý pokus, princezno, ale nevyšlo to. Umřete oba. Mathison by nikdy nepřijal do rodiny někoho, kdo se někdy pokusil ohrozit jeho dítě.“

Náhle prudce popadl Chris v pase a přitáhl ji k sobě. Hrubě přitiskl svá ústa na její, donutil ji rozevřít rty a vnikl mezi ně jazykem.

Když ji pustil, nedokázala zastřít odpor a zhnusení, které se jí zračilo ve tváři.

Odstrčil ji od sebe. „A tys myslela, že dokážeš předstírat, že mě *chceš!*“ procedil skrze zaťaté zuby. „Nesnáším, když ze mě někdo dělá blázna. Teď pojď sem.“

V tu chvíli se ho Chris opravdu bála. Neskočí jí na žádný trik, bude ji mučit tak, aby to Ty viděl, a pak zabije Tynana nějakým opravdu nechutným způsobem – a ani jí neřekne, proč má umřít.

Váhavě k němu přistoupila, a když byla u něj, ochotně mu položila ruce kolem krku. Začala ho líbat na krk, dotýkat se rty jeho úst, snažila se, aby se cele soustředil na ni – a zatímco ho líbala, pokoušela se dosáhnout na nádobku s příbory za ním.

Když jí opět vrazil jazyk do úst, předstírala touhu a podařilo se jí nádobku otevřít. Koutkem oka zahlédla, že je v ní šest ostrých nožů, uložených držadly směrem ven. Kdyby tak aspoň najeden z nich dosáhla. Téměř se jí to už podařilo, když se Dysan náhle otočil a sevřel jí ruku ve chvíli, kdy měla prsty pár centimetrů od nože.

„Chtělas mě bodnout do zad, drahoušku?“ zeptal se jízlivě a pak ji vší silou uhodil do obličeje.

Chris upadla na zem. Rukou si stírala krev z koutku úst.

Dysan k ní vykročil a Chris se snažila po podlaze odsunout co nejdál od něj.

Právě když ji dohonil a zvedal ruku, aby ji znovu udeřil, vymrštil se Tynan ze židle, sevřel Dysana zezadu kolem krku a přiložil mu k němu malý nožík. „Myslím, že je načase, aby sis to rozdal s nějakým náročnějším soupeřem,“ prohlásil.

S těmi slovy ho otočil dokola a udeřil ho pěstí do obličeje.

Dysan se zhroutil na nejbližší židli a pak se z ní sesunul na podlahu vedle Chris. Tynan mu nedal čas, aby se vzpamatoval, a opět se na něj vrhl. „Ty zbabělce," zamumlal tiše, zvedl Dysana do vzduchu a začal ho bít.

Chris vyskočila na nohy. Snažila se Tynana zastavit, aby toho muže nezabil, ten byl však tak rozzuřený, že ji vůbec neslyšel. Nervózně sledovala dveře v obavách, že každou chvíli dovnitř vrazí strážci a odvedou je zpět do sklepa. Musejí se odtud dostat teď, když k tomu mají příležitost.

Nakonec skočila Tynanovi na záda, v naději, že si jí konečně všimne.

Ty ji pohybem ramen shodil a Chris se opět skulila na podlahu. Chvíli trvalo, než Tynanovi došlo, co vlastně provedl. Mrštil s Dysanem ke stěně, kde se zbitý muž zhroutil, a šel pomoci Chris.

„To nebylo moc chytré," podotkl, když ji zvedal ze země.

Chris zavrtěla hlavou, aby se vzpamatovala. „Musíme odtud zmizet, dokud máme příležitost. Proč ti trvalo tak dlouho, než ses dostal z těch pout?"

„Zkoušelas někdy přeřezat takhle silné provazy obyčejným perořízkem? Navíc se mi nezdálo, že bys byla nějak hluboce nešťastná. Možná bys tu radši zůstala s Dysanem, místo abys utíkala se mnou? Třeba byste mohli přece jen spojit svoje království, jakmile vyřídíte toho kovboje."

„Nemohl by sis ten záchvat žárlivosti nechat na později? Docela ráda bych odtud zmizela a ještě se musíme nějak zbavit těch stráží a psů kolem."

Tynan jí pomohl vstát a potom zvedl Dysana. „Ty půjdeš s námi, a jestli se k nám některý z těch psů jenom přiblíží, tak bude mít k svačině tebe. Chris, podej mi ten provaz."

Když Tynan svazoval Dysana, Chris se dívala z okna. „Jakou myslíš, že máme asi šanci? Všude kolem jsou stráže."

„Doufám, že se Pilar a Prescottovi podařilo uniknout."

„Nepodařilo. Jsou zavření ve sklepě," prohlásil Dysan ještě dřív, než mu Ty zavázal ústa špinavým kapesníkem, který vytáhl ze zadní kapsy kalhot.

„Pak je budeme muset dostat ven," prohlásila Chris a zamířila ke dveřím, které vedly na schody do sklepa.

Tynan přirazil Dysana ke zdi a popadl Chris za paži. „Víš určitě, že mluví pravdu? Jestli je tu opravdu drží, pak tě dostanu do bezpečí a přijdu pro ně zpátky – sám. Rozumíš?"

„Protože by ses musel vrátit do vězení, kdyby se mi něco stalo? Na Pilar a Asherovi ti vůbec nezáleží, co?“

Tynan na okamžik zavřel oči, pak se obrátil zpět k Dysanovi a rychle ho prohledal. V kapse jeho kabátu objevil malý derringer. „Dobrá, jdeme. Chris, nejdřív vytáhnu z okna jeho, a jakmile to bude bezpečné, půjdeš za námi.“ Na chvilku se odmlčel a zadíval se na ni. „A chci, abys mi přísahala, že neprovedeš žádnou pitomost, hlavně že se nevrátíš zpět do domu, abys vysvobodila ostatní. Rozumíš?“

Chris přikývla, ale představa Pilar a Ashera ve sklepě jí nešla z hlavy. Nebylo by lepší, kdyby je dostali ven teď, než aby se pro ně Ty musel vracet sám?

„Chris!“ zasyčel na ni Ty zvenku. Dysan se začal zmítat, a tak ho Ty znovu uhodil do hlavy, aby ho znehybnil.

Vzadu za domem se táhla nízká zídka, oddělující prostor pro květiny a zeleninovou zahrádku. Ty se krčil za zdí a Dysana držel před sebou. Stále se ohlížel po Chris, jako by čekal, že každou chvíli zmizí, a byl připravený začít ji pronásledovat.

Dostali se až na konec zdi, kde se Ty zastavil a opatrně se rozhlédl. Pár metrů od nich začínal les. Na druhé straně zdi slyšela Chris mužské hlasy a v dálce slabé štěkání psů. Je zřejmě otázkou pouhých několika minut, než je stráže objeví.

Tynan se opřel o zeď a ověřil si, že je Dysanův derringer nabitý. „Chris, chci, aby ses držela těsně za námi. Použiju Dysana jako štít, abychom se dostali do lesa. Myslíš, že to zvládneš? Nepotřebuju žádné další potíže kromě těch, které už mám. Nebudeš se vracet pro ostatní.“

Bylo zjevné, že jí neuvěřil, když slíbila, že ho bude poslouchat.

Tynan se chvilku díval k lesu a pak se otočil k Dysanovi. „A jestli se ty budeš nějak cukat, ustřelím ti hlavu.“

Potom Dysana popadl, zvedl ho a prohlásil: „Dobrá, jdeme.“

Opustili bezpečný úkryt za zdí a vyšli na otevřené prostranství – ale na místě se zarazili, protože jim nikdo nevěnoval nejmenší pozornost. Viděli aspoň dvanáct hlídačů a jeden z nich měl na vodítku čtyři psy, ale všichni k nim byli otočení zády a se zájmem pozorovali něco za rohem domu.

Chris v dálce zaslechla zvonky.

„Vrať se!“ nařídil jí Tynan a postrkoval Dysana zpátky za zeď.

„Co to je?“ zeptala se Chris.

„Myslím, že to je kramářský vůz,“ odpověděl Ty. „Pilar v jednom takovém kdysi pracovala. Jestli to jsou oni, měli bychom asi odjet s nimi. V lese by psi mohli snadno zachytit naši stopu.“

„Ale jak se dostaneme ven? Nemůžeme přece k tomu vozu jen tak přijít a nastoupit. A co uděláme s ním?“

„Necháme ho tady, pak se dostaneme do přední části domu. Vymyslíme, jak zařídit, aby si nás Prescott všiml.“

Chris sledovala, jak Ty uvázal jeden Dysanův kotník k ozdobné špici nahoře na zdi. Provaz uvolnil natolik, aby spoutaný muž nevisel na zdi bez opory, přesto však byla tato poloha zjevně velice nepohodlná. „Něco mi říká, že bych tě měl rovnou zabít,“ podotkl Ty potichu. „Mám dojem, že s tebou budou jenom potíže. Jednou budu určitě moc litovat, že jsem tuhle příležitost nevyužil.“ Podíval se na Chris. „Připravená?“

„Tynane, víš určitě, že je to Asher s Pilar? Možná je to opravdový kramářský vůz a ti dva jsou pořád zamčení ve sklepě.“

Ty neodpověděl, ale popadl ji za paži a táhl ji zpět k domu. Podíval se do okna, aby se ujistil, že uvnitř nikdo není, vlezl dovnitř a pomohl Chris.

Potichu ji prováděl domem. Chris se tiskla zády ke zdi, jak jí nařídil, zatímco Ty prohlížel každou místnost, kterou míjeli, a hledal strážné. Jednou do místnosti tiše vklouzl a Chris zaslechla tupý úder, jako by na podlahu dopadlo tělo. Pak se vrátil do chodby a naznačil jí, že ho má následovat.

Chris se nezeptala, jak je možné, že se v domě tak vyzná, prostě mu důvěřovala. Zastavil se v jedné ložnici na konci domu.

„Je to Pilar,“ prohlásil, když vyhlédl z okna. „Tancuje na střeše vozu a Prescott řídí. Nevím, kolik máme času, než je to představení přestane bavit. Ačkoli když vezmu v úvahu, co má Pilař na sobě, mohli by na ni taky zírat do konce týdne.“

Obrátil se zpět k Chris. „Jak rychle umíš utíkat?“

„Já… já nevím. Ale myslím, že kdyby mě někdo honil, utíkala bych pořádně rychle.“

„Zkusím je trochu rozptýlit a ty mezitím vylezeš oknem ven, poběžíš k vozu a zadem vlezeš dovnitř. Myslíš, že to dokážeš?“

„Ale co budeš dělat ty? Nemůžu utéct a nechat tě tady.“

„Proč se vůbec staráš o mě, po tom, jak jsi líbala Dysana?“

„Dysana?“ opáčila zmateně. „Snažila jsem se vytáhnout nůž. Musela jsem ho nějak rozptýlit. Tynane, ty žárlíš?“

„Rozhodně ne. Takže, zmizíš odtud, nebo tu budeš dál ztrácet čas a riskovat, že nás všechny pozabíjejí?“

Přikývla, ale jeho plán se jí nelíbil. Jen doufala, že Ty neudělá nic, co by mohlo způsobit, že ho znovu chytí. Podruhé by se Dysan určitě nedal přemoci tak snadno.

„Hodná holka,“ prohlásil a chystal se odvrátit. Náhle se však zarazil a přitáhl ji k sobě. Ten polibek byl tvrdý a rychlý, tak rychlý, že jí Ty mezitím stihl rozepnout pouze tři knoflíčky, ale byl to polibek plný citu. Pustil ji stejně náhle, jako ji popadl. „O mě se nestarej,“ řekl ještě přes rameno. „Jen se odtud dostaň, jakmile uslyšíš výstřely.“

Chris se zdálo, že to jsou nejdelší minuty jejího života. Napjatě čekala, až Tynan začne střílet. Krčila se pod oknem a vykukovala jen natolik, aby viděla vysoký, pestře pomalovaný kramářský vůz obklopený muži, kteří měli přes rameno pušky. Na střeše vozu stála Pilar, oblečená do podivných širokých kalhot ze světlemodrého hedvábí a krátké košilky ze stejné látky. Bylo zjevné, že kostým není určen pro ženu jejích rozměrů, protože látka se všude napínala a hrozilo, že se každou chvíli roztrhne. Chris uhodla, že to je částečně důvod, proč ji muži tak fascinovaně sledují – v naději, že oblečení během tance povolí.

Chris sledovala, jak se Pilar vlní, když náhle zpoza domu zazněly výstřely. Strážní okamžitě zareagovali a rozběhli se za zvukem.

Chris neztrácela čas, vylezla z okna, vyrazila přes trávník a skočila do otevřené zadní části vozu. Slyšela, jak Pilar zaječela na Ashera na kozlíku: „Je tady,“ a vůz vyrazil co nejrychleji pryč.

Chris se chytala postranic, aby udržela rovnováhu. Uvnitř bylo plno různého zboží – látky, hrnce, rendlíky, farmářské náčiní. Téměř všechno bylo pečlivě uvázané, aby se předměty nepotloukly, když vůz nadskakoval na nerovných cestách.

Plachta na zadní části vozu se odhrnula, právě když Chris znovu získala rovnováhu. Jakmile natáhla ruku, aby ji znovu utěsnila, viděla, že ujíždějí pryč od Dysanova domu.

„Ne!“ vyjekla, ale nikdo ji neslyšel.

Jestli má donutit Ashera, aby vůz otočil, musí něco udělat, a to rychle. Navzdory kymácení vozu začala přelézat krabice navršené v přední části a přitom strhla ze zdi malou sekyrku.

Musela s ní mávnout třikrát, než ostří prorazilo přední stěnu vozu a ocitlo se nebezpečně blízko u Asherova pravého ucha.

Obrátil se a nevěřícně na ni zíral, když nohou odkopávala poslední zbytky tenkých prken. „Musíme se vrátit,“ zaječela na Ashera. „Nemůžeme tam Tynana nechat.“

Pilar svěsila hlavu z horní plošiny vozu. „Má pravdu,“ zavolala nahlas, aby přehlušila bušení kopyt. „Musíme odtamtud Tynana dostat.“

„Já tam pojedu, ale vy dvě zůstanete tady,“ prohlásil Asher, když obracel spřežení.

„Ne!“ zaječely obě najednou.

Asher už nic neříkal, práskl bičem a zamířil zpět k Dysanovu domu.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Chris se držela jako klíště, když hnal Asher koně zpátky cestou, kterou právě přijeli. Jejich jedinou nadějí na Tynanovu záchranu bylo to, že hlídači snad ještě neobjevili Dysana a nevěděli, jakou roli hrál kramářský vůz v jejím útěku.

Nad hlavou slyšela, jak Pilar zpívá a podupává, aby odvedla pozornost strážných.

„Zakryj tu díru," zavolal na ni Asher a pobídl koně k rychlejšímu běhu.

Na nejistých nohách se Chris připotácela k otvoru v přední části vozu, a přestože několikrát upadla, podařilo se jí přes něj zavěsit kus látky. Zrovna když přichytila okraje látky na třísky z odštípnutého dřeva, Asher vykřikl: „Vidím ho, utíká k nám. Proboha! Schovejte se. Obě se hned schovejte!" křičel, když zazněly první výstřely.

Chris se rozbušilo srdce a plácla sebou na podlahu – nebo tak blízko k podlaze, jak to dovolovaly zásoby zboží všude kolem. Nad hlavou uslyšela, jak si Pilar lehla na střechu, znělo to skoro, jako by padala. Střelba pronikavě zesílila.

Po břiše se posunula ke kraji a odhrnula plachtu na konci vozu. Tynan utíkal po cestě se psy a muži v patách; hlídači při běhu stříleli z pušek. Kulky se pravidelně odrážely od zadní stěny vozu, některé z nich létaly sotva pár centimetrů nad Chrisinou hlavou.

Posunula se ještě trochu dopředu a natáhla k Tynanovi ruku. „Pospěš si!" zakřičela. „Utíkej."

Tynan na ni něco vykřikl, krev jí však v uších bušila tak silně, že jeho slovům nerozuměla.

„Nikdy se nedostaneš z vězení!" zakřičela na něj.

V tu chvíli zasáhla jedna z kulek Tynana do nohy. Zapotácel se a Chris s úděsem očekávala, že upadne, ale stále běžel dál.

Chris se vrhla mezi zásoby ve voze, jedna uvolněná dřevěná krabice ji přitom bolestivě uhodila do boku, ale dostala se až k přední části vozu, vystrčila hlavu a zakřičela na Ashera, aby zvolnil, že je Tynan raněný a nemůže běžet.

Pak se vrátila zpět, aby mu pomohla. Asher nemohl spřežení příliš zpomalit, neboť hrozilo, že je dohoní Dysanovi muži.

Tynan doběhl k vozu a chytil se její ruky, právě když k němu dorazili psi. Pomohla mu dovnitř a Ty zařval na Ashera, ať sebou sakra hodí a dostane je odtud. Musel kopnout jednoho ze psů, který se mu zakousl do kotníku, a pak už vůz vyrazil kupředu a nechal pronásledovatele daleko za sebou.

Chris začala okamžitě prohlížet ránu v Tynanově pravém stehně.

„Nevíš, jestli má Prescott připravené koně?“ zakřičel na ni přes rachocení vozu.

„Nevím vůbec nic. Ty, tohle hrozně krvácí.“

„Vím o místě, kde se můžeme schovat. Co je s Pilar? Pořád je ještě nahoře?“

„Ano, ale neslyšela jsem ji od chvíle, kdy se začalo střílet.“

Tynan se zamračil. „Nemáš něco, čím bys mi to mohla zavázat, aby ta rána přestala krvácet? Bude trvat dobře čtyři hodiny, než dojedeme na místo, kde si můžeme odpočinout.“

„Samozřejmě že to můžu zavázat, ale ty bys potřeboval spíš doktora.“

„Nejmíň tři z Dysanových mužů potřebujou hrobníka. Proč jste se vraceli? Proč jste odtud nezmizeli, dokud jste měli příležitost?“

„Vrátili jsme se, abychom ti zachránili tu tvoji nevděčnou kůži,“ prohlásila, když si utrhla dlouhý kus spodničky a začala mu ovazovat ránu.

Sotva práci dokončila, Ash zabrzdil tak prudce, že Ty a Chris málem vypadli z vozu. Za okamžik už stál u nich.

„Čekají tu na nás koně. Pilar říkala, že znáš nějakého starce, který má nedaleko srub, a můžeš nás tam zavést.“

„Co je s Pilar?“ zeptal se Ty.

Asher vylezl na vůz a po dlouhé, dlouhé době plné napjatého očekávání zavolal, že je Pilar postřelená.

Ty opatrně vystoupil z vozu, zraněnou nohu nataženou před sebou. „Je to zlé?“ zeptal se tiše.

„Je naživu, ale strašně krvácí.“

Chris už vylezla po žebříku, připevněném na boku vozu, a rozběhla se k Pilar. Zalapala po dechu, když ji spatřila. Pilar ležela v kaluži krve a ve tváři byla křídově bílá.

„Ty,“ zavolala Chris dolů, „dostala zásah do ramene a je v bezvědomí. Srdce jí bije pravidelně, ale ztratila hodně krve. Pomůžeš nám ji dostat dolů?“

„Jistě,“ odpověděl netrpělivě.

Chris pracovala, jak nejrychleji dokázala. Přitiskla na ránu svinutý kousek látky, zranění však bylo na takovém místě, které jí neumožňovalo ránu stáhnout. Ten úder, který Chris slyšela na začátku přestřelky, musela být Pilař, zasažená střelou. Ozbrojení hlídači zřejmě mířili na nejsnadnější cíl – na ženu na střeše vozu.

„Podáme ji dolů Tynanovi,“ řekla Chris Asherovi, když ránu provizorně obvázala. „Snaž se mu pomoct, je taky zraněný,“ pošeptala mu ještě potichu.

Ty zachytil Pilar do náruče a pak s ní vykročil k čekajícím koním. Z rány na noze mu prosakovala krev, čelo měl zbrocené potem.

„Podej mi ji,“ řekl mu Ash a natáhl ruce po zraněné ženě. „Povedeš nás.“

Tynan pouze přikývl, podal Pilar Asherovi a vydal se ke koním. „Terén, kterým pojedeme, je poměrně drsný, ale myslím, že ztratí naši stopu. Nechci vidět žádné bláznivé hrdinství, rozumělas, Chris? Když ti řeknu, že máš jet dopředu, tak to prostě uděláš.“

„Dokážu poslouchat rozumné příkazy. Pojedeme teda, nebo počkáme, až si nás tu Dysanovi muži vyzvednou?“

Asher nasedl a Ty před něj na sedlo položil bezvědomou Pilar. „Myslíš, že ji udržíš?“ zeptal se s nesmírným smutkem v hlase. Chris napadlo, že ho asi trápí, že se o ni nemůže postarat sám.

Za pár sekund už seděli na koních i oni dva a celá skupinka vyrazila.

Měl pravdu, když říkal, že jízda bude obtížná. Jednu chvíli stoupali do příkrého svahu, pak se hnali přes blátivou pláň,

kde se koně bořili, a přebrodili několik studených, prudkých říček, typických pro Teritorium Washington. Zhruba míli vedli koně řekou, aby jejich pronásledovatelé ztratili stopu.

Chris se stále ohlížela na Pilar, která nehybně ležela v Asherově náručí. Každým okamžikem vypadala bledší a bledší.

„Dávej pozor na cestu," upozornil ji Tynan stroze a z jeho zachmuřené tváře poznala, jak velké si dělá starosti.

Jednou zaslechli na náspu nad sebou štěkot a tiše odvedli koně do stínu stromů u prudkých peřejí v potoce. Chrisin kůň uklouzl, Tynan však zachytil otěže a přitáhl ho zpět do bezpečí.

Jakmile muži se psy zmizeli, jeli po proudu říčky do lesa, opačným směrem než jejich pronásledovatelé.

Byla už téměř tma, když Tynan zastavil koně a opatrně sesedl. „Počkejte tu na mě. Nesnáší návštěvy."

„Kdo?" zeptala se Chris, Tynan však už zmizel mezi stromy a neodpověděl jí.

„Ten stařík," zašeptala chraptivě Pilar. „Mohla bych dostat trochu vody?"

Chris rychle seskočila z koně a vytáhla ze sedlového vaku láhev. Asher ji přidržel Pilar u rtů, zatímco Chris prohlížela ránu. Krvácení sice ustalo, zdálo se však, že ženě už mnoho síly nezbývá.

Chris prudce vzhlédla, neboť někde blízko nich se rozlehl hlasitý výstřel.

Pilar se opět opřela o Ashera. „To je ten starý muž," řekla. „Ten, co Tynana našel, když se narodil."

„Ten zlatokop?"

„Říká si tak. Zlato nikdy nenašel, většinou jen prodává všechno, co se mu dostane do rukou."

„Včetně šestiletých chlapců," podotkla Chris znechuceně, když láhev zavírala.

Pilar neodpověděla, jenom se vyčerpaně opírala o Ashera. Ten Chris pohledem naznačil, že si budou muset brzy odpočinout, jinak to zraněná žena zřejmě nepřežije.

Ty se tiše vynořil z lesů, jako by se zhmotnil přímo ze vzduchu. „Pár dní tu můžeme zůstat," prohlásil. Podíval se na Chris, která opět nasedala na koně, a vrhl ustaraný pohled na Pilar. Držel se zpátky, nechal Ashera předjet a pak zajel vedle Chris. „Není jako ostatní lidi," upozornil ji s očima upřenýma

na úzkou stezku před nimi. „Nikdy se k němu neotáčej zády a nic mu nevěř. Neříkej mu, kdo je tvůj otec, a nemysli si, že je v něm něco dobrého. A na nic se ho neptej.“

„Ty ho opravdu nenávidíš, viď?“ zašeptala.

„Jo, opravdu ho nenávidím,“ opáčil Tynan a vyrazil kupředu, aby jim ukázal po strmém svahu cestu k zlatokopovu srubu.

Byla to ošklivá, neuvěřitelně špinavá chatrč, přilepená ke skále, klesající dolů do hluboké strže. Chris napadlo, že to vypadá, jako by se skála chtěla té ohyzdné věci zbavit. Kolem vchodu se povalovaly napůl shnilé zvířecí mrtvoly pokryté mouchami tak hustě, že to připomínalo vlnící se oponu. Nedaleko se vršily hromady zvířecích kůží a vedle nich stál hrnec páchnoucího masa. U přední stěny byl uvázaný vyhublý pes, který na první pohled vypadal jako mrtvý.

„Necháme Pilar zatím venku, než to tam trochu uklidíme,“ prohlásil Ty a odvázal provaz, jenž psa poutal ke srubu. Ubohé zvíře odkulhalo k misce zakalené, bahnité vody a začalo lačně pít.

Ty snesl Pilar z koně a Chris pouze ohromeně zírala na tu hrůzu před sebou. Jednou rukou odháněla mouchy a druhou se snažila ucpat si nos před zápachem.

„Nedělám nic zadarmo,“ ozval se za ní jakýsi hlas. „Zaplatíte všecko, co si vemete. Já vás sem nezval. Proč ste pustili toho čokla? Sežere všecko, co najde.“

Chris se obrátila a uviděla před sebou vrásčitého mužíka s černými, zkaženými zuby. Tvář se mu bolestně zkroutila, když viděl, jak Tynan hází téměř shnilé maso dolů do propasti.

Rozběhl se k němu. „Co to děláš?“ zakňučel. „To je moje jídlo! Ty mě chceš zabít, jako si zabil svojí vlastní mámu. Chceš, abych chcípnul hlady.“

Tynan si nevšímal vyzáblých rukou, které se po něm sápaly, a ohlédl se přes rameno na Chris. Ta stále otřeseně zírala na scénu před sebou. „Postarej se o Pilar,“ nařídil jí. „Prescotte, ty nám zkus zastřelit něco čerstvého k jídlu. Chris, vezmi ten kotlík, vydrhni ho pískem a skoč nahoru k prameni pro čerstvou vodu.“

„Brát, to je jediný, co dokážeš. Už s prvním nádechem si vzal jedny ženský život. Teď mi chceš vzít to, co je moje.“

Tynan popadl nástroj, který kdysi pravděpodobně býval lopatou, a začal s ním odhazovat do propasti vysokou vrstvu zbytků a odpadků před chatrčí. Jednu mršinu si podrobněji prohlédl a pak ji hodil psovi, který se nedaleko krčil strachy a prudce oddechoval.

Starý zlatokop po vyhladovělém zvířeti skočil, aby mu maso vyrval, a pes, v němž se ozvaly dávno zapomenuté instinkty, začal bojovat. Chris jen ohromeně přihlížela, když starý muž vytáhl zpod několika vrstev špinavého oblečení starou pistoli a střelil zvíře do nohy. Pes začal kňučet.

S vítězoslavným pohledem mu stařík sebral napůl shnilý kus masa, strčil si ho pod paži a zamířil zpět k chatrči.

Tynan pomalu, beze spěchu k muži došel, vzal mu maso a vrátil se k psovi. „Chris," řekl, když zvíře prohlédl, „mohla by ses na tohle podívat? Myslím, že ta rána není zlá. Nikdy neuměl střílet."

Chris chvilku trvalo, než zareagovala, ale pak ohromeně přešla od Pilar k místu, kde Ty klečel vedle postřeleného psa.

„Obvaz mu tu tlapku! A vezmi si tohle!" Podal jí svou pistoli. „Jestli se tomu psovi pokusí ještě nějak ublížit, zastřel ho. Pro svět to nebude žádná velká ztráta."

Chris s otevřenými ústy sledovala, jak Ty přistrčil psovi maso a zraněné zvíře začalo hltavě jíst.

Ty zvedl ruku a jemně jí zavřel pusu. „Když tady kolem lítá tolik much, nemůžeš si dovolit takhle se divit. Postarej se o toho psa a pak nám přines trochu vody. A musíme vyčistit srub. Jestli myslíš, že tohle je strašné, tak počkej, až se podíváš dovnitř."

„Má nějaké jméno?" zeptala se a kývla směrem ke starému zlatokopovi.

„Nikdy ho nikomu neprozradil. Pravda, nikdy jsem se nepokusil mu za to zaplatit."

„Chceš říct, že ho znáš od doby, kdy ses narodil, a nikdy ses nedověděl jeho jméno?"

„Přesně tak."

„Chceš moje zlato, co?" kňoural starý muž. „Chceš mi vzít všechno, co mám."

„Všechno, co chci, je přístřeší v místě, které se dá těžko najít," prohlásil Ty, když se vrátil k uklízení. „A rozhodně od tebe nechci nic jiného."

Chris zjistila, že rána, kterou pes utržil, je skutečně jenom škrábnutí, a pak se vydala pro kbelík na vodu. Byl celý pokrytý slizem. „Tynane, tvoje noha," řekla, když se na něj podívala. Obvaz si dávno sundal a kolem rány zasychala krev, protože však nezůstal chvíli v klidu, začalo zranění opět krvácet.

„Teď se tím nemůžu zdržovat," opáčil. „Skoč pro tu vodu."

Jakmile Chris zvedla vědro a vydala se do svahu, starý muž jí zastoupil cestu. Páchl tak odporně, že se téměř začala dusit. „Von ani nemá mámu. Zabil ji."

Chris se mu vyhnula stejně, jako se vyhýbala hromadám hnijícího masa.

Když se vrátila s čistě vydrhnutým vědrem plným vody, Asher už přinesl zastřelenou laň a Ty vyčistil pro Pilar místo pod přístřeškem vedle srubu. Chris si všimla, že jeho rána vytrvale krvácí.

Asher rozdělal oheň a začal opékat maso. Stařík se usadil kus stranou od skupinky a podezíravě je sledoval.

Tynan si sedl na zem kousek od místa, kde na seně přikrytém pokrývkou ležela Pilar. Chris postřehla, že se jeho tvář na zlomek vteřiny zkroutila bolestí. Tma už houstla a jediné světlo jim poskytoval oheň.

„Musíme si udělat nějaké plány," pokračoval Ty unaveně. „Prescotte, budeme se muset střídat na hlídce."

„Na hlídce?" zeptala se Chris. „Ale Dysanovi muži nás tady nemůžou najít. Tolikrát jsme prošli vodou, že psi určitě ztratili stopu. A ty navíc potřebuješ odpočívat."

„Děkuju ti, že máš takovou starost, ale ty hlídky nejsou kvůli Dysanovi. Jde o něj." Kývl směrem ke starému zlatokopovi. „Jestli ho napadne, že za nás někdo zaplatí, je schopný toho člověka najít a přivést ho sem. Musíme dávat pozor, aby odtud neutekl."

„Aha," vydechla Chris. Vzala si od Ashera maso a podepřela Pilar. Zítra se pro ni pokusí udělat vývar, ale teď musí stačit to, co mají. „Takže po celou dobu, co tu budeme, musí někdo zůstávat vzhůru a dávat na něj pozor."

„Pokud chceme zůstat naživu," dodal Ty.

Asher odřezával kusy pečeného masa. „Pilar potřebuje doktora a spoustu klidu. A ty jsi na tom hůř, než dáváš najevo."

„Budu v pořádku," prohlásil Ty. „Ale souhlasím, že se musíme postarat o Pilar. Jenže nevím o žádném místě, které je bezpečnější než tohle – nebo které by bylo bezpečnější než tohle, kdyby tu nebyl on."

Asher hodil starému muži kus masa jako psovi. Ten ho popadl, schoval před ostatními a při jídle se kolem sebe ostražitě rozhlížel. „Potřebujeme sehnat pomoc," řekl Ash a pohlédl na Chris. „Kdybychom mohli nějak doručit vzkaz tvému otci, poslal by nám na pomoc celou armádu. Myslím, že ani Dysan by se neodvážil napadnout Dela Mathisona."

Chris si přitáhla kolena k bradě a pousmála se. „Ano, otec by ho dokázal porazit. Jenže on je tam a my jsme tady."

„Budeš pro něj muset dojet, Prescotte," řekl Ty. „Musíš tady nechat mě i ženy a jet co nejrychleji za Maťhisonern."

„A vydat vás na milost tomuhle zvířeti?" opáčil Asher a ukázal na stařík. „Máš vůbec představu, kolik lidí nám je v patách?"

Tynan na okamžik vzhlédl k nebi. „Asi půl tuctu členů Chanryho gangu, kolem stovky Dysanových pohůnků a…"

„A Rory Sayers by si patrně taky rád přisadil," dodala Chris.

„A jak se jmenoval ten člověk na druhé straně deštného pralesa?"

„Ach ano," usmála se Chris. „Hugh Lanier. Nejspíš se ještě pořád vzteká nad tím, co jsem napsala." Usmála se na Tynana při vzpomínce, jak jí ten den pomohl.

Ty se opřel o sloupek přístřešku. „Takže nás hledá půlka světa, dva z nás jsou zranění a máme mezi sebou zrádce – tedy v případě, že bychom mu dali šanci. Nevypadá to na bezpečnou, zdravou a spokojenou budoucnost."

„Vezmu ho s sebou," řekl Asher tiše. „Vezmu toho starce s sebou, vy tři tu zůstanete sami a já přivedu zpět Mathisona se všemi jeho muži."

„Podřízne ti krk, jakmile se k němu obrátíš zády nebo usneš."

„Nebudu se k němu obracet zády, a když budu chtít spát, svážu ho. Je to naše jediná šance a ty to víš. Nemůžeš na něj dávat pozor tady a mně stačí, když ho odvezu padesát mil na jih odtud. Pak se o něj postará Mathison.

Je to jediná možnost. Jeden člověk to projet může, ale ne dvě ženy a zraněný muž."

Chris viděla, že Ty o Asherových slovech přemýšlí. Poznala, jak strašně se mu to nelíbí, jak špatně se v takové situaci cítí. A uvědomila si také, že je zřejmě zraněný hůř, než dává najevo, protože o Asherově návrhu nakonec začal uvažovat.

„Má pravdu, je to jediná šance, Tynane," zašeptala Chris. „Nemůžeme převézt Pilar a nemůžeme ji tu nechat. Tam venku na nás číhá Dysan a někdo musí přivést pomoc." Povytáhla obočí. „To se tak bojíš, že nedostaneš své propouštěcí papíry, když ke mně mého otce přivede někdo jiný?"

Tynan se na ni dlouho díval, a teprve potom promluvil. „Prescotte, odjedeš zítra časně ráno. Dneska budu celou noc vzhůru a pohlídám toho starce, ty se trochu vyspi. Chci, abys byl ráno odpočinutý. Tak, a teď si běžte oba lehnout!"

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Jakmile se Tynan jednou posadil, zdálo se, že už není schopný vstát. Chris mu znovu ovázala ránu na noze a ujistila se, že v ní střela neuvízla, jak se v skrytu duše obávala. Během jejího ošetřování ležel nehybně; se zavřenýma očima se opíral o sloupek přístřešku, jako by ani nevnímal Chrisiny ruce na svém stehně. Snažila se ho dotýkat co nejméně a nedat najevo, jak ji pohled na jeho ránu rozrušil.

„Mám strach, že Prescott toho stařík nezvládne. Není dost protřelý. Příliš lidem důvěřuje."

„Tynane, jak dobře vlastně toho člověka znáš? Musel jsi s ním někdy žít?"

„Chvílemi, do doby, než mi bylo šest, ale děti se učí rychle. Netrvalo mi dlouho, než jsem zjistil, že se o sebe musím postarat sám."

„Jsi strašně nezávislý, proč jsi teda neutekl, když… když tě prodal? Nemohl ses vrátit k Zrzce?"

Ty otevřel oči a pohlédl na ni. „Byl jsem opilý a on mě naléval alkoholem celé dva dny před tou…" nevesele se usmál, „dražbou."

„Ale tobě bylo teprve šest!"

„Nikdy jsem ještě nepotkal děcko, kterému by nechutnalo pivo. Měla by ses trochu vyspat. Zítra budeš potřebovat hodně síly."

Postavila se, zvedla vědro s vodou, která byla nyní zrudlá jeho krví, a poodešla od něj. Dívala se, jak se vyčerpaně opírá o sloupek. Vypadal, jako by spal, ale všimla si, jak se mu pod hustými řasami lesknou oči. Chtěl zůstat celou noc vzhůru, aby je před tím starcem ochránil, ale přitom ho nesvázal ani mu nijak nebránil v útěku. Chris přemýšlela proč.

Zamířila pryč, protože chtěla ještě zajít k prameni pro čerstvou vodu.

„Chris."

Překvapilo ji, když zaslechla Asherův hlas tak blízko. „Můžu si s tebou promluvit?“

„Měl by ses vyspat. Zítra tě čeká dlouhá jízda a Ty říkal…“

„Ty říkal! Neslyším nic jiného, jenom Tynan tohle a Tynan támhleto.“

„On nás vede,“ podotkla Chris. „A jeho zásluhou jsme nepřišli o život.“ Pokračovala v chůzi.

Ash ji chytil za paži. „Nechtěl jsem na tebe křičet. Myslím, že prostě žárlím. Chris, ve skutečnosti jsem s tebou chtěl mluvit o…“

„Ano?“ opáčila a zvedla k němu v měsíčním svitu oči. „O čem jsi se mnou chtěl mluvit?“

„Chtěl jsem se tě zeptat, jestli by sis mě vzala.“

Chris na okamžik ztuhla ohromením. Posledních pár dní myslela pouze na to, jak se dostat pryč od Dysana. „Není to trochu náhlé?“

„Víš dobře, že není. Chris, zamiloval jsem se do tebe, do tvého temperamentu a do tvé odvahy. Žena, která se dokáže prosekat stěnou vozu, aby o sobě dala vědět, je žena, s níž chci strávit život. Nechci žádnou ufňukanou slečinku.“

„A co peníze mého otce? Nebo to, že ti nabídl místo ve svém podniku? Nedělá mě to náhodou pro tebe ještě přitažlivější?“

Asher otevřel ústa, ale neřekl ani slovo. Místo toho k sobě Chris přitáhl a jemně, něžně ji políbil. „Kdysi jsem si myslel, že bych se oženil s dcerou Dela Mathisona, i kdyby byla šeredná jako oblíbená mula mého otce, ale pak jsem tě potkal a všechno se změnilo. Chris, ty jsi úplně jiná než všechny ženy, které znám. Strašně si přeju, aby sis mě vzala. A jestli si myslíš, že mi jde o peníze, klidně se vzdám veškerých nároků. Myslím, že když budu mít vedle sebe takovou ženu, můžu začít znovu od začátku a tentokrát uspět.“

Stále ji držel v náručí a pak se na ni usmál. „Myslím, že bys mi žádné selhání ani nedovolila. Myslím, že kdybych se dostal do nějakých problémů, práskala bys mi bičem nad hlavou tak dlouho, že bych se neodvážil vzdát.“

Oplatila mu úsměv. „Nejspíš se opravdu lehce nevzdávám, když něco hodně – chci.“ Náhle pomyslela na Tynana. „Pokud mě ovšem něco nedonutí, abych se vzdala,“ zamumlala.

„Myslím, že by z nás byl dobrý pár," pokračoval Asher. „Měli bychom mou uvážlivost a tvou energii. Já bych tě přidržoval při zemi a ty bys mi zabránila vzdát se, když se dostanu do problémů."

Chris se zasmála. „Takhle to zní spíš jako fúze."

Přitáhl si ji blíž. „Někdy mohou být fúze docela užitečné. Chris, prosím tě, pověz mi, že o tom budeš přemýšlet. Udělám, cokoli budeš chtít. Jestli si přeješ, abych odmítl vzít od tvého otce peníze, klidně ti vyhovím. Pokud si to budeš přát."

„To mi přijde dost drastické, a otec navíc opravdu potřebuje někoho, kdo by mu pomohl s vedením podniku."

„Tím chceš říct, že si mě vezmeš?" zeptal se s rozzářenýma očima.

„Ani náhodou," ozval se za nimi Tynanův hlas. „Okamžitě ji pusť, Prescotte, jinak ti ty pracky ustřelím."

Chris se od Ashera odtáhla. „Co tady děláš? Měl bys spát."

„Doufala jsi, že spím? Aby ses s ním mohla sejít za mými zády?"

„Tak moment, Tynane," ohradil se Ash. „Já mám plné právo udělat, cokoli si slečna Mathisonová bude přát. Tvým úkolem koneckonců bylo, abys mi pomohl ji získat. Ach Chris," vydechl, když si uvědomil, co to prozradil.

„To je v pořádku, já o tom věděla. Tynane, nemáš právo plést se do mých záležitostí. Teď bych chtěla, aby ses vrátil do…"

Nestihla větu dokončit, protože ji Ty popadl za paži a přitáhl ji k sobě. Chůze mu dělala problémy kvůli bolestem v noze, ale přesto dokázal Chris udržet. „Prescotte, jdi do tábora, zkontroluj Pilar a dohlédni na toho zlatokopa. Za chvíli přijdu."

Asher se pokusil o odpor, ale stačil jediný Tynanův pohled, aby si to rozmyslel a obrátil se k odchodu.

„Okamžitě mě pusť!" nařídila Chris a neúspěšně se mu snažila vytrhnout. „Nemáš žádné právo plést se mi do života. Navíc jsem měla dojem, že tě můj otec najal, abys mi pomohl zamilovat se do *Ashera.*"

„Ani nechci vědět, jak jsi tohle zjistila, ale to bylo předtím, než…"

„Ano? Před čím?" Vzhlédla k němu a v očích jí blýskalo hněvem.

Přitáhl ji k sobě, opřel si její hlavu o rameno a pak ji políbil, jako by na tom závisel jeho život.

„Prosím, nedělej to, Ty," řekla ztrápeně. „Prosím, nech mě na pokoji." Snažila se ho odstrčit, ale držel ji pevně.

„Chris, nedokážu snést, že se tě dotýká. Prostě to nemůžu vydržet." Rukama jí klouzal po zádech, hladil ji, dotýkal se jejího krku a přejížděl jí prsty po ušních lalůčcích.

Podařilo se jí odtáhnout se natolik, aby mu mohla pohlédnout do tváře. „Ty to nedokážeš vydržet? Co ti dává právo mi v něčem bránit? Co ti dává právo se k tomu vůbec vyjadřovat? Udělala jsem kvůli tobě ze sebe naprostého blázna, jak jsi mi dal velmi přesvědčivě najevo, a teď tu stojíš a tvrdíš mi, že nesmím promluvit s mužem, který se mnou má naprosto počestné úmysly."

„Já s tebou mám taky počestné úmysly. Od začátku jsem s tebou jednal upřímně a poctivě. A teď říkám, že jestli se tě Prescott ještě dotkne, tak ho zastřelím. Myslím, že nemůže být nic upřímnějšího."

„No tohle!" vyjekla a prudce se mu vytrhla. „To, co chceš ode mě ty, rozhodně není počestné. Jediné, co tě zajímá, je… abych…" Byla ráda, že ve tmě není vidět, jak ve tváři zrudla.

„Co je na tom špatného? Posledně se nezdálo, že by ti to vadilo. Chris, já se s tebou nechci hádat. Ta noc byla moc příjemná, a navíc jsem od té doby neměl žádné ženy."

Chris měla strach, že snad doopravdy praskne vztekem. „Tak ty jsi od té doby neměl žádné ženy? V množném čísle? A já tě snad mám litovat? A mám udělat to, co po mně chceš, jen proto, že jsi pronásledoval moje únosce a neměl čas…"

„Měl jsem čas," opáčil. „Jenom jsem nechtěl nic z toho, co se nabízelo."

Chris se na okamžik zarazila. On snad opravdu chce, aby ho litovala? „Takže teď… bych podle tebe měla… To je opravdu jedna z nejnechutnějších věcí, jaké jsem kdy slyšela. Měl bys vědět, že mě Asher požádal, abych si ho vzala. Nechce se se mnou válet někde na seně, chce si mě vzít a strávit se mnou zbytek života."

„Chce strávit zbytek života s penězi tvého otce."

„A jaký je v tom případě mezi vámi rozdíl? On chce moje peníze a ty chceš moje tělo. Zdá se, že ani jeden z vás nechce mě. No, něco ti řeknu, Tynane," dodala a vykročila k němu.

„Začínám mít pocit, že nechci ani jednoho z vás. A rozhodně nechci to, co mi nabízíš ty.“

Chytil ji za paži. „Chris, ty mě chceš. Vím to. Vidím ti to na očích. A já chci tebe, tak proč bychom to neměli udělat?“

Vážně se na něj podívala. „Plánuješ do svého návrhu zahrnout taky nabídku k sňatku?“ zeptala se tiše.

Odstoupil od ní, jako by právě zjistil, že trpí nějakou nakažlivou chorobou. „Sňatek? Chris, to je vyloučené. Tvůj otec by mě poslal na zbytek života do vězení a ty bys tak stejně přišla o manžela. To ti nemůžu udělat.“

„To snad není pravda!“ vyjekla pobouřeně. „Jak se zdá, tak ti selhává paměť. Pokud vím, otec řekl, že tě pošle do vězení, jestli se mě dotkneš, a přesto jsi byl víc než ochotný to riskovat, protože sis to přál. Ale vytáhl jsi ten argument okamžitě, jakmile jsem se zmínila o manželství. Poslouchej mě, Ty, a poslouchej dobře. Už s tebou nikdy nebudu spát a doporučuji ti, abys mi to věřil.“ Obrátila se na podpatku, vztekle popadla vědro a rozběhla se k prameni.

„Však ty změníš názor,“ zavolal za ní Tynan. „A radši nenech Prescotta, aby na tebe sahal.“

„Ty nafoukaný, umíněný… kovboji! Tebe už nikdy nenechám, aby ses mě jenom dotknul!“

Ponořila vědro do studánky a pak z náhlého popudu strčila hlavu do chladné vody. Nebyla si jistá, jestli potřebuje zchladit svůj hněv nebo účinek Tynanových polibků, ale ať už byl důvod jakýkoli, vařila se v ní krev.

Chvíli zůstala u studánky, potom se pomalu vrátila ke srubu a uložila se ke spánku vedle Pilař. Spala trhaně, občas se s úlekem probouzela a rozhlížela se kolem sebe. Pokaždé, když se probudila, viděla Tynana sedět u sloupku a upřeně sledovat starého zlatokopa.

Když konečně přišlo ráno, měla pocit, že ani na chvíli nezamhouřila oči. Posadila se, promnula si bolavá záda a rozhlédla se kolem. Tynan se už o sloupek neopíral a Ash si na plácku před srubem sedlal koně. Zamířila k němu.

„Ten stařík dělá Tynanovi potíže,“ řekl Ash místo pozdravu. „Možná ho budeme muset na koně přivázat, aby se odtud hnul.“

Chris potlačila zažívání. „Doufám, že ho přivážete přes sedlo břichem dolů.“

Ash ji chytil za paži a přitáhl ji k sobě. „Teď se dlouhou dobu neuvidíme. Doufám, že se ti po mně bude stýskat. Doufám, že budeš přemýšlet o mé nabídce. Doufám, že…“ Začal ji líbat na krk. „Doufám, že řekneš ano.“

V příští chvíli se Asher ocitl na zemi, protože ho Tynan od Chris prudce odtrhl. Stál nad ním s rozkročenýma nohama a pěstmi výhružně sevřenými.

„No tak, Prescotte, do toho. Už si o to říkáš dost dlouho. Nebo nejsi dost chlap, aby ses vrhal na někoho stejně velkého, jako jsi ty? Obtěžuješ jenom ženy?“

„Prokristapána!“ vyjekla Chris a zamířila k Asherovi, aby mu pomohla vstát.

Tynan k němu výhružně postoupil. „Jestli se ho pokusíš znovu napadnout,“ prohlásila, „tak odtud odjedu s ním. Co se to s tebou sakra děje?“

Tynan svěsil paže a zatvářil se zmateně. „Já nevím,“ přiznal užasle. „Prescotte, měl bys jet hned, abys dojel co nejdál za světla. Ten stařec s tebou pojede, ale nesmíš ho ani na minutu spustit z očí. Myslím, že už pochopil, že se schováváme, takže nepochybně udělá, co bude v jeho silách, aby na tom nějak vydělal.“

Zatímco Ash pomalu vstával, Tynan se rozpačitě obrátil k Chris. „Přece bys doopravdy neodjela, že ne? Chci říct, musím tě odvézt zpět osobně, a navíc, někdo musí zůstat s Pilar.“

Chris se na něj chvíli dívala. „Ne,“ připustila potom. „Neodjedu. Ne, když už nebudeš bít Ashera. A nemohl bys nás teď nechat o samotě? Ráda bych se s ním rozloučila.“

Tynan se nehnul z místa. „Můžeš se rozloučit hned. Musí odjet okamžitě.“

„Jestli si myslíš…“ začala Chris, která měla strašnou chuť mu od plic povědět, co si o jeho chování myslí, zastavilo ji však volání Pilar. „Ano, už jdu,“ odpověděla a pak schválně objala Ashera. Chtěla ho políbit na rozloučenou a dát Tynanovi najevo, že nemá právo jí rozkazovat. Jejich rty se však nikdy nedotkly, protože ji Ty od Ashera odtáhl a přitiskl ji zády ke svému hrudníku.

„Nasedej, Prescotte,“ řekl vražedným tónem.

Asher na okamžik zaváhal, ale pak s povzdechem vložil nohu do třmene. „Tohle si vyřídíme později,“ prohlásil a

krátce pohlédl na starého zlatokopa, který už seděl na Tynanově koni, připravený k odjezdu.

Tynan ustoupil o krok zpátky, ale stále Chris nepouštěl. „Hlídej ho ve dne v noci. Jakmile mu dáš sebemenší šanci, přijdeš o všechno, co máš, a možná i o život."

„Jo," zamumlal Asher a s posledním rychlým pohledem na Chris obrátil koně. „Jedeme," zavolal přes rameno na zlatokopa a za okamžik oba zmizeli z dohledu.

Chris se od Tynana odtáhla. „Pusť mě, ty mizero!" Rozzuřeně se na něj podívala. „Jakým právem mi rozkazuješ, co mám dělat? Kdo si vlastně myslíš, že jsi?"

Ty vypadal naprosto zmateně. Zdálo se, že chce něco říct, ale místo toho se obrátil a zamířil na kopec ke studánce.

Chris se za ním chvíli rozzlobeně dívala a pak se vydala za Pilar.

„Začala jsem se bát, že tam dojde k rvačce," podotkla Pilar, když jí Chris podala láhev s vodou.

„Nejradši bych ho vzala holí po hlavě," prohlásila Chris. „Sám mě nechce, ale je schopný přizabít každého, kdo by mě chtěl."

Pilar se opřela o své lůžko ze sena a Chris jí začala opatrně sundávat obvaz z ramene. „Ale chce tě. Moc tě chce." Pilar se usmála. „Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla. Ani tehdy s tou rančerovou dcerou to nebylo takové. Tehdy jsme všechny doufaly, že se konečně usadí, ale nestalo se to."

„To bylo tenkrát, jak se dostal do vězení?"

„Zrzka ti to vyprávěla?"

„Většinu. Pilar, odkud vlastně Tynana znáš? Proč jsi s ním šla k Hamiltonovi?"

„Zachránil mému manželovi život."

Chris na okamžik přestala čistit její ránu. „Manželovi?"

„Když jsem byla mladší, pracovala jsem u Zrzky. Tak jsem potkala Tynana. Byl to ten nejhezčí, nejmilejší chlapeček, jakého jsem kdy viděla, a všechny jsme ho zbožňovaly. Bylo mu šest, když ho ten starý zlatokop odvedl, a pak už jsem ho neviděla. A když se vrátil, byl jiný. Tvrdší, cynický. Ale tou dobou jsem se provdala za jednoho farmáře, měla jsem dvě vlastní děti a chtěla jsem zapomenout na to místo, kde jsem znala Tynana."

„Ty máš děti?" zašeptala Chris.

Pilar se usmála. „Dva kluky. Teď je jim devět a sedm roků.“ Na okamžik se odmlčela. „Jednou jsem šla do města a náhodou jsem Tynana potkala na ulici. Usmál se na mě a zamířil ke mně, ale já v tu chvíli myslela jen na to, že všichni ti ‚spořádaní‘ lidé z města budou vědět, odkud jsem přišla, a přestanou mě považovat za úctyhodnou farmářovu ženu. Strašně se za to stydím, ale tehdy jsem rychle vběhla do jednoho obchodu a tvářila se, jako bych ho vůbec neznala. Ty se zachoval jako dokonalý džentlmen, a když jsem na něj pak narazila podruhé, dělal, jako by mě v životě neviděl.“

„A jak tedy zachránil život tvému manželovi?“

„Mrzí mě, co jsem tehdy udělala. Na ulici jsem se k Tynanovi nehlásila, ale o týden později, když mému manželovi vyhrožoval jeden bohatý rančer, který nás chtěl vyhnat z naší farmy, neváhala jsem a požádala Tynana o pomoc – a on mi bez váhání pomohl.“

„Ale později, když tě požádal, abys mu pomohla dostat se do Hamiltonova domu, tak jsi souhlasila.“

„Ani jsem se nezeptala, co po mně chce. Jenom jsem na rozloučenou políbila svoji rodinu a šla s ním. Jimmy se taky neptal, co chce, protože věděl, že Tynanovi může důvěřovat.“

Chrisiny ruce se zastavily, jak převazovala ránu na rameni. „Proč vlastně chtěl, abys předstírala, že jsi jeho manželka?“

Pilar se usmála. „Neřekl mi to, ani když jsem se ptala. Ale jednoho dne poznamenal něco o jedné hezké malé blondýnce, která ho pořád pokouší a může z ní přijít o rozum.“

„Hmpf!“ odfrkla si Chris. „Pěkně jsem ho pokoušela! Mojí osudovou chybou bylo to, že se mi prostě líbil. Nic víc a nic míň. Líbilo se mi, jak dokázal převzít odpovědnost, když nás vedl lesem. A pomohl mi, když jsem to potřebovala.“

„A taky je to náhodou ten nejhezčí muž na světě,“ podotkla Pilar.

„To s tím vůbec nesouvisí. Byl tak mlčenlivý. V životě už jsem zjistila, že muži, kteří příliš nemluví, většinou prostě nemají co říct, ale zdálo se mi, že Ty by měl co říct, akorát to v sobě potlačuje. Nejsem si jistá, co to bylo, ale rozhodně mě přitahoval.“

„Přitahoval?“ zeptala se Pilar. „Takže už to přešlo?“

Chris se zhoupla na patách. „Je stejný jako ostatní muži. Jde mu jenom o jedno. Myslela jsem, že ke mně cítí to, co já cítila k němu, ale řekl mi, že se mnou nechce mít nic

společného, že jsem se v něm mýlila. Řekl mi, abych ho nechala na pokoji – ovšem kromě případů, kdy bych byla ochotná…“

„Jít s ním do postele?“

Chris se sklopenou hlavou přikývla. „Jsem pro něj stejná jako stovky jiných žen.“

„Nikdy jsem neviděla, že by se k jiné ženě choval tak, jako před chvílí k tobě. Nikdy neprojevil sebemenší stopu žárlivosti. Víš určitě, že v tom není nic jiného?“

Chris vstala a zvedla misku se špinavou vodou. „Docela určitě. Dal jasně najevo, co ode mě chce, a prostě si nepřeje, aby to, co nedostane on, dostal někdo jiný. Tynan mě nemiluje o nic víc než… než toho starého psa. Teď si ale trochu odpočiň, já zatím něco uvařím, pokud tu najdu něco poživatelného.“

„Určitě najdeš,“ řekla Pilar zamyšleně. „Tynan ti pomůže. Ten dokáže zvládnout všechno.“

„Lásku zvládnout nedokáže,“ řekla Chris tiše. „Nedokáže najít lásku v ústí pistole nebo za pomoci pěstí, takže před ní utíká. Ale teď radši spi.“

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Chris se asi hodinu pokoušela uvařit guláš z té hrstky potravin, kterou objevila v okolí srubu a v sedlových vacích. Když utíkali před Dysanem, neměli moc času na balení, takže jim teď začínaly docházet zásoby. Pohlédla ke srubu a rozhodla se, že se přece jen podívá, jestli uvnitř neobjeví něco k jídlu. Zatím ji puch, který z toho místa stoupal, nutil, aby se od srubu držela raději dál.

Nadechla se, popošla ke dveřím a nahlédla dovnitř. Vypadalo to, že stařík svůj srub považuje za pokladnici. Jako by tam uskladnil všechno, co kdy vlastnil, bez ohledu na to, jak to bylo poničené, staré či prolezlé hmyzem. Zřejmě nikdy v životě nic nevyhodil.

Chris se ohlédla přes rameno na Pilar a náhle se jí vrátila odvaha. Co je trocha nepříjemného zápachu proti pohodlí nemocného člověka?

Popadla lopatu, kterou Tynan opřel o stěnu srubu, a začala si prohazovat cestu dovnitř.

O dvě hodiny později navršila u okraje strže velkou hromadu. Nechtěla nic shodit dolů, dokud věci pořádně neprohlédne za světla, ale většinou šlo o špatně vydělané kůže a ztvrdlé kousky potravy prolezlé mravenci.

V zadním rohu jediné místnosti ve srubu objevila malou dřevěnou truhličku toho typu, jaké se používaly k dopravě křehkých věcí na lodi. Zvedla ji a vynesla ven.

Truhla byla zajištěná visacím zámkem, ten byl však stejně jako všechno ostatní ve srubu starý a rezavý, takže ho po pár minutách snažení otevřela. Uvnitř našla pár dolarových bankovek, jež začínaly plesnivět, velký valoun, který vypadal na kvalitní zlato, a úplně dole fotografii hezké mladé ženy. Chris si ji přidržela ke světlu, otřela z jednoho rohu plíseň a pozorně si obrázek prohlédla. Žena vypadala šťastně, jako by ji právě něco potěšilo; jako by byla připravená vydat se do

světa. Chris s úsměvem zastrčila fotografii do kapsy a začala truhličku zavírat.

„Něco zajímavého?“ ozval se za ní Tynanův hlas. „Měl bys spát,“ opáčila. „Včera jsi byl celou noc vzhůru.“

„Už jsem se vyspal dost. Co to děláš? Nikdy jsem nepotkal ženu, která by měla takové sklony ke slídění jako ty.“

„Neslídila jsem, ale uklízela.“

Na tváři se mu objevil rozčilující vědoucí úsměv a posadil se vedle ní. „To jsi uklízela v zamčené truhle?“ zeptal se a pokývl směrem k velkému rezavému zámku, který ležel na zemi. „Našlas tam něco zajímavého?“

„Jenom asi dvě libry zlata,“ oznámila samolibě a podala mu valoun. „Proto se odtud ten tvůj zlatokop nechtěl hnout.“

Ty si valoun vzal, opřel se o loket a pozorně si ho prohlédl. „Kočičí zlato,“ prohlásil. „Ten stařík by nepoznal pravé zlato, ani kdyby na něj mávalo. Kousek odtud je v boku kopce místo, kde se vrtá už celá léta. Kopal tam už v době, kdy jsem byl dítě.“

Chris si od Tynana vzala valoun zpátky. „Když tu není žádné zlato, proč tady zůstává? Proč takhle žije?“

„On věří, že tu zlato najde, a skutečnost nemá na jeho přesvědčení žádný vliv. A žije takhle, protože se bojí vzdát se čehokoli. Když něco nemůže prodat hned, počká, dokud to nezíská na ceně.“

„Jako nemluvňata. Novorozeně nestojí za nic, ale silní chlapci mohou pracovat.“ Tynan neřekl nic, jen se zadíval na ptáka, který jim přeletěl nad hlavou. Zdál se v tu chvíli docela spokojený. „Jak tady vůbec přežívá? Musí někde brát peníze na jídlo. Copak jenom krade a pak ty věci prodává?“

Tynan si dal s odpovědí na čas. „Dřív kradl, ale teď mu posílám peníze, když můžu.“

„Ty? A proč? Po tom všem, co ti provedl? A když ho tak nenávidíš, proč by ses měl o něj starat?“

„Ten stařec je jediný člověk, který kdy pro mě mohl být něco jako otec. A navíc nechci, aby ještě někdy prodával děti.“

„Ráda bych věděla, jak se z někoho stane taková zrůda, jako je on. Asi se mu přihodilo něco strašného. Vsadím se, že byl kdysi zamilovaný. Možná tu ženu ztratil a nikdy se z toho nevzpamatoval.“

Ty se na ni podíval, jako by přišla o rozum. „Co tě vede k domněnce, že tenhle člověk někdy někoho miloval?“

„Našla jsem tady fotografii ženy.“

„Ukaž mi ji,“ vyzval ji Ty tiše a Chris mu obrázek podala. Dlouho se na něj díval a potom jí ho vrátil. „Řekl mi, že ho zahodil do strže, a já mu uvěřil.“

„Ty tu fotografii znáš?“

„Po většinu mého života to byl můj nejvzácnější majetek.“

Zaváhala. „Kdo je ta žena?“

„Bylo mi řečeno, že je to moje matka.“

„Tvoje matka? Ale Ty, copak nechápeš, že s pomocí té fotografie bys mohl zjistit, kdo to je? A kdo jsi ty?“

„Já vím, kdo jsem,“ odpověděl úsečně.

Chris se na obrázek chvilku dívala. „Jak se jmenovala?“

„To nevím.“

„Ty ses neptal?“

Pohlédl na ni. „A koho jsem se měl zeptat? Ten stařík mi řekl, že před smrtí pronesla jediné slovo, a to slovo bylo ‚Tynan‘.“

„Neukázal jsi tu fotografii ženám v… Zrzce a ostatním?“

„Samozřejmě, ale žádná ji nepoznala. Myslely si, že je to hrozně romantické, a pořád mi na tu fotografii kupovaly rámečky, ale pak vždycky přišel ten stařík a rámeček zase prodal. Byl to pro něj celá léta skvělý zdroj příjmů.“

Chris obrázek obrátila. „Vzadu je něco napsané, ale nedokážu to rozluštit.“

„Sa. Vzadu je napsáno Sa, zbytek se nedá přečíst. Kdysi jsem si představoval, že se moje matka jmenovala Sarah.“

„Ty ses na ten obrázek hodně často díval, viď?“

Tynan neodpověděl, místo toho si lehl na záda a zahleděl se do nebe. „Když jsem byl ve vězení, nebe mi strašně chybělo. Tam ho vidíš málokdy, a vždycky je zakryté železnými mřížemi. A navíc se mi nelíbil ten hluk.“

Chris chtěla ale slyšet něco víc o fotografii. „Jak k tomu obrázku vlastně přišel? Jestli to měla u sebe, musela přece mít i další věci.“

„Všechno ostatní prodal, i její šaty a spodní prádlo. Řekl bych, že její nahé tělo shodil dolů do strže. Nebo tady možná ještě někde leží.“

„Tynane! Jak můžeš být tak cynický? Byla to tvoje matka a umřela, když tě přiváděla na svět.“

Posadil se. „Umřela, protože měla tři kulky v zádech.“

„Ale kdo ji chtěl zabít? A proč?“

„Našlas tu někde něco k jídlu? Možná bych se měl pokusit něco ulovit.“

„Odpovíš mi? Máš nějakou představu o tom, kdo by mohl chtít zastřelit těhotnou ženu?“

Opět na ni pohlédl. „Proč lidi podvádějí v kartách? Proč se muži opíjejí a pak se snaží jeden druhého zabít? Nevím. Se třemi střelami v zádech se dostala až sem, lehla si, porodila, řekla ‚Tynan‘ a umřela. To je všechno, co vím. Ten zlatokop se na ni díval, když rodila, chystal se tam nechat ji i dítě, ale pak ho napadlo, že by mohl prodat ty šaty, které nebyly příliš zakrvácené, i toho ječícího spratka, tak ji svlékl a odnesl mě dolů do města. To je všechno, co k tomu můžu říct, Chris. Prodal všechno kromě té fotky. Nikdo nechtěl fotografii neznámé ženy, tak jsem si ji jednou v létě, když mě tu nutil pracovat, prostě vzal. Bude se teď jíst?“

Chris seděla na zemi a stále si prohlížela obrázek. „Je to moc krásná žena.“

„Byla. Byla to krásná žena. Už je hodně dlouho mrtvá. Chris, proč tě najednou tak strašně zajímá moje matka?“

„Zajímá mě…“ V poslední chvíli se zarazila. Málem řekla, že ji zajímá všechno, co se ho týká. „Jsem reportérka,“ odpověděla místo toho a vstala. „Jsem prostě zvědavá, nic jiného. Zajímá mě všechno.“

„No, mě právě teď zajímá, co vaříš v tom hrnci.“ Přistoupil k ní trochu blíž. „Možná bys mohla jít na lov se mnou.“

„Nemůžu tu nechat Pilar samotnou.“

„Vezmeme ji s sebou. Udělá jí dobře, když se zkusí trochu projít.“

Ty teď stál těsně u ní a pak se zlehka dotkl její tváře. „Chris, prosím, pojď se mnou. Slibuju ti, že se budu chovat slušně. Neudělám nic, co by se ti nelíbilo.“

Ucouvla od něj. Když mluvil tímhle tónem, její zábrany se rychle hroutily. „Neměla bych. Měla bych…“

„Co bys měla?“ zeptal se a stále k ní přistupoval blíž, přestože před ním couvala.

„Chris!“ zavolala Pilar. „Ráda bych se trochu prošla. Mohla bys jít s Tynanem kvůli mně?“

„Asi… asi ano," připustila váhavě, když se zadívala do Tynanových rozesmátých očí. „Ale nic na mě nezkoušej," varovala ho. „Nevyjde ti to."

Přimhouřil oči. „Zlato, vždyť jsem se tě ještě ani nezeptal."

Jakmile Ty snědl většinu guláše, který Chris uvařila, vzal si pušku, pomohl Pilar vstát a vyšel na úzkou stezku za srubem. Chris ho dvakrát varovala, že by neměl příliš namáhat zraněnou nohu, ale on se jen ušklíbl.

„Pamatuješ si, jak jste tehdy s Chanryho gangem vyloupili tu texaskou banku a…" začala Pilar.

„Vyloupili banku?" vyjekla Chris. „Banku!"

Ty na Pilar mrkl. „Ona si myslí, že jsem čistý jako padlý sníh, nevinný úplně ve všem."

„Viděla jsem tě střílet po lidech. Vzala jsem ho na piknik, on se tam pohádal s jedním mužem a toho člověka pak odvezli postřeleného. Z církevního pikniku, prosím!"

„Byl to Rory Sayers," řekl Ty Pilar, jako by to vysvětlovalo všechno.

„Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by si to zasloužil víc než on," prohlásila Pilar. „Ty, neměls náhodou někde tady nahoře kdysi zahrádku?"

Chris se loudala za nimi a připadala si jako na večírku, kde se všichni ostatní kromě ní výborně znají. Pilar a Ty se bavili o věcech, které jí vůbec nic neříkaly. Padala jména různých lidí a míst, vzpomínali na neuvěřitelné příhody, které se občas příliš neshodovaly se zákonem, na přestřelky, v nichž vystupovali gangsteři, o kterých ona jenom četla.

Na vrcholu kopce Ty rozhrnoval křoví tak dlouho, až se před ním objevila malá mýtina. „Tady to bylo," prohlásil. „Sázel jsem tu mrkev, brambory a jahody. Jahody nepřežily a mrkev ohlodali králíci, jakmile trochu povyrostla. Podívejte se na tohle," řekl, když ze země zvedl zrezivělou pomačkanou plechovku. „Jeden z mých prvních cílů. Trefoval jsem se do ní celé hodiny."

„Nic moc jiného se tu asi dělat nedalo," podotkla Pilar. „Ten slavný zlatý důl je někde poblíž?"

„Kousek odtud dál po cestě."

Pilar se obrátila a vrátila se na stezku, ale Chris se držela zpátky. Tynan k ní přistoupil, a než mu v tom mohla zabránit, objal ji oběma rukama. „Copak, připadáš si trochu ztracená?"

Odstrčila ho, on ji však nepustil. „Samozřejmě že ne."

„Mohli bychom říct Pilar, aby šla pryč, a my bychom si zalezli do křoví. Vím o místě, které je jako stvořené pro milování. Je tam ticho, nikdo tam nechodí, je to kousek od potoka a celé léto tam kvetou kytky. Líbilo by se ti milovat se na rozkvetlé louce?“

„Ne, nelíbilo,“ odpověděla Chris důrazně, ale nevyznělo to příliš přesvědčivě. „Kvůli žádnému muži se nebudu chovat jako nějaká osoba bez morálky.“

„Bez morálky? Co má morálka společného s milováním? Chris, zlato, mohlo by ti se mnou být tak dobře. Oběma by nám mohlo být dobře.“

Vykroutila se z jeho objetí. „Nech mě na pokoji, Tynane. Nebudu jako některá z těch tvých ženských a asi by sis měl na tu představu zvyknout. Vrátím se domů k otci a možná tam i zůstanu, provdám se za nějakého rančera a budu s ním mít tucet dětí.“

„A kohopak máš na mysli?“ zeptal se rozzlobeně. „Prescotta?“

„Jsem si jistá, že Asher by byl dobrý manžel. Požádal mě o ruku a možná si ho vezmu. Ale tobě to může být jedno. Ty přece nepotřebuješ manželku a děti. Vybral sis podle svého a já taky, tak na co si stěžuješ?“

Viděla v jeho očích hněv.

„Můžeš se chlubit svojí morálkou, ale jaký je rozdíl mezi ženskou, co se prodává za pár dolarů, a tou, která se prodá za kus papíru a zlatý prstýnek?“

Rozzuřeně po něm šlehla pohledem. „Přinejmenším jsem to já, kdo určuje cenu – ne ty.“ Protáhla se kolem něj a zamířila po stezce za Pilar.

Našla ji postávat vedle tmavé díry, která vypadala jako vchod do dolu. V ruce držela kámen podobný tomu, který Chris našla ve skříňce ve srubu.

„Je tady toho plno. Nejspíš si myslí, že je to zlato, a všichni ostatní jsou příliš hloupí, než aby to poznali.“ Pilar se na Chris konečně podívala. „Ehm, tak se mi zdá, že jste se vy dva zase hádali.“

„Ne, nehádali jsme se. Je to ten nejtvrdohlavější chlap, jakého jsem kdy viděla. Prostě mu vůbec nedochází, že když řeknu ne, myslím tím ne. Copak mu nikdy žádná žena neřekla ne?“

„Silně o tom pochybuju," odpověděla Pilar vážně. „Ale taky jsem nikdy předtím neviděla, že by o některou usiloval tak jako o tebe. Obvykle mu stačí se jen posadit a zbytek už udělá jeho obličej. V nejhorším případě musí otevřít pusu a něco říct – pokud v okolí zůstala nějaká žena, která se do něj ještě nezamilovala, podlehne, když uslyší jeho hlas."

„Já od muže očekávám víc než jen krásu a pěkný hlas. A zdá se, že mi to Tynan není schopný dát."

V dálce zaslechly výstřel z pušky. „Myslím, že nám sehnal něco k jídlu. Pojď, půjdeme za ním," řekla Pilar.

Protože se zdálo, že Chris je rozhodnutá nehnout se z místa, Pilar ji vzala za paži. „Za pár dní tu bude tvůj otec a pak už Tynana nemusíš nikdy vidět. Tohle je po dlouhé době první příležitost, abychom si trochu odpočinuli, tak jí využijeme, ne?"

Chris se váhavě nechala odtáhnout. Nechtěla, aby někdo poznal, jak ji při představě, že už Tynana nikdy neuvidí, rozbolelo srdce.

Když ho objevily, právě zručně stahoval malého jelínka. Chris rozdělala oheň. Za chvíli už vzduch naplnila vůně pečeného masa.

„Je tady hezky, ne?" zeptal se Ty, když podával Chris kousek masa.

Rozhlédla se kolem a uvědomila si, že jsou na místě, které jí před chvílí popsal – na místě, kde chtěl, aby se spolu milovali. „Ujde to," odpověděla chladně. „Pilar, proč nám nepovíš něco o radostech manželského života? A o svých dětech? Kolik jim je let?"

Nevšímala si Tynanova procítěného zasténání, odvrátila se od něj a začala naslouchat Pilar, které se stýskalo po domově a s radostí vyprávěla o svém manželovi a dětech. Nezastírala, že mají těžký život, netajila neustálý boj s chudobou, ale z jejího vyprávění Chris cítila ten nádherný pocit pospolitosti, který si sama v životě tak přála zažít. Na oplátku ji Pilar požádala, ať jí poví něco o práci v novinách. Poznamenala, že to musí být velice vzrušující.

„To ano, ale už jsem připravená se usadit."

„Je připravená od chvíle, co na ni jistí lidé vyskočili ze šatníku," poznamenal zezadu Ty sarkasticky. „Myslí si, že když na ni muž sáhne, musí si ji okamžitě vzít."

„To není pravda!“ vybuchla Chris a obrátila se k němu. „Nevím, proč jsem si kdy myslela, že jsem do tebe zamilovaná. Jsi nesnesitelně marnivý a příliš zvyklý na to, že je vždycky po tvém. Silně pochybuju, že bych si tě teď vzala, i kdybys mě o to prosil.“

„To se načekáš. Za týden budu volný. Nebudu mít na krku rozmazlenou bohatou holku, která si myslí, že může mít cokoli – nebo kohokoli – jenom když kývne prstem. Budu volný, rozumíš? O moji svobodu mě nikdo nepřipraví. Ani ty ne.“

„Přestaňte, oba dva,“ rozkřikla se Pilar. „Chováte se jako moje děti. Podívejte, příštích pár dnů musíme strávit společně, tak co kdybychom zkusili spolu trochu vycházet? Tynane, ty máš asi špatnou náladu, protože ses pořádně nevyspal, a bolí tě noha. Proč si nepoložíš hlavu Chris do klína a nenecháš ji, aby nám něco vyprávěla? Nabídla bych ti svůj klín, ale mám v plánu se tu natáhnout a taky se trochu prospat.“

Chris se na Tynana ani nepodívala a na chvíli se rozhostilo ticho. „Dobrá,“ řekla nakonec. „Možná si opravdu potřebujeme odpočinout. Můžeš si mi lehnout na klín.“

„Jen když mi slíbíš, že to nebudeš považovat za nabídku k sňatku.“

„Kdybys byl můj syn,“ prohlásila Pilar, „dala bych ti za tohle jednu za ucho. Teď si prosím tě lehni a chovej se slušně!“

Chris se opřela o strom a Ty si položil hlavu do jejího klína. Chvíli byli oba celí napjatí, jak se snažili vzájemně co nejméně dotýkat.

„Loni jsem četla jednu francouzskou knihu, jmenovala se *Hrabě Monte Christo.* Mohla bych vám vyprávět tenhle příběh,“ nabídla se Chris.

„Jenom když se tam lidi neožení a nežijí spolu šťastně až do smrti,“ prohlásil Tynan. Tvář měl odvrácenou a oči zavřené.

„Je to příběh o chamtivosti, zradě, nevěře, vraždě a pomstě. Klidně by to mohla být tvoje autobiografie.“

„To zní dobře,“ poznamenal a zabořil hlavu hlouběji. „Jsem si jistá, že francouzský národ by tvůj souhlas nepochybně potěšil.“ Začala vyprávět příběh nenávisti, která vznikla mezi dvěma muži pro lásku k jedné ženě.

„To je logické," zabručel Ty, ale pak už ji nepřerušoval. Chrisin hlas zjihl, když se do příběhu zabrala.

Za několik minut už slyšela pravidelné oddechování, jak Pilar podlehla náladě ospalého odpoledne. Zdálo se, že Ty také usnul, a tak si byla jistá, že ji nepřistihne, když mu začala z obličeje odhrnovat vlasy. S tváří uvolněnou spánkem vypadal nesmírně mladě. Obvaz na noze měl špinavý od toho, jak se prodíral lesem, zašpiněná bílá látka prosvítala otvorem po kulce v jeho kalhotách.

Pokračovala ve vyprávění, přestože oba posluchači spali. Měla ráda příběhy a ráda je vyprávěla. Když se dostala k tragickému konci té historie, odmlčela se s dlaní na Tynanově tváři a s prsty zabořenými do hustých tmavých kučer a poslouchala zpěv ptáků.

„To se mi líbilo," poznamenal tiše do ticha.

„Myslela jsem, že spíš," opáčila Chris a chystala se odtáhnout ruku.

Nepustil ji. „Ne, chtěl jsem ten příběh slyšet celý. Jeden příručí z obchodu mi řekl, že zhruba v době, kdy jsem se narodil, mu ten zlatokop prodal knihu. Vždycky jsem přemýšlel, jestli ta kniha patřila mé matce, a pokud ano, co to asi bylo za knihu." Lině jí začal líbat konečky prstů, jako by to byla ta nejobyčejnější věc na světě.

„Nechceš s tím přestat?"

„Chris, kdybych se někdy chtěl oženit, přísahám, že bys byla první ženou, o které bych uvažoval. Ve skutečnosti mě představa života s tebou láká snad víc než cokoli jiného na světě. Jsi hezká, skvělá v posteli…"

Chris rychle pohlédla stranou na Pilar, zdálo se však, že druhá žena tvrdě spí.

„A jsi ta nejzajímavější žena, jakou jsem kdy poznal. Mluvil jsem s tebou a řekl jsem ti věci, které jsem nikdy nikomu neprozradil, ale já se prostě nehodím pro manželství. Nemyslím, že bych dokázal zůstat příliš dlouho na jednom místě – tedy pokud se někdy dostanu z vězení, kam mě tvůj otec nepochybně pošle, jestli se dozví, že jsem byť jen uvažoval o svatbě s jeho vzácnou dceruškou. Copak nevidíš, že by to prostě nemohlo fungovat?"

Chris nedala najevo hněv, který v ní narůstal. Jak to vypadalo, muži si prostě dokázali zdůvodnit cokoli. Nechtěl se ženit, ta představa ho patrně děsila, a tak se ji snažil

přesvědčit, že to nemůže udělat pouze s ohledem na ni. „Dokonale to chápu," prohlásila soucitně. „Ty se nechceš ženit a já zase odmítám spát s mužem, který si mě nechce vzít. Takže to necháme tak, jak to je."

Otočil hlavu a podíval se jí do tváře. „Ale, Chris, nemohli bychom si prostě vzít štěstí tam, kde ho najdeme? Když ho najdeme? Než se navždycky rozejdeme a pak se už nikdy neuvidíme?"

Sladce se na něj usmála. „S tím nepočítej."

Na okamžik měla dojem, že na ni zase začne křičet, ale místo toho se na jeho plných rtech objevil náznak úsměvu. „Neměj mi za zlé, že jsem to aspoň zkusil." Znovu otočil hlavu a začal jí opět líbat prsty. „Podle mých propočtů máme nejméně čtyři dny, než se Prescott s tvým otcem vrátí. Kdo ví, co se do té doby stane?"

„Já vím, co se *nestane*" prohlásila Chris pevně, ale zdálo se, že jí Ty nevěří, protože se právě zlehka zakusoval do její citlivé dlaně.

„Tak, a je to, člověče," řekl Asher Prescott, když potřetí svazoval páchnoucího stařík a. Jedna část Asherovy osobnosti se však vzpouzela proti tomu, co udělali: odvlekli toho muže z jeho domova a on ho teď poutal na rukou i na nohou, přestože stařík neudělal nic, čím by si takové zacházení zasloužil. Když si tedy zlatokop postěžoval, že jsou provazy příliš těsné, Asher se nad ním slitoval a uvolnil je.

„Teď se pokusím trochu prospat," prohlásil Ash a protřel si oči. Většinu předchozích dvou dnů strávil v sedle a věděl, že jestli si neodpočine, nikdy k Delu Mathisonovi nedojede.

Naposledy se soucitně podíval na stařík a, který se choulil pod nedalekým stromem a podezřívavě těkal očima kolem. Ash si strčil sedlo pod hlavu a uložil se ke spánku.

Zdálo se, že stařík také spí. Jakmile však zaslechl Asherovo tiché pochrupování, pohnul rukama a pouta z nich spadla. „Blázen," zamumlal, když pohlédl na spícího Ashera, zatímco si rozvazoval provazy na nohou. „Blázen."

Nehlučně se postavil a chvíli se kolem sebe rozhlížel, dokud nenašel velký kámen. Zvedl ho a připlížil se k Asherovi. Když byl těsně u něj, zvedl kámen a vší silou uhodil spícího muže do hlavy.

Stařík nad Ashem chvíli stál a prohlížel si ho, potom mu vybral kapsy. Trvalo mu necelých patnáct minut, než Ashera, ležícího v bezvědomí, zbavil všech cenností a nechal ho pouze ve spodním prádle. Vzal mu sedlo, pistoli, peníze i boty. Chvíli uvažoval, že mu sebere i spodní prádlo nebo z něj aspoň uřízne knoflíky, v dálce však zaslechl zařehtat koně a usoudil, že je nejvyšší čas zmizet.

Když nasedl na jednoho z koní a druhého odváděl za uzdu, tiše zamumlal: „Myslíš, že seš chytrej, Tynane, ale já znám někoho, kdo mi moc dobře zaplatí, aby se dověděl, kde tě najde. Někoho znám. Já ti ukážu.“ Zaklel a potom vyrazil na sever, směrem k Dysanovu panství.

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

Chris se příští dva dny upřímně snažila držet od Tynana co nejdál, ale bylo to téměř nemožné. Když se vydala pro vodu, objevil se tam taky. Jakmile se na okamžik zastavila, aby se rozhlédla po krajině, uviděla ho stát opodál, jak se na ni toužebně dívá. Jednou nadskočila leknutím, když v křoví zaslechla nějaký šramot, a v tu chvíli byl u ní Ty, aby ji objal a uklidnil. Ráno druhého dne zaslechli v dálce výstřely a Chris měla srdce až v krku, když se Ty s puškou v ruce plížil po příkré stezce dolů, aby se podíval, kdo to je. Téměř vykřikla úlevou, když se vrátil a oznámil jí, že to byli pouze lovci a jsou velmi daleko od nich.

„Dělala sis o mě starosti?“ zeptal se. Oči mu plály a dalo se z nich vyčíst, jak moc po ní touží. Chris popadla sukně do hrsti a utekla pryč. „Děje se něco?“ zeptala se Pilar nevinně. Vzala si na starost vaření, když Chris zničila část jejich vzácné mouky při pokusu upéct suchary.

„Ten chlap je nemožný,“ vybuchla Chris. Srdce jí hlasitě bušilo.

„Rozhodně tě má rád.“

„Já ho ráda nemám.“

Pilar si odfrkla. „Copak tě maminka neučila, že lhát je ošklivé?“

„Obávám se, že maminka mě nenaučila spoustu věcí,“ připustila Chris tiše. „Například jak říct ne vemlouvavým pistolníkům. Pilar, já už to moc dlouho nevydržím.

Ještě dva dny takového zacházení a svolím ke všemu, co po mně bude chtít.“

„Mám takový pocit, že Ty to ví.“

„No, musím být silná. V žádném případě mu nepodlehnu. Ať mi říká cokoli, ať se na mě dívá jakkoli, nebude po jeho.“

Smutně a utrápeně na Pilar pohlédla. „Ale jestli mě ještě jednou začne líbat zezadu na krk, jsem ztracená.“

Pilar se s úsměvem ve tváři vrátila k sucharům.

Chris se po zbytek dne Tynanovi s úspěchem vyhýbala, ale večer ji požádal, aby se s ním šla projít.

„Nechci po tobě, abys se mnou utekla, Chris, nabízím ti jen procházku,“ poznamenal, když viděl, že se chystá odmítnout. „Přísahám, že se tě nebudu dotýkat, protože si v mé přítomnosti nevěříš, ale…“

„Já že si v tvé přítomnosti nevěřím? To je nesmysl. Mohla bych s tebou strávit zbytek života na opuštěném ostrově a odolala bych ti,“ zalhala.

„To je skvělé,“ prohlásil s úšklebkem. „Takže se mnou teď můžeš s klidným svědomím vyrazit na procházku při měsíčku.“

Chris věděla, že ji zahnal do kouta, a obrátila se o pomoc na Pilar. Ta však s nimi jít odmítla, prohlásila, že ji rána v rameni příliš bolí. Když hnětla těsto, tak sice vůbec žádnou bolest necítila, ale teď se najednou nemohla ani hnout.

Chris se váhavě vydala po cestičce k potoku, Tynan za ní.

„To závodíme v běhu, nebo se jenom bojíš jít vedle mě?“ zeptal se po chvilce.

Zastavila se a obrátila se k němu. „Samozřejmě že se nebojím jít s tebou. Jenom myslím, že si neuvědomuješ, jak s tou bolavou nohou chodíš pomalu.“

„To je všechno?“ zeptal se s tím svým protivným vědoucím úsměvem a pak se do ní zavěsil. „V tom případě bys možná mohla ubohého mrzáčka trochu podepřít.“

Chvíli spolu kráčeli mlčky a Chris se od něj podvědomě odtahovala, přestože do něj byla stále zavěšená.

„Před pár týdny jsem se tě prostě nemohl zbavit. Kam jsem se vrtnul, tam jsi byla i ty a chtěla jsi, abych si sundal košili nebo boty. A při prvních pár příležitostech, co jsem tě viděl, jsi na sobě neměla ani nitku. A teď se ke mně sotva přiblížíš.“

„To bylo předtím,“ namítla s pohledem upřeným přímo před sebe.

„Před tou nocí ve srubu? Než jsme se milovali a bylo to tak nádherné?“

„Pro mě to tak nádherné nebylo. Řekl jsi mi, že se mnou nechceš mít nic společného, že jsem pro tebe jen jedna ze stovek žen.“

„Možná jsem na tebe byl opravdu trochu tvrdý, ale těmi řečmi o manželství a o dětech jsi mě vyděsila k smrti. Nemohli bychom na to zapomenout a začít znovu od začátku? Vycházeli jsme spolu výborně, dokud ses nerozhodla, že mi prostě musíš hodit kolem krku chomout."

Chris vyprostila svou paži z jeho sevření. „Nechtěla jsem ti házet kolem krku žádný chomout. Manželství je něco jiného. Je pro dva lidi, kteří jeden druhého milují, a já hloupá jsem si myslela, že to je přesně to, co jsme tu noc dělali – milovali se. Byla jsem do tebe zamilovaná, jinak bych nikdy neudělala… nikdy bych nepřipustila, aby ses mě dotknul. Ale pro tebe to nebyla láska. Nemiluješ mě a nikdy jsi mě nemiloval. Dostal jsi, co jsi chtěl, ale já ne."

Odvrátila se, aby nepoznal, že má v očích slzy.

Přitáhl ji k sobě tak, že měla obličej zabořený do jeho hrudi. „Chris, myslím, že do mě nikdy žádná žena nebyla zamilovaná, vůbec nevím, co to znamená někoho milovat. Možná si prostě myslíš, že ses do mě zamilovala, protože dokážu zacházet se zbraní a vůbec se nepodobám mužům, které znáš, a…"

Vzhlédla k němu. „Potkala jsem stovky pistolníků a psanců a vadí mi, když se mnou mluvíš, jako bych se nevyznala sama v sobě. Můžu ti říct, že…"

Zarazila se, protože ji Tynan políbil. Hladově se přitiskl k jejím rtům, začal ji hladit po zádech, boky otíral o její, jako by se ji snažil zahalit svým pevným, horkým tělem. Chris věděla, že se nedokáže dlouho ovládat, jestli se jí Ty bude dotýkat tímhle způsobem.

„Prosím, ne," zašeptala, když sklouzl ústy k její šíji. „Prosím, nedotýkej se mě. To nevydržím. Nedokážu ti vzdorovat."

„To ani nechci," zašeptal a zlehka se zakousl do jejího ušního lalůčku.

Zarazil se až ve chvíli, když se jazykem dotkl koutku jejího oka a ucítil slanou chuť slz. Odtáhl ji od sebe. „Tak běž," prohlásil hlasem, v němž zaznívalo potlačovaný hněv. „Běž si do své studené postele a zůstaň si tam sama."

V tu chvíli se Chris rozplakala doopravdy a rozběhla se po příkré, tmavé stezce zpět ke srubu. Pilar neřekla ani slovo, když dívka dopadla na pryčnu vedle ní.

Chris dlouho plakala, než se konečně rozhodla. Už ji nezajímalo, jestli se s ní ožení nebo jestli ji miluje. Jediné, co k němu v tu chvíli cítila, byla touha. Přála si, aby to bylo stejné jako tu noc v dřevařském srubu. Chtěla cítit jeho ruce na svém těle, chtěla, aby se s ní opět miloval.

Stále popotahovala, ale teď, když se rozhodla, se najednou cítila lépe. Vstala a zamířila z přístřešku ven. Věděla, že Ty spí nedaleko od nich, mezi stromy, aby nebyl vidět, kdyby se k nim pod rouškou noci připlížil nějaký vetřelec. Našla jeho rozestlané deky, on tam však nebyl.

Pomalu, ale s překvapivou rozhodností se svlékla do naha, natáhla se na jeho improvizované lůžko a čekala. Když dlouho nepřicházel, usnula a ze spánku se usmívala při představě, jak ji asi probudí.

„Chris," řekl Ty a přitáhl si ji do náručí. „Bože, ty jsi krásná."

Ospale otevřela oči. Bylo už světlo, nad hlavou jí zpívali ptáci, kolem se vznášely vůně ranního lesa – a Tynan ji něžně hladil po těle. Klouzal jí rukama po bocích a v očích měl nadšení dítěte, které právě dostalo své první štěně.

„Ty jsi za mnou přišla," zašeptal. „Ty jsi přišla. Celou noc jsem nespal. Jenom jsem chodil po lese. Bože, Chris, ty mě dohániš k šílenství. Nádherná, nádherná Chris. Kvůli tobě se cítím ještě hůř, než když jsem byl ve vězení."

Chris cítila, jak se jí pokožka na těle rozehřívá pod jeho dotyky i účinkem jeho slov. Upřímně doufala, že se kvůli ní cítí bídně – aspoň tak bídně, jako se ona cítila kvůli němu.

Zvedl jí hlavu a políbil ji tak, jako by ji už nikdy nechtěl pustit; ruce zabořil do jejích vlasů.

Chris ho objala kolem krku a přitáhla ho k sobě. Tak dlouho si už přála to udělat a měla pocit, že se tomu vzpírala snad celou věčnost.

Položil ji na pokrývky a natáhl se vedle ní; zlehka se jí dotýkal, zatímco si svlékal košili. Přehodil nohu přes její nahé tělo, vášnivěji líbal a drsná látka jeho kalhot se jí otírala o holou kůži.

Náhle se však prudce odtáhl a zvedl hlavu, jako by naslouchal. „Musím jít. Někdo tady je."

„To je jen Pilar," namítla Chris a snažila se ho přitáhnout zpět. „Ta sem nepřijde."

Tynan se zvedl a opět si navlékl košili. „Někdo jde nahoru po stezce.“ Nešťastně se na Chris podíval. „Při mé smůle to bude tvůj otec.“ Chris měla pocit, že se Ty každou chvíli rozpláče. „Měla by ses radši obléct. Jestli to není on, můžeme v tom pokračovat později, a jestli ano, možná by se ani nezdržoval otázkami, kdyby svou dceru přistihl, jak líbá najatého pistolníka.“ Chris otevřela ústa k odpovědi, ale zarazil ji. „Nehádej se se mnou a nedělej mi to těžší, jenom se prosím oblékni a já se půjdu podívat, kdo to je.“

Poodešel kousek stranou a pozoroval ji pohledem, v němž se mísil smutek, touha a bolest. Jakmile se oblékla, popadl ji za paži a přitáhl ji k sobě. „Od té chvíle, co jsem tě poznal, jsem zestárl o dvacet let. Z celé duše doufám, že sem jde naprosto kdokoli, jenom ne tvůj otec.“ Rychle ji políbil a pak ji odvedl zpět na planinu u srubu.

Chris v přístřešku zahlédla spící Pilar.

„Podívej se do mých sedlových vaků, měla bys v nich najít dalekohled. Přines mi ho.“

Chris se rozběhla k vakům v přístřešku. Pilar se zvedla na lokti a pohlédla na ni.

„Tak co, šťastné ráno?“ zeptala se.

„Už jsem zažila šťastnější,“ odpověděla Chris, zatímco prohledávala sedlové vaky. „Byla bych například mnohem šťastnější, kdyby se Ty v noci vůbec uráčil přijít si lehnout.“

Pilar zasténala a pak se zeptala: „Co se děje?“

„Ty tvrdí, že na cestě někoho slyšel. Já neslyšela nic, ale on se šel podívat. Aha, tohle je ono.“

„Jdu s tebou,“ prohlásila Pilar, ve vteřině seskočila z lůžka a rozběhla se po svahu za Chris.

Ty ležel na velké skále nehybně jako ještěrka. Byl téměř neviditelný a musel na ženy zavolat, aby si ho vůbec všimly. „Jsou to oni,“ prohlásil smutně. „Já to tušil.“ Natáhl k Chris ruku, aby mu podala dalekohled.

Chris s Pilar vylezly na skálu k němu. „Víš určitě, že je to můj otec?“ zeptala se Chris vzrušeně.

„Ať je to kdokoli, doufám, že nám přivezli zásoby,“ podotkla Pilar.

„Z velikosti té skupiny odhaduju, že s sebou Mathison vzal celý svůj ranč.“

Chris si od něj půjčila dalekohled. Její otec se nedal s nikým splést, mohutný kůň vypadal pod jeho rozložitou

postavou jako poník. Seděl v sedle naprosto vzpřímeně – a i na dálku se dalo poznat, že zuří. Odložila dalekohled a všimla si, že se na ni Ty škádlivě usmívá.

„Nechceš si půjčit moji pistoli, aby ses měla čím bránit?“ nabídl ochotně.

„Kdo je ten muž vedle něj?“ zeptala se Pilar, když převzala dalekohled.

„Nikdy jsem ho neviděl,“ odpověděl Ty.

Chris se zvedla ze skály. „Myslím, že bych měla jít, ať to mám co nejdřív z krku. Jestli je někdo z vás mimořádně citlivý, možná by měl odejít. Když se můj otec rozzuří, tak…“ Nedokázala přijít na nic, co by tu situaci alespoň přibližně vystihovalo.

Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahu, a pak se vydala po stezce dolů vstříc otci a jeho mužům. Zprvu kráčela váhavě, ale jak se blížil, zrychlovala krok, dokud ji neuviděl.

Del Mathison pobídl koně a vyrazil tak rychle, že se ostatní zastavili. Chris popadla sukně do hrsti a rozběhla se k němu – přímo proti Delovu koni. Když k ní dojel, ani nezpomalil, pouze natáhl ruku a zvedl ji za sebe do sedla. Ten trik ji naučil, když byla ještě dítě, a čas od času se jí to hodilo – například tehdy, když Ty projel na koni nákladovou halou.

Chris se otce držela jako klíště, ale koutkem oka postřehla, že Ty ji ze svahu sledoval s pistolí v ruce, aby ji chránil. Když se obrátila, zjistila, že muž, který jel s jejím otcem, zastavil a pomohl Tynanovi nasednout za něj na koně.

Jakmile dojeli ke srubu, Del neztrácel ani vteřinu. Ještě než stihl sesednout, začal na Chris křičet.

„Ze všech bláznivých pitomostí, které jsi kdy provedla, je tohle ta nejhorší. Už tě nikdy nespustím z očí, to přísahám. Nemáš rozumu, co by se za nehet vešlo, stejně jako celá ta zatracená rodina tvojí mámy.“

Chris se postavila na špičky a objala otce kolem krku. Byla ráda, že vypadá stejně dobře jako vždycky: velký, hezký, s hustými šedými vlasy, které připomínaly lví hřívu.

Na okamžik opětoval její objetí, ale pak ji odstrčil. „Víš vůbec, jak jsem se o tebe bál? Víš, kolik lidí za mnou přišlo, aby mi řekli, že jsi jen o vlásek unikla smrti?“

„Kolik?“ zeptala se vážně.

„Nebuď drzá, mladá dámo, nebo ti provedu to, co ti měli provést oni. Kde je vůbec ten mládenec, co jsem ho za tebou poslal? Mám takový pocit, že tě měl sakra chránit!“

Tynan pokročil kupředu. Prostranství před srubem se zaplňovalo muži a koňmi. „Ptal jste se po mně?“

Del si Tynana prohlédl od hlavy k patě. Zaregistroval špinavý obvaz na jeho stehně. „Jak tak koukám, tebe ta holka taky málem dostala do hrobu.“

Tynan se napřímil. „Přijímám plnou odpovědnost za všechno, co se stalo. Několikrát jsem měl příležitost odvést ji bezpečně domů.“

„Pch!“ odfrkl Del. „Těžko jsi na ni mohl dávat pozor, když jsi byl ve vězení. A co jsem to slyšel o tom, že jste se vy dva zasnoubili?“

Chris zadržela dech a přelétla pohledem z otce na Tynana. Vypadalo to, že Ty k tomu nic neřekne, a Chris si najednou uvědomila, jak je tahle chvíle důležitá. Jestli řekne, že jsou zasnoubení, otec může Tynana poslat zpět do vězení. Vzpomněla si, jak v deštném pralese ošetřovala jeho záda. Soudila, že by to otci dokázala vymluvit, ale nebyla si tím úplně jistá. Co když se mýlí? Pokud je to tak, Ty se vrátí do vězení.

„Nejsme zasnoubení,“ řekla tiše. „Tehdy jsem to řekla jenom proto, abych zabránila rvačce. Choval se vždycky jako dokonalý džentlmen a udělal všechno, aby mě ochránil. Dokonce mě zachránil před Dysanem.“

Chris se dívala, jak její otec upírá pohled na Tynana. Po chvíli něco zabručel, neřekl však k tomu vůbec nic.

„Doufám, že Chris přijme moji nabídku,“ ozvalo se za ní, a když se otočila, uviděla tam stát Ashera. Na čele měl obvaz. S majetnickým úsměvem ji objal kolem ramen. Její otec se na ni díval pohledem, který znala z dětství – jako by se snažil odhadnout, jestli říká pravdu, nebo jde o další z jejích fantastických vymyšlených historek. Chris se mu nedokázala podívat do očí, a tak místo toho upřela pohled na své sepjaté ruce.

Ticho porušila Pilar. „Dovolte mi, abych se představila,“ ozvala se a natáhla k Delovi ruku. „Jsem Pilar Elleryová. Nikdy jsme se nesetkali, ale hodně jsem o vás slyšela. Nemáte náhodou v těch sedlových vacích něco k jídlu? Prakticky už tady umíráme hlady.“

Del jí potřásl rukou, ale neusmál se na ni, a tak Chris poznala, že je velice rozrušený. Něco ho musí opravdu hodně trápit, když se neusmál na hezkou ženu.

Vyprostila se z Asherova majetnického objetí a zavěsila se do otce. „Mrzí mě, že jsem ti způsobila tolik starostí. Neměla jsem to v úmyslu."

Del se na ni chvíli díval a Chris s překvapením zahlédla v jeho očích smutek. Že by mu dělalo starosti ještě něco jiného, kromě toho, že byla v nebezpečí?

„Slečno Mathisonová, mohu se vám představit?"

Před ní stál ten muž, kterého předtím viděla jet po otcově boku. Byl asi stejně starý jako Del, vysoký a štíhlý. Měl černé vlasy, které na spáncích šedivěly. Působil šlachovitě a tvrdě jako člověk, který je zvyklý na fyzickou námahu, současně však vyzařoval jistou eleganci, typickou pro potomky starých a bohatých rodů. Přestože s pistolí po boku vypadal naprosto přirozeně, dokázala si ho představit i na tanečním parketu či se sklenkou vína v ruce.

„Jmenuji se Samuel Dysan," prohlásil příjemným hlubokým hlasem.

„Samuel Dysan?" Pohlédla za něj na Tynana a pak opět na staršího muže. „To jste vy, koho Beynard hledal?"

„On mě hledá?" Muž vypadal překvapeně. „Slyšela jsem ho říkat, že už celé roky hledá Samuela Dysana."

Sam a Del si vyměnili pohledy. „Ach, ano, chápu. A kdy vám to řekl?"

„Já… Totiž, on mi to vlastně neřekl…"

Tynan pokročil kupředu. „Schovávala se v křoví a poslouchala."

„Měla jsem k tomu dobrý důvod!" odsekla Chris. „Lionel byl…"

„Lionel?" přerušil ji Del. „Chceš říct, že jsi něco dělala pro toho spratka, cos mi ho hodila na krk? Musel jsem si ho ohnout přes koleno třikrát za jediný den."

„Ty jsi zbil Lionela?" vyjekla Chris. „Vždyť je to ještě dítě."

„Tobě jsem měl naplácat častěji. Jenže já hlupák měl měkké srdce a říkal jsem si, že holčičky jsou jiné. Takovou chybu už podruhé neudělám. Chci toho kluka vychovat správně, aby měl rozum a neodjížděl do velkých měst psát o věcech, kvůli kterým na něj lidi potom střílejí. Víš, kolik lidí

za mnou v posledních dnech přišlo a říkalo věci jako: Jo, ona tam byla, zůstaly za ní tři mrtvoly.“ Podíval se na Tynana. „Vy dva dohromady jste zbavili tenhle svět asi stovky lidí.“

„Myslím, že to není fér,“ ohradila se Chris. „Tynan dělal to, co udělat musel. On…“

„Kromě toho, jak jsem postřelil Roryho Sayerse,“ podotkl Ty se vší vážností.

Chris se k němu obrátila. „A co jsi měl asi dělat? Zůstat stát a počkat, až tě střelí on? Viděl jsi přece, jak na tebe všichni ti lidé zírají a čekají, že provedeš něco vzrušujícího. Nemohl jsi dělat nic jiného. Musel ses bránit.“

Náhle se zarazila, protože si uvědomila, co to říká. Už mu přiznala, že od ní nebylo správné, když odjela a nechala ho v tom vězení, ale tehdy k tomu dospěla logicky. Dnes ho hájila vášnivě.

Tynan se na ni chvíli díval s andělským úsměvem ve tváři a pak se otočil k Delovi. „Pane, vaše dcera se dostává do potíží jen proto, že chce napravit všechny křivdy světa. Myslím, že jste ji vychoval skvěle. A teď, dal by si někdo něco k jídlu?“ Natáhl ruku. „Slečno Mathisonová, mohu vás doprovodit ke stolu?“

Chris se trochu podlomila kolena, když se do Tynana zavěsila. Nikdy se nesetkala s mužem, který by se nezalekl jejího otce. Všichni dělali přesně to, co teď dělal Asher – stáli stranou a mlčky přihlíželi.

Připojili se k ostatním – Del s sebou přivedl na padesát mužů – a snědli první slušné jídlo za několik dní. Chris se neustále usmívala na otce, který se na ni mračil, protože se mu snažila odpovědět na všechny otázky, aniž by prozradila, v jakém nebezpečí občas bývala. Nechtěla ho ještě víc rozčílit. Nikdy se neuchýlila k vyslovené lži, ale rozhodně mu neprozradila všechno.

„Takže ty jsi jela k Hamiltonovi, přestože jsi věděla, že dal zabít svoji sestřenici?“

„Nebyla jsem si tím jistá. Rozumíš, vypadalo to jako nehoda. Snadno se mohli zabít sami, když se ten vůz převrhl, a já jsem jen chtěla pomoct dítěti. Navíc jsem s sebou měla dva silné muže, které jsi za mnou tak prozíravě poslal. Co se v takové situaci mohlo stát?“ Neodvážila se podívat do očí Tynanovi, Asherovi ani Pilar.

Del se k ní naklonil. „Stalo se to, že tam byl Dysan. Víš vůbec, co je to za člověka?“

„Ano, vím,“ připustila tiše. „Tati, myslíš, že bychom o tom měli mluvit teď?“ Významně se podívala na Samuela Dysana.

Pan Dysan položil talíř. „Nemůžete mě urazit, slečno. Vím lépe než kdo jiný, co je můj prasynovec zač. Měl jsem tu smůlu, že jsem ho viděl vyrůstat.“

Chrisina zvědavost převládla nad slušným vychováním. „Tak proč říkal, že vás celé roky hledá? Copak nevěděl, kde vás najít?“

Del se chystal své dceři naznačit, aby nestrkala nos do cizích věcí, ta však pozorovala Dysana. Ten na oplátku zíral na Tynana, a to tak zaujatě, že Chris začala nejistě těkat pohledem z jednoho muže na druhého. Samuel se však okamžitě ovládl.

„Nikdy jsem přesně nepochopil, jak ten chlapec uvažuje,“ vysvětlil jí. „Jeho babička, manželka mého bratra, si totiž myslela, že po mně bude dědit. Když zjistila, že tomu tak není, poštvala svého vnuka proti mně.“

„A kdo tedy po vás bude dědit?“

„Christiano!“ rozkřikl se na ni Del. „Chovej se slušně!“

„Omlouvám se, pane Dysane. To ze mě jenom mluví reportérka. Jen mě napadlo, že o vašem dědici jsou zřejmě nějaké pochybnosti, když se ta žena mohla domnívat, že dědit bude její manžel.“

Samuel položil ruku na Delovu paži. „To je v pořádku, otázky mi nevadí. Mám syna, ten však před lety zmizel na moři. Možná jsem blázen, ale pořád v sobě živím naději, že ho jednou najdu. Ale i kdybych ho nikdy nenašel, můj prasynovec neuvidí z mých peněz vůbec nic.“

„Zdá se, že i tak má velké bohatství.“

Samuelův obličej ztvrdl. „Všechno, co má, získal krádežemi, podvody, lhaním a zabíjením.“

„Ach,“ vydechla Chris a sklopila oči do talíře.

„Pane Tynane,“ řekl Samuel, „mám nějakou zkušenost s ošetřováním ran. Mohu se podívat na tu vaši nohu?“

Ty se zatvářil překvapeně. „Jistě, pokud nejdřív prohlédnete Pilar.“

„Samozřejmě,“ opáčil Samuel s úsměvem.

„Víte…“ začala Chris váhavě, jak se tak dívala z jednoho muže na druhého.

„A cos to sakra napsala o Hughu Lanierovi? Obvinila jsi toho nešťastníka z nejhorších zločinů tohoto století,“ skočil jí rychle do řeči Del.

Neměla už na žádné úvahy čas, všechnu energii potřebovala na to, aby se obhájila před svým otcem.

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

Chris se ten večer nedostala ani na minutu z otcova dohledu. Chtěla si o samotě promluvit s Tynanem, ale zdálo se, že má pořád spoustu práce. A pak tu byl Asher. Zjevně chtěl Delovi dokázat, že splnil svou povinnost a že si ho Chris chce vzít, protože se jí držel jako klíště. Neustále říkal věci jako: „Vezmi si ještě sušenku, Chris, vím, jak je máš ráda.“ Snažil se vzbudit dojem, jako by se vzájemně důvěrně znali.

Tynan ji na druhou stranu neustále oslovoval slečno Mathisonová, a když ji zdravil, velmi formálně smekal klobouk.

„Choval se k tobě dobře?“ zeptal se Del, když se Chris zase jednou mračila na Tynanova záda, protože se opět tvářil, jako by ji nikdy v životě neviděl.

„Jak jsi ho dostal z vězení?“

Del Mathison si tiše odfrkl. „Nečekej, že ti prozradím všechna svoje tajemství. Dostal jsem ho ven, a to je všechno, co potřebuješ vědět. On ti řekl, že byl ve vězení?“

„Uhodla jsem to a on mi odpověděl na otázky. Komu se tedy chystáš prozradit všechna svoje tajemství? Tomu muži, kterého jsi vybral, aby si mě vzal?“

„Moc se ptáš. S Prescottem spolu vycházíte dobře?“

„Ujde to,“ odpověděla Chris. „Požádal mě o ruku, jestli chceš vědět, zda ti vyšly tvoje plány.“

Del se na ni chvilku díval. „Je čas, aby ses usadila a dala mi nějaká vnoučata.“

Už spolu před spaním nepromluvili. Del zašel za předákem své malé armády a nechal na noc rozestavit hlídky. Chris, zabalená v pokrývce, sledovala, jak její otec stojí v měsíčním světle a krátce hovoří s Tynanem.

„Vypadá jako rozumný mladík," poznamenal k ní Samuel Dysan. „Del říkal, že byl ve vězení za vraždu."

„Ano, ale on toho muže nezabil – aspoň ne toho, za jehož vraždu ho odsoudili, a ano, je to jeden z nejschopnějších mužů, jaké znám."

„Nebála jste se ho…? Nebála jste se být s ním sama?"

Chris se otočila a nevěřícně se na něj podívala. „Svěřila bych Tynanovi svůj život i život kohokoli, na kom mi záleží. Je to dobrý, laskavý a inteligentní člověk, který prostě v životě nedostal žádnou šanci. Přesto je důvěryhodný a má pevné zásady." Trochu rozpačitě se odmlčela. „Ne," zašeptala nakonec, „nikdy jsem se ho nebála."

Samuel Dysan se na ni ve tmě usmál. „Chápu. Tak dobrou noc, slečno Mathisonová. Uvidíme se ráno." Když odcházel, tiše si pískal.

Příští den probudil Del celý tábor dlouho před svítáním. Chris ospale vykoukla z pokrývek a zjistila, že Ty už nakládá pár zásobních koní. Odhodila přikrývku a zamířila k němu.

„Dobré ráno," řekla s úsměvem.

Nepodíval se na ni a přistoupil ke koni z druhé strany. Šla za ním.

„Běž uvařit kafe," řekl tiše. „Budeme ho potřebovat pěkných pár litrů."

„Ty…" začala váhavě.

Obrátil se k ní. „Podívej, Chris, je konec. Ty se vrátíš do svého světa a já zase do svého. Ty budeš bohatá holčička a já bývalý trestanec. Je konec. A teď běž uvařit to kafe."

Do očí jí vhrkly slzy. „Není konec, Ty. Přece víš, co k tobě cítím."

Položil jí ruce na ramena. Před pohledy ostatních je chránili koně. „Chris, říkal jsem ti přece, že by to nefungovalo. Od začátku jsem ti to říkal. Právě teď si myslíš, že… že jsi do mě zamilovaná, ale není to pravda. Líbí se ti to dobrodružství a vzrušení, ale taky miluješ pohodlí domu tvého otce. Za nějaký čas to pochopíš. Stačí dva týdny doma, uspořádáš pár večírků, několikrát se vykoupeš, koupíš si dvoje nové šaty… a ani si na mě nevzpomeneš. Kdybych ti vešel do salonu, budeš si dělat starosti, abych neušpinil potahy. A ani nebudeš věřit, že sis někdy mohla myslet, že jsi zamilovaná do někoho takového."

Chvíli se na něj dívala. „Doufám, že ty věříš tomu, co říkáš. Doufám, že budeš moct v noci klidně spát. Doufám…“ Hněv ji náhle opustil. „Doufám, že si jednou uvědomíš, že mě miluješ stejně jako já tebe.“ Vytrhla se mu. „Jdu udělat kávu. Až budeš dost chlap na to, aby sis přiznal pravdu, dej mi vědět, budu čekat.“

Odběhla od něj a cestou narazila do Samuela Dysana, ale ani se na něj nepodívala. Hlavu držela vytrvale sklopenou, když pomáhala kuchaři připravit snídani pro padesátku kovbojů, připravených vyrazit.

Když nasedli a chystali se vyjet, postřehla, že všichni muži mají zbraně v pohotovosti. Její otec, Sam, Tynan a další tři muži kolem ní vytvořili neprostupnou hradbu. „Myslíte, že Dysan tady někde číhá?“ zeptala se Samuela, který jel vedle ní.

„Myslím, že ano,“ připustil zachmuřeně. „Máme něco, o čem si myslí, že to patří jemu.“

Její otec zavolal, že vyjíždějí, dřív než stihla položit další otázku.

Dvě hodiny už jeli směrem na jih, než se srazili s Dysanovými muži. Dysan k nim sebevědomě přijel, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě; jako by předem znal výsledek toho setkání.

Del zarazil svou skupinu a Tynan vjel se svým koněm přímo před Chris. On, Del a Sam teď byli v čele malé armády, která se chystala čelit stovce Dysanových mužů.

„Hledal jsi mě?“ zeptal se Samuel a v jeho hlase byl takový chlad a nenávist, že se Chris bezděky otřásla.

„Tebe ne,“ odpověděl Dysan. „Ty víš, co chci. Chci to, co je právoplatně moje.“

„Ne,“ odpověděl Samuel stručně.

„Tak si to vezmu sám,“ prohlásil Beynard. „A vás všechny vezmu s sebou.“

Samuel vyrazil náhle kupředu a vyškubl Delovi otěže svého koně, když se ho Mathison marně snažil zadržet. Mířil přímo k Beynardovi. Za sebou Chris slyšela cvakat závěry pušek. Šestiranné revolvery klapaly, jak se muži přesvědčovali, že jsou všechny komory nabité.

Zatímco Sam a Beynard hovořili, Ty popojel zpátky a zarazil koně vedle Chris. „Jakmile ti dám znamení, chci, abys

vyrazila jako o život támhle k té skupině stromů," řekl tiše. „Rozumíš mi? Žádné hrdinské činy."

Chris vzhlédla a viděla, jak na ni otec ze sedla kývá, aby udělala přesně to, co jí Tynan říká.

„Pilar?" zavolal Ty přes rameno. „Buď připravená vyrazit."

Chris, které se strachy svíralo hrdlo, sledovala, jak se Ty vrátil k jejímu otci. Dva muži, které milovala nejvíc na světě, teď stáli před ní. Budou první, kteří padnou, jakmile Dysanovi muži začnou střílet. Srdce jí prudce naráželo do žeber, když natahovala krk, aby viděla Samuela, stále zabraného do rozhovoru s Beynardem.

Připadalo jí to jako celá věčnost, než se Sam rozjel zpátky k Delovi.

„Ten souboj bude mezi námi dvěma," prohlásil Samuel. „Vítěz bere všechno."

Del přikývl a Ty sledoval dění potemnělýma očima. Chris popojela kupředu. „Co se děje?"

„Nic, co by se tě týkalo," opáčil Del a nespouštěl oči ze Samuela.

„Ti dva si to vyřídí mezi sebou sami," vysvětlil jí Ty. „Ten, kdo vyhraje, dostane veškerou kořist."

„Ale Samuel je starý muž," namítla Chris. „Nemůže se pustit do boje s někým, kdo je o polovinu mladší. A kromě toho má právo odkázat svůj majetek, komu chce."

Del po ní vrhl pohled, kterým jí naznačoval, že má mlčet. „Vykonavatelem jeho závěti jsem já. Pokud Sam prohraje, dohlédnu na to, aby peníze dostala ta správná osoba."

„Ale pak půjde Dysan po tobě a…"

„Chris," přerušil ji Tynan tiše. „Pojeď sem a buď zticha."

Chris si nevšimla, jakým pohledem ji otec sledoval, jakmile uposlechla Tynanův příkaz a popohnala koně k němu. Svírala hrušku sedla tak pevně, až jí zbělely klouby, když viděla, jak Samuel a Beynard ujíždějí po stezce a mizí mezi stromy. Zdálo se, že trvá celou věčnost, než zaslechli první výstřel.

Chris tiše vyjekla, zadržela dech a čekala. A čekala.

Ozval se druhý výstřel, potom se rozhostilo ticho.

Chris pohlédla na Tynana. Všimla si, jak mu v obličeji cukají svaly. Potom pobídl koně a proletěl kolem stovky ozbrojených mužů, najatých Dysanem. Vřítil se do shluku stromů, kde před chvílí zmizeli Samuel a Beynard.

Chris chvíli pozorovala oblak prachu za jeho koněm, pak pobídla svého koně patou a vyrazila za ním. Slyšela, jak na ni otec volá a jak haleká příkazy na své muže, nevšímala si však ničeho a hnala se za Tynanem.

Na mýtinu dojela ve chvíli, kdy Ty seskakoval z koně.

Samuel i Beynard leželi na zemi, oba zakrvácení. Seskočila z koně téměř za jízdy a zarazila se u Tynana, který Samuela opatrně zvedal.

Starší muž se na Tynana usmál. „Je to jen škrábnutí. Můžu vstát sám."

Ty se ohlédl na Chris. „Co tady sakra děláš? Vrať se k otci."

„Přijela jsem se podívat, jestli jsi v pořádku," odsekla nahněvaně. „Říkala jsem si, že možná budeš potřebovat pomoc."

„Od takové zagroškudly těžko. Teď se vrať…"

Sam se s Tynanovou pomocí zvedl do sedu. Zeširoka se usmíval. „Moc rád slyším to vaše milenecké hašteření, ale obávám se, že než se dohodnete, vykrvácím tady k smrti."

Chris věnovala Tynanovi pohled, který naznačoval: „Já jsem ti to říkala," zatímco on pouze naprázdno otevřel ústa.

V tu chvíli se na planinu vřítil Del Mathison v oblaku prachu, ve změti kamení a plný hněvu, který byl všechen soustředěný na Chris.

„Co se tady stalo?" zeptal se Ty, zjevně aby odvrátil výbuch Delovy zuřivosti.

Sam se snažil posadit, zatímco Chris vytahovala ze sedlové kapsy obvazy. „Tasili jsme a já jsem byl rychlejší. Myslel jsem, že je mrtvý, ale přesto jsem se šel podívat. Přece jenom byl vnukem mého bratra, znal jsem ho jako chlapce. Kdysi jsem si myslíval, že je pro něj nějaká naděje, ale jeho babička mu nikdy nedovolila zapomenout na to, kým, jak si myslela, je. Bez ohledu na to, komu ublížil, ho vždycky podporovala, říkala mu, že má právo udělat cokoli. Nenáviděla mě."

„A vzbudila nenávist i v něm," řekla Chris, když podala Tynanovi obvazy. Tynan Samuelovi rozstřihl košili. Rána byla v horní části paže, prošla pouze masem, takže nebyla zlá, ale rozhodně bolestivá. Chris se pohnula tak, aby se o ni Sam mohl opřít, zatímco ho Ty ošetřoval.

„Ano, nenáviděl mě. Říkal, že mi ukáže, že je stejně schopný jako já." Odmlčel se. „Už je to pryč."

„Jak jste přišel k tomu zranění?“ zeptal se Ty.

„Když jsem ho střelil, šel jsem se na něj podívat. V rukávu měl schovaný derringer. S posledním výdechem po mně vystřelil.“

Chris se předklonila a políbila Sama na čelo. „Už je to za námi, teď můžeme jet domů.“

Samuel vzal Chris za ruku, a zatímco ji držel, vzhlédl k Delovi. „Takhle jsem si to přál,“ řekl tiše.

Chris se chystala zeptat, co tím myslí, Del ji však přerušil sérií příkazů, co má kdo dělat, aby mohli vyrazit.

Pohřbili Beynarda na místě, kde zemřel. Hrob označili hrubě otesaným křížem. Muži, kteří přijeli s ním, se tiše rozptýlili do lesů, a když Samuel chvíli setrval o samotě u hrobu, jeli dál směrem k jihu.

Chris věděla, že by měla cítit úlevu. Vše se vyřešilo, byli víceméně v bezpečí a mohli se vrátit domů. Čím víc se však k domovu blížili, tím hůře se cítila. Jakmile dojedou k domu jejího otce, Ty zmizí z jejího života navždy.

Popojel k ní Asher a zapředl rozhovor o krajině a o tom, co všechno prožili od chvíle, kdy se poprvé setkali. Mluvil velmi hlasitě, když popisoval, jak ji poprvé uviděl – úplně nahou – jako by chtěl, aby to její otec slyšel. Aspoň si to Chris v duchu říkala. Navíc do předních řad popojel až ve chvíli, kdy bylo nebezpečí zažehnáno. Těžko se na rozhovor soustředila.

Druhý den Ty skupinu zastavil a oznámil, že jsou blízko místa, kde žije Pilar, a on ji chce odvést domů.

„Teď, když máte dceru bezpečně u sebe, vás mohu opustit,“ sdělil Delovi, aniž by na Chris pohlédl.

„Počkáme na tebe, nebo tu dámu doprovodíme všichni,“ nabídl Del. „Pak můžeš jet zpátky s námi.“

„Ne, pane, měl jsem za úkol přivést vaši dceru zpět, a to jsem udělal. Myslím, že teď bych raději odjel.“

Del si dával s odpovědí na čas.

„Dele,“ ozval se Samuel, „neměl jsi mu dát propouštěcí papíry?“

„Ano, samozřejmě. Mám je přímo tady v kapse.“ Chvíli mu trvalo, než je vylovil a předal Tynanovi.

„Děkuji, pane. Doufám, že jste byl s mou prací spokojený.“

„Ty peníze, Dele,“ pobídl ho Samuel.

Chris strnule seděla na koni. Stále v skrytu duše doufala, že Ty každou chvíli řekne, že ona pro něj znamená víc než

všechny peníze na světě a že by riskoval i vězení, kdyby to znamenalo, že ji může mít. Ale on se na ni vůbec nepodíval. Del pomalu otevřel sedlový vak a vytáhl z něj váček s penězi.

„Tady je deset tisíc dolarů. Na tom jsme se dohodli, ne?“

„Ano, pane.“ Ty podal Delovi ruku. „Pokud mě budete ještě někdy potřebovat, dejte vědět. Pane Dysane,“ kývl na staršího muže a přiložil v pozdravu prsty ke klobouku.

Chris zadržela dech, když se otočil k ní. Nepodíval se však na ni, jen kývl jejím směrem, opět tím svým rozčilujícím způsobem přiložil prsty ke klobouku a zamumlal: „Sbohem, slečno Mathisonová.“ Pak se obrátil k odjezdu, spolu s Pilar.

Chris chvíli nehybně seděla, sotva vnímala, jak jí Pilar srdečně mává. Pak se naklonila ze sedla, vytrhla z pouzdra otcovu pistoli a namířila ji zezadu Tynanovi na hlavu.

„Co to sakra zase děláš?“ zařval Del a strhl jí ruku, takže pistole zamířila k nebi.

Vyšel výstřel a kulka přeletěla stopu nad Tynanovou hlavou. Ten se však ani neohlédl.

Del vytrhl dceři pistoli z ruky. „Ze všech pitomostí, které jsi kdy provedla…“

Zarazil se však, protože Chris zabořila obličej do dlaní a rozplakala se. Takže pro něj znamenala jen práci, jenom způsob, jak vydělat peníze, o ni samotnou neměl vůbec žádný zájem.

Del upadl do rozpaků jako vždycky, když viděl ženu plakat, a nevěděl co dělat, ale Sam k ní popojel a přitáhl si ji do náruče.

Chris se brzy vzpamatovala, odtáhla se od Sama a jasnýma očima pohlédla na otce. „Promiňte mi to. Můžeme už jet.“ Byla si dobře vědoma toho, že všechny muže kolem uvedl její náhlý výbuch do trapných rozpaků.

„Podívej, jestli tu chceš zůstat…“ Del se ji snažil neobratně utěšit.

„Je v pořádku, ne?“ vložil se do toho Sam. „Myslím, že bychom měli jet.“

Chris na něj vděčně pohlédla a o pár minut později už byli opět na cestě k domovu.

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Chris odložila knihu a opřela se o kmen stromu, který rostl za malou kamennou lavičkou. Už byla doma tři týdny a věděla, že nikam neodjede. Nevrátí se do New Yorku, nebude psát další články o tom, co je ve světě za špatnosti. Místo toho se provdá za Ashera Prescotta a bude žít až do smrti v domě svého otce.

S povzdechem knihu zaklapla. Už to řekla Asherovi a teď jí nezbývalo, než to prozradit otci. Z nějakého důvodu se tohoto rozhovoru obávala víc. Bude samozřejmě nadšený, že konečně udělala aspoň něco z toho, co si přál, ale přesto váhala.

„Můžu se do toho pustit rovnou, ať to mám za sebou," zamumlala pro sebe, když vstávala. „Mám před sebou celý život jako paní Prescottová a nejradši bych to už taky měla za sebou," říkala si potichu.

Napřímila ramena a zamířila zpět k domu. Cestou minula Samuela Dysana. Ten zůstal po návratu u nich a stal se součástí rodiny. Dvakrát se Chris už už odhodlávala, že se mu se svým problémem svěří, ale pokaždé ji něco zadrželo.

Zaklepala na dveře otcovy pracovny. „Dále," zavolal a jako obvykle to znělo rozhněvaně. Od jejich návratu se zdálo, že má neustále špatnou náladu, někdy s Chris dokonce odmítal mluvit, jako by se na ni kvůli něčemu zlobil.

Vzhlédl k ní. „Co se děje?" zeptal se chladně. „Musím ti něco říct. Něco, co tě nepochybně potěší."

Neříkal nic, jen se na ni díval s povytaženým obočím.

„Přijala jsem Asherovu nabídku k sňatku. Ode dneška za týden se za něj provdám."

Očekávala, že otec vybuchne nadšením, místo toho se však zachmuřil. Nedělá snad teď přesně to, co si přál?

„Ty nikdy nemůžeš udělat nic, abys mi vyhověla, co?“ prohlásil. Vstal ze židle a začal rázovat po místnosti. „Chtěl jsem, abys zůstala doma, ale ty ne. Chtěl jsem, aby ses vdala a měla děti, ale ty ne. Chtěl jsem, aby ses provdala za pořádného *muže*, ale ani tohle neuděláš, co?“

Chris na něj chvíli zmateně zírala. „Vždyť se vdám se muže, kterého jsi za mnou poslal, za toho, kterého jsi chtěl, abych si vzala.“

„Ale vůbec ne! Já jsem ti přece poslal Tynana. Chtěl jsem, aby sis vzala jeho.“

„Tynana?“ opáčila Chris, jako by to jméno nikdy předtím neslyšela. „Ale vždyť jsi mu vyhrožoval, že jestli se mě dotkne, pošleš ho zpátky do vězení.“

Del si ztěžka povzdechl, zamířil ke knihovně, otevřel dvířka a vylovil za nimi skleničku a láhev whisky. Nalil si pořádnou dávku a najeden hlt ji vypil. Když se opět podíval na svou dceru, zdálo se, že se už začal trochu ovládat.

„Vím, že jsi nikdy neudělala to, co jsem si přál, takže jsem si říkal, že tě k tomu přiměju, když si budeš myslet, že si to nepřeju. Poslal jsem ti dva muže: jednoho slabocha, který sotva dokáže sedět na koni, a toho druhého… muže v každém smyslu slova. Myslel jsem, že budeš mít dost rozumu, aby sis vybrala správně. Nastrčil jsem ti do cesty pár překážek jenom proto, aby to pro tebe bylo zajímavější.“

Chris by nebyla Delova dcera, kdyby nezdědila část jeho výbušného temperamentu. „Ze všech špinavých, prohnilých triků, jaké jsi na mě kdy zkusil, je tenhle ten nejhorší. Chceš říct, že sis vypracoval celé to šílené *schéma*, jen aby on byl pro mě zajímavý?“

„Teď už nezáleží na tom, co jsem udělal, protože jak se zdá, tak to nevyšlo. Ty sis vybrala toho… toho… Copak nevíš, že mu jde jenom o tvoje peníze?“

Chris chvíli trvalo, než ovládla svůj vzrůstající hněv. „Naprosto přesně vím, o co mu jde. Ale pro tvou informaci, právě ten tvůj Tynan odmítl mě, nikoli já jeho. Ten tvůj vzácný *muž* odmítl mít se mnou cokoli společného.“

„A co jsi mu provedla, že tě tak nesnáší?“

Chris na okamžik zavřela oči, aby nezačala na otce ječet. „Neudělala jsem mu nic,“ řekla tiše. „Ve skutečnosti si beru Prescotta, protože čekám Tynanovo dítě.“

Tohle oznámení dokonale zavřelo Delovi ústa. „Pojedu za ním a přivleču ho zpět. Já…“

„Nic takového neuděláš. Nevezmu si člověka, který o mě nestojí.“

Del se ztěžka posadil na židli. „Ale Prescott…“

Chris se posadila na druhou židli. „Asher chce moje peníze a já chci, aby moje dítě mělo jméno. Myslím, že je to dokonalé uspořádání.“

Zdálo se, že jí Del stárne před očima. „A my jsme se Samem mysleli, že jsme to všechno tak dokonale naplánovali. Neviděli jsme v tom žádné háčky. Jak jsme se mohli tak hrozně zmýlit?“

„Co s tím má proboha společného pan Dysan?“

„Sam je Tynanův dědeček. Ve skutečnosti se Tynan jmenuje Samuel James Dysan třetí.“

Chris nebyla chvíli schopná slova. „Kdo že je? Co to proboha říkáš? Tynan vůbec neví, kdo je.“

„Sam to dlouhou dobu taky nevěděl.“

„Mohl bys mi laskavě vysvětlit, o čem to mluvíš? Jak dlouho o Tynanovi víš? Věděl jsi to, když jsi ho dostal z vězení?“

„Samozřejmě. Snad nevěříš, že bych své jediné dítě svěřil nějakému kriminálníkovi? Samozřejmě jsem věděl, kdo Tynan je.“

Pohodlně se na židli opřel. „Myslím, že teď už ti to můžu prozradit, když ten plán, který jsme se Samem připravili, nevyšel. Sam pořád doufá, že se Tynan vrátí, ale já jsem tu naději už minulý týden vzdal.“

„A řekl sis, že když se nevrátil, je to určitě moje chyba,“ prohlásila Chris znechuceně. „Jak ses o Tynanovi vůbec dověděl?“

„Jsi moc mladá, než aby sis to pamatovala, ale my se známe se Samem už celá léta. Byl jedním z nápadníků tvé matky.“ Del se usmál. „Naštěstí měla dost rozumu a uměla si vybrat. No, Sam se oženil brzy potom a jeho ženě se narodil syn. Taky mu dali jméno Sam. Nedošlo by k žádným problémům, nebýt té dračice, kterou si vzal Samův bratr. Sam si všechny svoje peníze vydělal sám, ale jeho bratr zkazil, na co sáhnul. Samova švagrová na manžela dnem i nocí ječela a potom i na syna, který byl stejný jako on. Oba muži zemřeli mladí. Až

když se narodil její vnuk, získala znovu naději, že dostane to, co chce.“

„A tím vnukem byl Beynard,“ řekla Chris.

„Ano. Ta žena si celá léta myslela, že Beynard bude po Samovi dědit, protože Samův syn neměl děti. Ale pak odjel i s manželkou do Washingtonu nakoupit nějaké dřevo a už se nikdy nevrátili.“

„Zabili je,“ řekla Chris tiše. „Ty mi říkal, že jeho matka měla v zádech tři kulky.“

„Sam mohl jenom hádat, co se asi stalo. Doslechl se, že jeho syn a snacha zahynuli při ztroskotání nějakého člunu a na pobřeží Washingtonu nikdy nedojeli. Celé roky si myslel, že musí Beynarda udělat svým dědicem, přestože toho chlapce nesnášel. Ale před šesti lety ho navštívila nějaká přítelkyně jeho snachy a zeptala se ho, co se stalo s Lilianiným dítětem. Do té doby Sam vůbec nevěděl, že byla těhotná.“ Del se na Chris tvrdě podíval. „Někdy je otec ten poslední, kdo se doví, co jeho děti prožívají.“

Del složil ruce na stole. „Takže Sam celých šest let hýbal nebem i zemí, aby zjistil, jestli měla dítě a co se s ním stalo. Našel ho před třemi lety. Je to ten tvůj Tynan. Jeho matka tehdy nejspíš řekla ‚Dysan‘, a ten starý zlatokop se prostě přeslechl, takže dítě pojmenoval ‚Tynan‘.“

„Kdo zabil Tynanovy rodiče?“

„Sam se může jen dohadovat, že jeho švagrová na tu vraždu někoho najala. Možná zjistila, že dědictví jejího vnuka může ohrozit ještě nenarozené dítě.“

„Tak proto nás Beynard unesl. Tehdy na kopci u Hamiltona mluvil o Tynanovi, když zmínil jméno Samuel Dysan, ne?“

„Pravděpodobně, ale Beynard stejně neměl šanci. Jeho babička byla šílená, otrávila jeho mysl a poštvala ho proti Samově rodině. Udělala z něj stejnou stvůru, jako byla sama. Samuel se dopustil velké chyby, když mu řekl, že konečně našel svého vnuka. Beynard se vloupal do jeho pracovny, ukradl dokumenty, které se Tynana týkaly, a odjel do Washingtonu, aby ho našel. Několik těch nepříjemností, které se Tynanovi za posledních pár let přihodily, způsobil Beynard.“

„Takže opravdu unesl Pilar a mě, aby dostal Tynana?“

„Nikdy to nebudeme vědět jistě, ale my se Samem si myslíme, že věděl, že Tynan má… o jednu z vás zájem, akorát nevěděl o kterou, takže vás unesl obě.“

Chris chvíli mlčela, než se jí podařilo tu informaci strávit. „Takže proč sis vymyslel ten složitý plán ohledně mě a Tynana? Proč pan Dysan prostě nedostal svého vnuka z vězení a nevzal ho domů? A co s tím mám společného já?“

„Sam znal svého vnuka jen z doslechu. Slyšel o každé přestřelce, o každém jeho pobytu ve vězení, o bankách, které vyloupil ještě jako chlapec, o všech malérech, do niichž se dostal, a o všech jeho ženách.“ Del se na Chris díval, ta však nijak nereagovala. „Sam chtěl zjistit, jaký jeho vnuk je. Bál se, že bude stejný jako Beynard. A taky jsme oba doufali, že se naše rodiny spojí.“

„Takže jste využili mě,“ prohlásila tvrdě. „Použili jste mě v tom svém dohazovacím experimentu.“

Del zvýšil hlas. „Myslel jsem, že by ti prospělo setkat se s opravdovým mužem, ne s těmi městskými hejsky, které jsi potkávala v New Yorku. Dejte ženě zaměstnání! Ze všech pitomých…“

„Nezačínej zase s tímhle,“ skočila mu Chris do řeči. „Jestli jsi chtěl, abych se s ním setkala, měl jsi ho pozvat k nám a představit mi ho. Ale ne, ty jsi musel vymyslet absurdní frašku, abys nás dal dohromady. Musels mu vyhrožovat návratem do vězení, když se ke mně jenom přiblíží, a musels s ním poslat toho Prescotta, který nade mnou při každé příležitosti slintal.“

„A teď si ho chceš vzít.“

„Musím si ho vzít! Ten *muž*, kterého jsi pro mě vybral, se nechce ženit. Děsí ho už samotná ta představa. A udělal by cokoli na světě, aby se nemusel vrátit do vězení.“

„Tohle ti řekl on?“

„Ano, řekl. *Prosila* jsem ho, aby si mě vzal, ale on odmítl. Můžeš být rád, že co se mě týče, tvůj plán vyšel. Zamilovala jsem se do Tynana – nebo Sama, ať se jmenuje jakkoli – prakticky v té chvíli, kdy jsem ho poprvé uviděla. Ale on chtěl ode mě jenom to… to, co dostal, takže já teď nesu následky své zamilovanosti.“

„On odešel od ženy, která čeká jeho dítě?“

„Já jsem mu to samozřejmě neprozradila.“

Del vstal. „Dobrá, tak ho najdeme a já ho přinutím, aby si tě vzal. Takhle se k mé dceři nikdo chovat nebude.“

„Jestli to uděláš, odejdu z tohoto domu a ty už nikdy neuvidíš ani mě, ani svoje vnouče. Nebudu se vnucovat člověku, který mě nechce. Mluvila jsem s Asherem, řekla jsem mu o dítěti a on souhlasil, že si mě vezme a vychová to dítě jako svoje vlastní. Myslím, že to může docela dobře fungovat.“

„Docela dobře,“ posmíval se Del. „O Samovu vnukovi bych si nikdy nic takového nemyslel. Říkal jsem si, že má víc odvahy.“

„Tvrdil, že to dělá kvůli mně, a myslím, že tomu částečně i věří. Pořád prohlašuje, že se pro manželství nehodí a že udělám lépe, když si vezmu někoho, kdo se chce usadit.“

„Ale mohl by se to naučit. Já jsem se to přece naučil, ne?“

Chris sklopila oči k podlaze. „Nechci o tom už mluvit. Tynan mě nemiluje. Přestože jste si s panem Dysanem přáli, aby to vyšlo, nevyšlo to. Za týden si vezmu Ashera, zůstanu tady, budu vychovávat svoje dítě a Tynana už nejspíš nikdy neuvidím. Kromě toho, se svým sklonem dostávat se do potíží bude v době, kdy se budu vdávat, zřejmě zase ve vězení. Teď si půjdu lehnout a trochu si odpočinu.“

S těmi slovy vyšla z pokoje.

Dvacátá sedmá kapitola

„Opravdu myslíš, že máš právo obléct si na svatbu bílé šaty?“ zeptal se Asher Chris, když spolu seděli v zahradě. „Chci říct, nemyslíš, že si tím říkáš o pomluvy?“

Chris mu neodpověděla. Od chvíle, kdy ho vlastně požádala, aby si ji vzal, začal projevovat svou skutečnou povahu. Velice ho pobouřilo, že strávila noc „s nějakým špinavým pistolníkem“, a nevynechal žádnou příležitost, aby jí to připomněl. Dohodli se, že dítě budou vydávat za jeho, takže může být skromně pyšný, když se narodí o tři měsíce dříve. Nevadilo mu, když si lidé budou myslet, že svedl bohatou Nolu Dallasovou, ale odmítal připustit, aby se někdo dověděl, že měla i jiného muže. Zuřil, když zjistil, že řekla svému otci pravdu.

„A nebude to na tobě už brzy vidět?“ vyptával se dál.

Chris na okamžik zavřela oči. „Jak to mám vědět? Nikdy jsem dítě neměla. Nedal ti otec nějakou práci? Myslela jsem, že se chceš trochu seznámit s jeho podnikem, abys mu mohl pomáhat.“

„Dnes ráno nemůžu. U Frederiksonů prodávají nádhernou klisnu a já se na ni potřebuju ještě jednou podívat, než ji koupím.“

„Ale tenhle týden jsi už koupil dva koně.“

Vstal, podíval se na ni a Chris přesně věděla, co si myslí. Zbavil Dela Mathisona starostí o těhotnou dceru a za svůj ušlechtilý skutek očekával, že dostane klíče od království. Neděl žádnou práci a Chris tušila, že to ani nemá v úmyslu. Je prostě ochotný tady zůstat, brát si z toho, kvůli čemu její otec tak tvrdě pracoval, a nedávat nic na oplátku. A otce nemohlo zajímat méně, co Asher vlastně dělá. Příliš se zlobil na Chris, než aby dokázal myslet na něco jiného. A Samuel se na ni pořád díval strašně smutnýma očima.

„Říkal jsem si, že bych toho koně koupil pro tebe," odpověděl Asher. „Budeš potřebovat koně, až se to jeho dítě narodí."

Chris stiskla rty. Na veřejnosti mohlo být dítě jejich, ale v soukromí bylo vždycky „jeho".

„Ano, samozřejmě," zamumlala. „Samozřejmě budu potřebovat koně." Věděla, že by řekla cokoli, jen aby se ho zbavila. Když se dívala, jak odchází, pomyslela si, že po narození dítěte nejspíš odejde z Washingtonu a vrátí se na Východ. Její dítě bude mít jméno a ona se tak aspoň nebude muset každý den stýkat s Asherem.

Snažila se zabrat do knihy, ale slzy zadržet nedokázala. S pláčem se vydala zpět do domu, proběhla kolem Samuela a zavřela se ve svém pokoji, kde strávila další den v slzách.

V den svatby bylo zataženo a obloha hrozila deštěm. Paní Sunberryová pomohla Chris s oblékáním – a nikdy se žádná nevěsta neoblékala v žalostnější atmosféře. Paní Sunberryová neustále plakala a říkala věci jako: „To není muž, jakého by si pro tebe přála tvoje matka," a „Už utratil dvakrát víc, než tvůj otec utratí za rok," a „Ještě si to můžeš rozmyslet".

Chris zatínala zuby pokaždé, když hospodyně promluvila. Paní Sunberryová Ashera nesnášela od první chvíle, protože jakmile mu Chris řekla o dítěti, začal po domě vydávat příkazy.

Chris si uhladila bílé šaty, zvedla bradu a vyšla z pokoje. Paní Sunberryová si za ní utírala oči kapesníkem.

Otec na ni čekal u paty schodiště a podařilo se mu nabídnout jí rámě, aniž se na ni třeba jen podíval. Ve tváři měl jasně vepsaný hněv. Samuel kráčel za nimi a pokoušel se usmívat, ale Chris usoudila, že vypadá jako hluboce nešťastný člověk.

Musela se držet, aby na oba dva nezačala křičet, že je to jejich vina, že kdyby se do toho nepletli, možná by to takhle nedopadlo. Kdyby neřekli Tynanovi, že se bude muset vrátit do vězení, kde bude nucen snášet bití a hladovění, možná by o manželství uvažoval.

Do očí jí vhrkly slzy, protože téhle teorii ani na okamžik sama nevěřila. Nebyla to hrozba vězení, proč si ji Ty nechtěl vzít. Jednoduše ji nemiloval.

Kostel byl nacpaný k prasknutí lidmi, které od dětství neviděla, i těmi, jež vůbec neznala. Mnozí byli z klanu

Montgomeryových, příbuzných její matky, kteří ji sledovali, když pomalu kráčela uličkou zavěšená do otce. Asher na ni čekal u oltáře a vítězoslavně se usmíval.

„Patrně myslí na plnokrevníky, které zítra koupí," pošeptal jí Del do ucha. „Víš, proč ten jeho podnik zkrachoval?"

„Nechci to vědět," zasyčela na něj Chris. „Vybrals ho ty."

„Jen jako kontrast. Myslel jsem, že jsi dost chytrá, abys to poznala."

„Byla jsem. Tynan ne."

„Mohla jsi…"

„Co jsem mohla? Porodit mu dvojčata?" odsekla tiše a rozzuřeně se na něj zadívala, protože už přicházeli k oltáři.

Teprve když pastor zahájil obřad, Chris si konečně uvědomila všechny důsledky toho, co vlastně dělá. Slibuje, že bude milovat, ctít a poslouchat tohoto muže po zbytek svého života. Hrdlo se jí sevřelo pláčem, takže se jí pastor musel na odpověď ptát třikrát. Cítila, že se na ni Asher dívá, jako by ji chtěl uhodit, jestli neodpoví dost rychle. Za sebou slyšela, jak se lidé začínají vrtět.

V tu chvíli, kdy se ze sebe pokoušela vypravit to osudné „ano", se rozpoutalo peklo. Před kostelem zazněl výstřel a náhle se dovnitř vřítili ozbrojení muži.

Skákali dovnitř okny, zadními dveřmi, zpoza oltáře. Dva z nich se zjevně skrývali na balkoně, protože teď s puškami v rukou vstali.

„Tohle bych na vašem místě nezkoušel, pane," řekl muž ozbrojený revolverem jednomu z Chrisiných strýčků Montgomeryových, jenž už měl ruku na náprsní kapse.

Všichni znehybněli a sledovali dvacítku mužů, kteří drželi celý kostel v šachu zbraněmi. Velké dvojité dveře v zadní části kostela byly otevřené dokořán, vchod hlídali tři muži.

Chris se oči rozšířily údivem, když zaslechla, jak se k zadním dveřím blíží kůň. Jezdec jel pomalu, jako by na to měl celý den.

Na velkém kaštanovém hřebci vjel dovnitř Tynan, pistoli v pouzdře, jako by byl na nedělní projížďce. Zastavil se asi v polovině uličky. Všichni přítomní, na které mířilo dvacet pušek, ohromením otevřeli ústa, když vytáhl z kapsy papírek a tabák a začal si klidně balit cigaretu.

„Myslím, že ti nemůžu dovolit, abys to udělala, Chris," řekl tiše a olízl papírek, aby v něm tabák držel.

Chris k němu o krok postoupila, ale otec jí v tom zabránil.

„Moji dceru nikam neodvedeš, dokud si ji nevezmeš," prohlásil Del. „Nebudeš z ní dělat děvku."

„To jsem nikdy neměl v úmyslu. Proto jsem taky přijel do kostela." Na Chris se ještě vůbec nepodíval, soustředil se jen na cigaretu, kterou si neuvěřitelně pomalu balil.

Del udělal krok zpět. „Můžete pokračovat," oznámil knězi. „Moji dceru si vezme tenhle mladík."

„Ale…" začal protestovat Asher, Del ho však popadl za ucho jako malého kluka a odtáhl ho do jedné z lavic.

„Můžete se všichni posadit," zahalasil potom na shromážděné hosty, jako by bylo naprosto běžné, že ženich sedí uprostřed kostela na koni. „A vy, pánové," nařídil ozbrojeným mužům kolem, „si sundejte klobouky."

Bez zaváhání uposlechli.

Chris zaslechla, jak se svatebčané začínají pochechtávat, potom se všichni postupně usadili. Obrátila se zpět k pastorovi, který byl ve tváři poněkud pobledlý a vypadal, jako by nevěděl moc přesně, co se od něj vlastně očekává.

„Možná byste měl pokračovat v obřadu, než ten kůň znečistí svatostánek," pošeptala mu. „Jeho jméno je Samuel James Dysan III., také známý jako Tynan."

„Ano," odpověděl pastor a odkašlal si.

Tentokrát Chris nedělala odpověď žádné potíže. Její hlasité „ano" rozesmálo skoro všechny přítomné. Když se pastor dostal k ženichově části obřadu, Chris se obrátila k Tynanovi. Chtěla vidět, jak zareaguje při vyslovení svého jména.

Tynan několikrát zamrkal, zaváhal, podíval se na Samuela, a když starý muž souhlasně přikývl, pohlédl na Chris – vůbec poprvé. „Ano," řekl a svatebčané začali spontánně tleskat.

Chris vyjekla „aleluja", strhla si závoj, hodila ho po Asherovi a rozběhla se k Tynanovi. Chytil ji za paži, ona se vyhoupla za něj na koně a potom mezi výkřiky nadšení, tleskáním a výstřely vycouvali z kostela.

Když se s ní hnal krajinou pryč, držela se ho jako klíště.

O dvacet minut později zastavil, přitáhl ji k sobě a začal ji líbat. Po prvním polibku měla šaty rozepnuté až po pás.

„Počkej chvíli," řekl a trochu se odtáhl. „Bude nás někdo pronásledovat? Chci říct, posílá tvůj otec za námi svoje muže?"

„Leda aby ti poděkovali,“ odpověděla a snažila se pokračovat v polibcích.

„Co to tam mělo být? Proč pastor říkal, že se jmenuju Dysan?“

„Protože je to pravda. Tynane, musím ti toho tolik povědět. Vím, kdo jsi a kdo byli tvoji rodiče a Sam je tvůj dědeček a já budu mít tvoje dítě a proč ses vlastně vrátil?“

Chvíli se na ni jen díval, neschopný vstřebat tolik informací najednou. „Chce mě tvůj otec poslat zpět do vězení?“

„Jen když mě opustíš.“

„Au,“ zanaříkal, když mu přejela dlaněmi po žebrech. „Nech toho.“

„Ty jsi zraněný. Co se ti stalo?“

Ušklíbl se na ni. „Lester Chanry mě zase našel.“

„A co jsi tomu ubohému člověku provedl tentokrát?“

„Dal jsem mu kus zlata od toho starého zlatokopa a prozradil jsem mu, kde je ten důl.“

„Takže chudák Lester tam půjde a narazí na toho stařík a?“ zeptala se s úsměvem.

„Ti dva si jeden druhého zaslouží.“ Začal ji opět líbat na krk. „Jestli nás nikdo nepronásleduje a právě jsme se vzali, znamená to, že můžeme někam odjet a zahájit svatební noc?“

„Takhle brzo dopoledne?“ zeptala se s předstíraným zděšením. „Neměli bychom počkat na večer?“

„V době, kdy tě konečně přestanu líbat, už bude dávno noc.“

„Pak je to tedy v pořádku.“

„Zítra mi můžeš vyprávět o mém…“ na okamžik zaváhal, „dědečkovi, ale teď mám na práci důležitější věci.“

Přidržel ji pevněji, pobídl koně a vyrazili ostrým cvalem dolů po stezce.

O tři minuty později nad krajinou zaznělo Tynanovo užaslé: „Říkala jsi DÍTĚ?“ A pak už bylo slyšet jen Chrisin smích.

Stejně čtenářsky úspěšnou se stala i trilogie *Podvržená dáma, Ztracená dáma* a *Říční dáma,* v níž Jude Deveraux zachycuje své ženské hrdinky, osudem pronásledovanou Francouzku Nicole, šlechtičnu Regan a mladičkou Leah, v drsném období osidlování Ameriky na konci osmnáctého století. Nakladatelství Baronet vydalo rovněž autorčiny romány *Zkrocení, Přemožená, Rytíř ve zlaté zbroji, Panna a král, Horský vavřín, Věčnost, Procitnutí a Princezna.*

Nový román Jude Deveraux *Svůdkyně* vypráví o Chris Mathisonové, mladé a odvážné novinářce, kterou potíže přímo pronásledují. Když jí jde už opravdu o život, zachrání ji dva mladí muži, které vyslal na pomoc její otec. Jedním je kariérista Asher, který by se rád přiženil do bohaté rodiny, druhým krásný Tynan, jenž jako sirotek vyrostl mezi prostitutkami. Oba muži musí s Chris projít nebezpečným pralesem. Chris se cestou zamiluje do Tynana, ale ten chce splnit svůj úkol – vrátit Chris otci a získat za odměnu propuštění z vězení. Nakonec se sice do dívky zamiluje také, ale domnívá se, že jí není hoden. Prožijí spolu vášnivou noc a o to větší je Chrisino zděšení, když ji na konci cesty Tynan předá otci a bez rozloučení odejde. Když rozčarovaná Chris zjistí, že je těhotná, souhlasí se sňatkem s kariéristou

Asherem. Těsně před svatbou však vyjde najevo, že Tynan je potomek bohaté a vážené rodiny. Nic už pak nebrání, aby se vrátil zpět do její náruče.